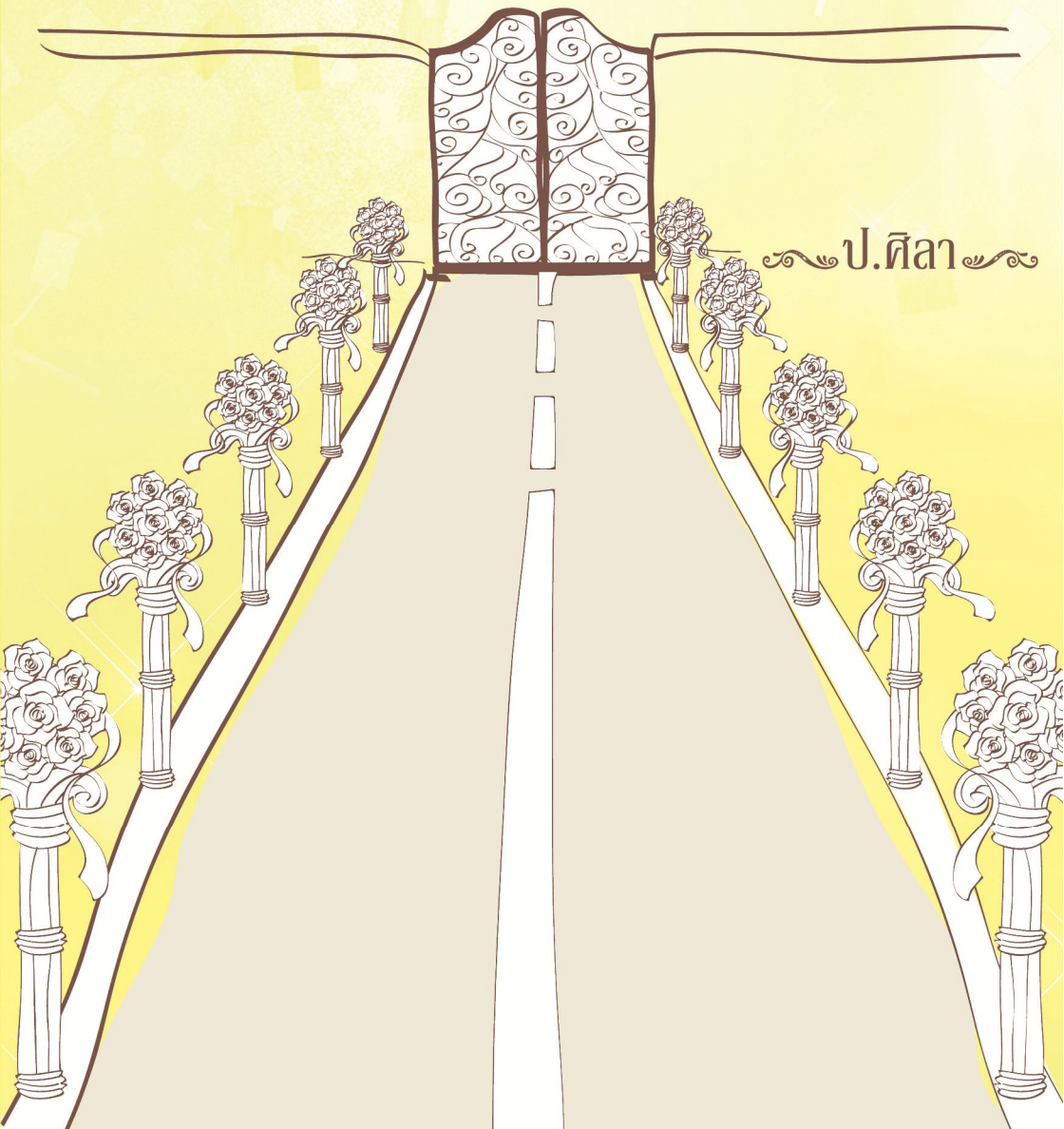

Love each other
ร่วมรักร่วมชีวิต

ป.ศิลา

ป.ติลา

บทนำ

ความรัก ความหลัง ความทรงจำ

“เอาอาหารมาเสิร์ฟครับผม”

เสียงนุ่มทุ่มคุ่นหูทั้งในยามหลับและยามตื่นเรียกไบหน่าเนียนใสเปื้อนยิ้มให้เงยขึ้นจากงานตรงหน้าได้เป็นอย่างดี

“วันนี้เซฟใหญ่เอาอะไรมาเสิร์ฟคะ” ปากอิมเผยอรับจุมพิตอ่อนหวานจากพ่อครัวส่วนตัวอย่างรู้งานเมื่อสามีก้มหน้าลงมหา ทวงค่าอาหารกลางวัน

“ข้าวผัดน้ำพริกขิงเรือ ยำยอดพริกกุ่มสด แกงเลียงผักรวม แล้วยกปลาช่อนนุดกระบอกสุตรคุณย่า...เห็นคุณย่าบอกว่าอยากทาน ผมก็เลยลองทำดู”

พรหมพรมองอาหารตรงหน้าแล้วก็มองสามีด้วยสายตาล้อเลียน แต่ในนั้นมีความตื่นตันใจอยู่มาก...เวลาไม่เท่าไรเลย แต่คุณย่าของเธอหายใจเข้าออกเป็นหlananเขยไปแล้วตอนนี้

“ผมให้เด็กเอาไปให้แม่ซีที่วัดกับที่บ้านคุณย่าแล้ว เลยแบ่งไว้ให้แพ...กินเลยนะจ๊ะ”

“ขอบคุณนะคะ”

“เอาไว้ค่อยขอบคุณผมคืนนี้...อิม หรือว่าจะป็นช่วงบายดี ลูกค้าไม่เคยจะน่าจะมีเวลา”

“ทะเล่ิ่งอีกแล้วนะคะ” ภรรยาต่อว่าหน้าแดง เพราะบ่อยครั้งเหมือนกันที่

เซฟใหญ่ตอดออกจากรั้วมาอดดื้อนอนขอกำลังใจจากเธอ

“ก็ผมรักเมียผมนี่”

“ขอโทษค่ะเซฟ” คำบอกรักถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะประตูตามติดด้วยเสียงใสแสบแก้วหู การสนทนาของสองสามีภรรยา ก็เลยหยุดลงชั่วคราว

“มีใครมาขอพบเซฟค่ะ”

“ใคร”

“คุณนาขวัญค่ะ เธอบอกว่าไม่ได้มาทวน แต่อยากเจอเซฟเท่านั้น” กระปุกยิ้มแป้นรายงานทุกคำพูดแบบไม่มีตกหล่น

“...เดี๋ยวผมออกไป” บอกกับเด็กสาว แล้วก็หันมาขอความเห็นภรรยา

“แพคิดยังไง”

“ไม่รู้สิคะ...เธออาจจะแค่แวะมาทานข้าวแล้วก็ถามข่าวคราวน้องเคทก็ได้”

“แต่ผมว่ามันจะต้องมีอะไรมากกว่านั้น...แพไปกับผมไหม”

“ไม่ไปหรอกค่ะ เธอไม่ได้อยากเจอแพนี่”

“งั้นเดี๋ยวผมมานะจ๊ะ...แพทานไปก่อนเลยนะ”

“แพรอคุณดีกว่า”

“โอเค งั้นเดี๋ยวผมมา” เขาบอกพร้อมจุมพิตอ่อนโยนก่อนจะก้าวยาวๆ ออกจากห้อง

“คุณนา”

“คุณครีต”

“เห็นเด็กไปบอกว่าคุณนาอยากพบผม” ครีกรไม่ยอมให้เสียเวลา

“คือนางบังเอิญผ่านมานะค่ะ ก็เลยพาแพนมาทานข้าวที่นี่...นี่คุณสิงห์สหแพนของนาคะ ส่วนนี้คุณครีกรค่ะ เป็นเจ้าของที่นี่”

อาการเกาะแขนฝ่ายชายแฉฉะแนะนำกับเขาด้วยสีหน้าชื่นมื่นนั้นทำให้ครีกรพอจะรู้สึกประสงค์ในการมาที่นี่ของอีกฝ่าย...ซึ่งเขายินดีด้วยจากใจจริง

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“เช่นกันครับ...พอดีภรรยาผมรอทานข้าวอยู่ เชิญตามสบายนะครับ มีอะไรก็บอกเด็กได้ ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวก่อนนะครับ”

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

พอเห็นว่าไม่มีอะไรสำคัญ และบรรลุลจุดประสงค์ของผู้มาเยือนแล้ว
ศรัทธาก็เอ่ยขอตัวและเดินจากมาทันที...เร็วเสียจนคนในห้องแปลกใจ

“ทำไมกลับมาเร็วจังเลยล่ะคะ”

“เธอพาแฟนมาโชว์ผม”

“แฟนคุณนานะเธอคะ”

“ล่ะ”

“แล้วเป็นยังไงบ้างคะ”

“ถ้านิสัยไม่รู้ เพราะผมไม่ได้คุยกับเขานอกจากทักทายกันสองสามคำ...

แต่ถ้าเรื่องหน้าตา ผมหล่อกว่าเธอจะ”

“หลงตัวเองเข้าขั้นนะเนี่ย” ภรรยาว่าแกมส์พยอก

“หรือแพ่ว่าสามีตัวเองไม่หล่อ”

“หล่อคะ..หล่อมาก” หญิงสาวลากเสียงยาวล้อกลายๆ ก่อนจะสะดุด
เพราะเสียงแทรกของเจ้าเก่าเจ้าเดิมที่โผล่หน้าเข้ามายิ้มแผลรายงานเสียง
เจ็อยแจ้วอีกครั้ง

“เซฟคะ คุณสรัลกับคุณแก้วมาขอพบเซฟกับคุณแพะ”

สองสามีภรรยา มองหน้ากันสลับกับมองอาหารตรงหน้าแล้วก็ยิ้ม

“กระปุกไปบอกคุณสรัลกับคุณแก้วนะว่าเดี๋ยวเราออกไป”

“คะคุณแพะ”

“ไปคะ” พรหมพรจุดเทียนสามี่ลุกขึ้น แล้วก็เดินออกจากห้องไปด้วยกัน
พอไปถึงโต๊ะที่สองหนุ่มสาวนั่งอยู่ สรัลก็กู่ลึๆขอโทษก่อนอื่น

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ พอดีเพิ่งทราบจากเด็กว่าคุณครีตกับน้องแพ
กำลังทานข้าว”

“ไม่เป็นไรคะ ยังไม่ได้ลงมือทานหรอก พี่สรัลกับน้องแก้วมาถึงนี้มีธุระ
อะไรหรือเปล่าคะ แล้วทานข้าวกันหรือยัง ถ้ายังจะได้ไปทานด้วยกันเลย”

“เราสองคนทานมาจากบ้านแล้วล่ะคะพี่แพ...ขอบคุณนะคะ”

“เราเอากาเร็ตมาให้ครับ”

“กาเร็ต?”

“ครับ...เราจะหมั่นกันอาทิตย์หน้าก็เลยมาเชิญคุณครีตกับน้องแพไป

ร่วมงาน”

“ดีใจด้วยนะคะ ดีใจด้วยนะคะน้องแก้ว”

“ขอบคุณค่ะ”

“ดีใจด้วยนะสวัสดิ์ คุณแก้วด้วยนะครับ...รับรองเราสองคนไม่พลาดไปร่วมงานแน่นอน แต่น่าจะแต่งกันเลย”

“ผมก็อยากแต่งเลยครับ แต่คุณยายของคุณแก้วไม่ยอม บอกว่าให้หมั้นกันเอาไว้ก่อน ก็เลยต้องเอาตามผู้ใหญ่”

“แต่อย่างน้อยก็ได้จับจองเอาไว้แล้ว พี่สวัสดิ์ต้องคิดแบบนี้ค่ะ” พรหมพรแซวหนุ่มใจร้อน

“ดีกว่าไม่มีความหวังเลย จริงไหมคะน้องแก้ว”

“แก้วก็บอกพี่เขาแบบนี้แหละค่ะพี่แพ แต่ก็ยังได้ยินบ่นไม่ขาดปากเลย” แพนสาวร่วมด้วยช่วยรวม

“น้องแก้วเพิ่งอายุเท่าไรเองก็พูดได้สิครับ”

“ไม่เอาดีกว่า แก้วไม่อยากทะเลาะด้วย...ถ้าคุณครีตกับพี่แพก่อนดีกว่าค่ะ พี่เขาจะได้กลับไปทานข้าวกัน” แก้วก็ถลารวบรัดตัดความ เอ่ยขอตัวกับทั้งสองอีกครั้ง แล้วก็ดวงแขนว่าที่คู่นั้นออกไปจากร้าน ให้สองสามีภรรยาตามองตามยิ้มๆ

“เหมาะสมกันดีนะคะ...อีกคนช่างพูด อีกคนก็ไม่มีปากมีเสียง เชื่อฟังแฟนดีเหลือเกิน”

“น้อยกว่าผม”

“อะไรคะ”

“เชื่อฟังเมีย”

ใบหน้าเรียวยาวละมุนส่ายไปมา แต่รอยยิ้มเก๋ล่อนใบหน้าบอกได้เป็นอย่างดี ว่าความรักความเอ็นดูมากกว่าความระอา

“ไม่เห็นด้วยหรอก”

ร่างสูงใหญ่ก้าวตามภรรยา เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า เรียกรอยยิ้มจากพนักงานในร้านไปตลอดทางเดิน จนกระทั่งเข้ามาอยู่ในห้องกันสองต่อสอง แต่ดูเหมือนว่าการขัดจังหวะจะไม่จบลงแค่นั้นเมื่อใบหน้ากลมแป้นโผล่เข้ามาส่ง

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

ยิ้มแป้นแล่นเป็นครั้งที่สาม

“แหะ...แหะ...ขอโทษอีกทีคะเซฟ”

สายตาของเซฟใหญ่ที่พ่วงตำแหน่งบอสด้วย ทำให้เกิดเสียงหัวเราะอย่างคนรู้ตัว ก่อนจะมีประโยคตามมา

“โทรศัพท์เซฟคะ...จากอังกฤษ”

“หลุยส์หรือเปล่า”

“คะ..เห็นบอกว่าโทร.เข้ามือถือของเซฟแล้วไม่มีคนรับ”

เขาลืมโทรศัพท์ไว้ที่บ้าน เพราะตั้งแต่แต่งงาน อุปกรณ์สื่อสารชิ้นนี้ก็มีความจำเป็นน้อยมากในชีวิต

“ไปบอกว่าเป็นตัวผมโทร.กลับ”

“คะ”

คล้องหลังกระปุก สองสามีภรรยาก็ได้ฤกษ์ลงมือทานข้าวกัน แต่ตักอาหารเข้าปากได้แค่คำเดียวเท่านั้น เสียงโทรศัพท์มือถือของพรหมพรก็ส่งเสียงร้องมาให้ได้ยิน...ริงโทนที่ตั้งเอาไว้เฉพาะบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าใครโทร.มา

“สงสัยมันจะสะกดคำว่า ‘อดทน’ ไม่เป็น หรือว่าผมจะคิดผิดที่คิดฝากยายเคทให้หมอนี้ดูแล” ศิรกรบนพีมให้ภรรยายิ้ม แต่ก็ต้องยอมแพ้ให้กับลูกตื้อของฝ่ายนั้น

“แพทานเถอะ เดี่ยวผมรับเอง”

พรหมพรไม่ได้รับประทานอาหารต่อตามที่สามีบอก เพราะอยากรู้เหมือนกันว่าฝ่ายนั้นโทร.มาด้วยเรื่องอะไร

“มีอะไรเรา”

“หลานสาวอาคริตไปนิวยอร์ก” หลุยส์เองก็ไม่พูดพรั้มทำเพลงเหมือนกัน “ทำไมไม่มีใครบอกผมเลย”

“แล้วทำไมไม่ถามกันเอง” คนถูกหลานสาวสั่งห้ามโยนดี้อู๋

“ถ้าเขาบอกผม ผมจะโทร.มาหาอาคริตไหมล่ะ”

“เออ..แล้วไง โทร.มานี้จะให้ช่วยอะไร”

“ผมเพิ่งรู้ว่าคิดไปนิวยอร์ก” คนโทร.มาเองก็พูดอะไรไม่ถูก เหมือนต้องการระบายความอัดอั้นคับข้องใจมากกว่า

“ก็ถ้ารู้แล้วนายจะทำไม ทำอย่างกับนายเคยห้ามมายศเคทได้อย่างนั้นแหละ”

“ถ้าผมรู้แต่แรก ผมบินไปเอาตัวมาจากนิวยอร์กแล้ว”

ถึงตอนนี้เป็นอาชกรจะไม่แน่ใจแล้วว่าตัวเองคิดผิดหรือคิดถูก ที่คิดฝากหลานสาวไว้กับหนุ่มใจร้อน

“วันนี้ยาศเคทก็จะบินไปอังกฤษแล้วไม่ใช่หรือ”

“แต่ก็อยู่ที่นิวยอร์กตั้งอาทิตย์”

เวลาที่จะได้อยู่ด้วยกันยิ่งน้อยอยู่แล้ว เธอยังดันจะไปนิวยอร์กแทนการพุ่งตรงมาหาเขาเลยตามที่เคยคุยกันเอาไว้

“กลัวว่านั่นเขาติดใจนิวยอร์กหรือ” คิรากรถามแทงใจดำ

“อาคริตไม่เข้าใจผม”

“เออ..ไม่เข้าใจ” ตอนอายุสิบหก เขาก็เคยมีแฟนนะ แต่เขาก็ไม่เห็นจะจริงจังขนาดนี้เลย

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ก็แค่นี้ละ” คนเป็นอาบอกเสริมก็กดดวงสายให้ภรรยาส่งเสียงดู

“ทำไมไม่พูดกับหลุยส์ดีๆ ละคะ แล้วนั่นคุณจบหรือยังก็ไม่รู้”

“เรื่องไม่เป็นเรื่องนะ เดี่ยวเจอกันก็ดีกันเหมือนเดิม หมอนั่นเคยโกธยายเคทที่ไหน...อย่าสนใจเลย ทานข้าวต่อดีกว่าจ๊ะ”

พรหมพรส่ายหน้าไปมา แต่ก็ยอมอ้าปากรับอาหารที่สามีตักส่งให้ถึงปากแต่โดยดี และตลอดมื้ออาหารก็ไม่มีใครมารบกวนหรือว่าโทร.มาขัดจังหวะอีก จนกระทั่งเลิกงานและปิดร้านเตรียมตัวกลับบ้านกัน เสียงโทรศัพท์ของหญิงสาวถึงได้ดังขึ้นอีกครั้ง

สองสามีภรรยา มองหน้ากัน....พรหมพรมยิ้ม คิรากรส่ายหัว แต่ก็อุตส่าห์รับสาย

“หลานสาวอาคริตนอกใจผม”

“อะไรของนายอีก”

“คิดดีมาถึงแล้ว แต่คงใครมาด้วยก็ไม่ว่า” น้ำเสียงคนโทร.มาฟ้องบอกความหงุดหงิดเต็มที่

Love each other ส่วนรัก ส่วนชีวิต

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า อาจจะบังเอิญเจอกันบนเครื่องก็ได้”

เขามั่นใจว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น เพราะถ้ามีใครเข้ามาหา ขวัญศิริไม่เคยปิดบัง ถ้าไม่เล่าให้เขาฟัง พรหมพรก็ต้องรู้เพราะสองคนคุยกันทุกเรื่องมาแต่ไหนแต่ไร

“ผมไม่รู้ รู้แต่ว่าตอนนี้มีไอ้หนุ่มหน้าอ่อนที่ไหนก็ไม่รู้เดินมากับหลานสาวของอาคริต”

“เขาอยู่ตรงหน้า นาย ยังไม่รู้ แล้วอาอยู่เมืองไทยอาจะรู้ไหม...มันไม่มีอะไรหอกหลุยส์ เชื้ออาลี” คนเป็นอาพยายามพูดให้อีกฝ่ายใจเย็น

“คิดดีไม่เคยเล่าเรื่องหมอนี่ให้อาคริตกับพี่แพฟังกั๊วไหม”

“ไม่เคย แล้วหมอนี่ที่นายว่า หน้าตาเป็นยังไงอา ก็ยังไม่รู้เลย... ฟังอานะ หลุยส์ ใจเย็นๆ ถ้าอยากรู้ก็ค่อยๆ ถามยายเคทเอา อย่าว่าวุ่น เพราะนายก็รู้ว่า ยายเคทเป็นคนยังไง...โอเคนะ”

“ผมจะทำอะไรได้อีกล่ะ”

คำพูดเหมือนรู้ชะตากรรมของตัวเองเป็นอย่างดีนั้น คิรากรได้แต่ส่ายหน้าไปมา ไม่รู้ว่าจะสงสาร เห็นใจ หรือว่าหมั่นไส้อีกฝ่ายดี

“แค่นี้ซะ คิดดีมาถึงแล้ว”

“โอเค...อาฝากยายเคทด้วยนะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกฮะ ยังไงผมก็รักเขา”

คิรากรส่ายหน้าทั้งรอยยิ้ม หันมาขยิบตาให้ภรรยาที่ร่วมฟังด้วยตลอดอย่างรู้กัน...ปล่อยวางเรื่องทุกอย่าง และเฟเว่ เร็สตีไว้เบื้องหลัง

“กลับบ้านกันเถอะจ๊ะ”

ท่าอากาศยานลอนดอนฮีทโธรว์ (London Heathrow Airport)

สหราชอาณาจักร

ขวัญศิริแกล้งมองผ่านใบหน้าบึ้งขุนบอกความไม่พอใจของคนมารับ ยกมือขึ้นโบกลาเพื่อนใหม่ที่พบกันบนเครื่องแล้วถึงได้ก้าวเดินไปหาคนหน้าทะมึงถึงในชุดอำพรางตัว...แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังอุตส่าห์จำเขาได้

ตั้งแต่ยังไม่ขึ้นเครื่องแล้วที่เขาโทร.มาโวยวายเธอ หลังจากรู้ว่าเธออยู่

นวยอริก เพราะเธอเพิ่งบอกเขาก่อนออกเดินทางมาที่นี่ไม่กี่ชั่วโมง

“...จะไม่ทักกันหน่อยเหรอ” พอมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า แล้วเขาไม่พูดไม่จา สาวน้อยก็เลยต้องส่งเสียงอ่อนกว่าปกติไปละลายความไม่พอใจของอีกฝ่าย

“ก็แค่แวะไปเที่ยวเอง” มันไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอพูดประโยคนี้นี้

“....”

“เคทขอโทษก็ได้”

นี่เธอจ้อมากแล้วนะ

“....”

หนุ่มคนดังยังเล่นตัว ไม่หือไม่อือทั้งที่อยากคว่ำคนตรงหน้ามากอดแทบขาดใจ

“เคท”

มือที่กำลังจะยื่นออกไปคว่ำร่างแบบบางในชุดเดินทางแสนเก๋ไต่ดูแปลกตามากอดอย่างคนยอมแพ้ให้แก่ใจตัวเอง ต้องหดกลับด้วยความเสียดาย เมื่อเสียงของมารดาที่ขอตัวไปเข้าห้องน้ำระหว่างรอสาวน้อยดังขึ้นชัดเจน

“มัม...สวัสดีค่ะ”

“มาถึงนานหรือยังจ๊ะ” มารดาสวมกอดทักทายให้ลูกชายมองตาปรอยด้วยความอิจฉา

“เพิ่งมาถึงค่ะ มัมสบายดีนะคะ”

“จ๊ะ...แล้วนั่น ลูกชายสุดที่รักเป็นอะไรจ๊ะ ทำไมทำหน้าคว่ำแบบนั้น”

“เคทก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ ตั้งแต่มาถึงเคทยังไม่เห็นเขาพูดสักคำ...สงสัยไม่ยอมให้เคทมา” ความหมั่นไส้ทำให้ขวัญศิริคิดเอาคืนบ้าง

“ไม่จริงหรอกจ๊ะ ตั้งแต่ได้รับโทรศัพท์หนู เร่งแมียกๆ ให้รีบออกจากบ้านนี่ถ้าแม่ไม่ยึดกฎแฉเอาไว้ คงขั้บรถมาเองแล้ว...ตกลงว่าเป็นอะไรจ๊ะลูกชาย”

“มัมถามลูกสาวสุดที่รักเองสิคะ”

คนอยู่ในอารมณ์น้อยใจโยน...ตั้งแต่ได้เจอกันที่เมืองไทย มารดาของเขาก็ทักทักเอาขวัญศิริมาเป็นลูกสาวเรียบบร้อย ส่วนเขาก็ตักกระป๋องไปตามระเบียบ แต่แทนที่จะน้อยเนื้อต่ำใจ หัวใจของเขากลับมีแต่ความยินดีปรีดาที่สาวน้อยเข้ากับครอบครัวของเขาได้

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“สงสัยจะอารมณ์ไม่ดีจริงๆ กันไปคุยกันที่บ้านดีกว่านะ...ไปจะเคท รถจอดอยู่ข้างนอกนะ”

“คะ” ขวัญศิริยิ้มมุนต์เตรียมก้าวตามคำชวน แต่ยังไม่ทันได้ออกก้าว มือข้างที่ถือกระเป๋าเดินทางก็ถูกยึดไว้เสียก่อน

“ผมถือให้”

ขวัญศิริยิ้ม ไม่คิดตั้งแง่อีกเมื่อเห็นเขายอมพุดในที่สุด....ถึงแม้คนพุดจะหน้าบึ้งอยู่ก็เถอะ

“ผมยังโกรธอยู่ไม่ต้องมายิ้ม”

คนถูกสั่งห้ามเปิดยิ้มมากกว่าเดิม ก่อนรอยยิ้มนั้นจะหุบฉับในนาทีถัดมาเมื่อใบหน้าหล่อเหลาก็ม่อต่ำลงมาหาด้วยท่าที่คุกคามพร้อมเสียงกระซิบ

“เจ็ดวันที่หายไปอยู่นิวยอร์ก คิดดีี่จะต้องชดใช้ให้ผมด้วย....”

“เร็วจะเติกๆ ทำอะไรกันอยู่”

ขวัญศิริยิ้มได้อีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงระฆังช่วยชีวิต

“หมดเวลาชู้แล้ว...บ้ายบาย”

สาวน้อยส่งเสียงยั่วเย้า โบกมือลา แล้วก็ถลาตามมารดาของเขาไปทันทีที่งคนยืนอยู่กับที่ให้สายหัวไปมาอยู่คนเดียว

เขาจะบอกเธอว่าเจ็ดวันที่นิวยอร์ก เธอจะต้องชดใช้ให้เขาด้วย ‘เวลา’ ทั้งหมดที่อยู่ในอังกฤษ...แต่เขาก็ไม่ได้พูด

เขาอยากจะทำทุกหนทางเธอใจจะขาด...แต่เขาก็ทำพลาดอย่างน่าเสียดาย

เขาอยากจะทำทุกหนทางเธอใจจะขาด...แต่ปากเขาก็หนักเกินไป

แต่ไม่เป็นไร...ทั้งหมดนี้ เขามีเวลาทั้งชีวิตที่จะบอกเธอ และรักเธอ...

ยายแมวมเหิมยวของเขา

'แหวนทองคำบริสุทธิ์สองวงนี้ เป็นเครื่องหมายแห่งความรักและคำสัญญา แสดงว่าเราจะช่วยกันรักษา และทะนุถนอมความรักที่มีต่อกันให้บริสุทธิ์ แหวนนี้เป็นวงกลมเชื่อมกันสนิทไม่มีจุดเริ่มต้นและไม่มีที่สิ้นสุด เราจึงมอบให้เป็นความรัก และเป็นเครื่องหมายตราประทับในดวงใจของเราทั้งสอง ตั้งแต่บัดนี้ไปจนชั่ววันรันดร์'

มันไม่ใช่คำประกาศในพิธีแต่งงานใดๆ แต่มันเป็นคำโมเมของคนที่อยู่ไกลสุดขอบโลก...คนที่เธอไม่เคยให้คำจำกัดความถึงสถานะและความสัมพันธ์ระหว่างกันได้ ฉวยโอกาสตอนเธอเมา (ก็เขานั้นแหละเป็นคนมอมไวน์เธอ) เอาแหวนมาสวมให้เธอในวันเกิดของเธอ แล้วก็เอาโทรศัพท์ของเขาถ่ายคลิปเอาไว้เพื่อผูกมัดเธอ

เขาบอกเธออย่างนั้น...หลังได้สมใจ

แล้วแหวนที่เขาสวมให้ก็ดันเป็นใจให้เจ้าของ...มันถอดไม่ออก พอๆ กับที่เธอทำท่าจะขายไม่ออก เพราะตั้งแต่มีแหวนวงนี้ติดนิ้วมาตั้งแต่อายุสิบแปด ก็แทบไม่มีผู้ชายคนไหนเข้ามาขiongวะหรือขายขนมจีบเธอเลย หรือถ้ามีเข้ามาก็แค่ขิวประเดี๋ยวประด๋าว เพราะนอกจากแหวนเจ้าปัญหาจะสร้างความเคลือบแคลงระแวงสงสัยให้กับบรรดาหนุ่มๆ ที่เข้ามาขายขนมจีบแล้ว พอเรื่องไป

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

เข้าหูเข้าของแหวน ภาพของเธอที่เคยถ่ายคู่กับเขา สารพัดกิจกรรมที่เคยทำ ร่วมกันมาตามวันเวลาที่รู้จักกัน ก็จะปรากฏหราอยู่บนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ชื่อห้องโลกและสื่อต่างๆ ทันที รวากับคนปล่อยภาพเป็นเจ้าของสื่อเสียเอง

แต่ก็อย่างว่า ไม่มีสื่อไหนปฏิเสธข่าวรักๆ ใคร่ๆ ของซูเปอร์สตาร์ชื่อห้องโลกที่กำลังเป็นที่จับตามองของผู้คนทั่วโลกอย่าง หลุยส์ อาเธอร์ สมิต อยู่แล้ว

‘เจ้าบ่าวจะสวมแหวนให้เจ้าสาวแล้วนะ’

ใบหน้าหวานละมุนส่ายไปมา ซึ่งก็จะเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่ได้ดูคลิปดังกล่าว...ดวงตาสดใสสุขสรวมของคนโมเมตัวเองเป็นเจ้าของเจ้าบ่าวกำลังสวมแหวนให้เธอ ที่เม้าท์ไม่รู้เรื่องอยู่ในอ้อมแขนของเขา พอสวมแหวนให้เธอเรียบบ่อย เขาก็เอาแหวนอีกวงยัดใส่มือเธอ...ก็มือของเขาก่อนนั่นแหละที่คอยประคองมือเธอเอาไว้ จนสามารถยัดแหวนเข้าไปในนิ้วเขาได้สำเร็จ

‘เอาล่ะ ทีนี้ก็เป็นอันเสร็จพิธี’

คนตั้งตัวเองเป็นเจ้าบ่าวพิมพ์ปากออกกับตัวเอง หรืออาจจะบอกกับเธอที่นอนไม่ได้สติตั้งอยู่ในอ้อมแขนของเขาด้วย เธอก็ไม่อาจทราบได้ในตอนนั้น แล้วเขาก็จบพิธีการของเขาด้วยการยกมือของเธอขึ้นจุมพิต และให้เธอทำแบบเดียวกับที่เขาทำกับเธอบ้าง โดยมีเขาก่อนนั่นแหละเป็นคนควบคุมทั้งหมด

สำหรับเธอแล้วเขาเป็นคนขี้เล่นมาแต่ไหนแต่ไร และเธอก็อยากจะคิดว่าที่เขาทำทั้งหมดก็เพราะความทะเล่ถึงทะเล่เล่นตามวัยของเขา เพราะตอนนั้นเขาเพิ่งจะอายุสิบเก้า

‘จำเอาไว้นะยายแมวเหมือนว่าตัวเองนะมีเจ้าของแล้ว’

เธอก็อยากจะคิดว่าเขาเป็นพ่อมด และคำพูดของเขาในวันนั้นก็เหมือนคำสาป ทำให้เธอกลายเป็นคนมีหัวง มีเจ้าของไปโดยปริยาย ในขณะที่เขายังระเร่รีน ควงสาวออกงานหน้าขึ้นตาบาน มีข่าวปรากฏให้เห็นตามสื่อต่างๆ อยู่เนืองๆ

ถ้าเธอตัดนิ้วได้ เธอคงทำไปแล้ว

เขาไม่เคยบอกว่ารักเธอเพราะอะไร และรักมากแค่ไหน แต่ความผูกพันนี้แหละที่มันมากกว่าสิ่งใดๆ ทั้งหมด เพราะมันทำให้เธอไปไหนไม่รอด ต่อให้เขาทำให้เธอโกรธหรือว่าโมโหแค่ไหน แต่พอได้ยินเสียงอ่อนออดอ่อนหวาน ได้เห็น

ใบหน้าหล่อเหลาทำหน้าทะเล้นในแบบฉบับที่ไม่เคยมีใครได้เห็นมาก่อน เธอก็ใจ
แข็งได้ไม่นาน จะโกรธก็โกรธไม่ลง ต่อให้โมโหแค่ไหนก็โมโหได้แค่ชั่วประเดี๋ยว
ประด้าว

ตั้งแต่อายุสิบห้าที่มีเขาเข้ามาวุ่นวายในชีวิต เธอก็เหมือนจะสลัดเขาไม่
ออกตั้งแต่วันนั้น ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าระหว่างเธอกับเขาเรียกว่าอะไร

คนรัก คนรู้จัก คนรู้ใจ หุ่นส่วน พี่น้อง เพื่อนสนิท ทั้งหมดนี้รวมกัน หรือ
ว่า...ของตายของเขา

‘คิดดี ที่รักโทร.มา...ที่รักโทร.มา’

เสียงโทรศัพท์ที่เธอก็ก็บ้าตามเขา ยอมให้เขาอัดเสียงตัวเองเอาไว้เพื่อ
เป็นเสียงเฉพาะสายสำหรับเบอร์โทร.ของเขา หลังจากเขาหัดพูดภาษาไทยได้ไม่
นาน ดั่งขวัญศิรีออกจากความคิดของตัวเองและคลิปปิดีโดยตรงหน้า

“ผมไม่ได้ทำนะคิดดี”

นี่แหละ ‘ที่รัก’ ของเธอที่ได้มาจากการยัดเยียดของเขา...เขาคิดว่าเธอ
จะต้องรู้ทุกเรื่องของเขา ไม่ว่าจะเขาจะอยู่ที่ไหนในโลกก็ตาม อย่างเรื่องโทรศัพท์ก็
เหมือนกัน เธอเคยรับปากเขาว่าจะรับโทรศัพท์ของเขาทุกครั้ง ดั่งนั้นไม่ว่าจะทำ
อะไรอยู่ที่ไหน หรือต่อให้ตอนนั้นกำลังโกรธ กำลังงอนกันอยู่ เธอก็ต้องรับ....แต่
ถ้าไม่ได้ยิน หรือว่าบังเอิญติดธุระสำคัญจริงๆ เธอก็จะต้องรับโทร.กลับเขาก่อน
หนึ่งชั่วโมง เพราะไม่อย่างนั้นคนใจร้อนจะบินมาหาเธอทันทีไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหน
ของมูมโลกก็ตาม...และมันไม่ใช่แค่คำขู่ เพราะเหตุการณ์ทำนองนี้เคยเกิดขึ้น
มาแล้ว

มีอยู่ครั้งหนึ่งเธอออกไปพบลูกค้าแล้วดันลืมโทรศัพท์เอาไว้ที่บ้าน หลัง
เลิกคอนเสิร์ตที่จีน เขาบินมาหาเธอที่อเมริกาด้วยเครื่องบินส่วนตัวของเขา ทั้งที่มี
คิวเล่นคอนเสิร์ตที่ญี่ปุ่นต่อ

แต่มาไววาย และบอกให้รู้ว่าเขาเป็นห่วงเป็นกังวลแค่ไหนที่เธอไม่รับ
โทรศัพท์...แค่นั้น แล้วก็ไป

“พูดอะไร ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“หือ? โทนี่ไม่ได้บอกคิดดีหรือ”

คนตั้งใจโทร.มาสารภาพผิดแปลกใจเสียเอง นี่ไม่ถึงว่าครั้งนี้ตัวเองจะ

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

เร็วกว่าผู้จัดการส่วนตัวที่ตั้งตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์เจ้าหญิง คอยรายงานข่าวคราวความเคลื่อนไหวของเขาให้เธอรู้ชนิดไม่ต้องกลัวว่าจะตกประเด็นเลย และก็ไม่ใช่แค่ข่าวคราวๆ ของเขาเท่านั้น...เขาไปเที่ยว เขาซื้อเก๊ยจทำงาน เขาซื้อเก๊ยจตื่น เขาเกร ไม่ยอมกินข้าว ไม่สบายตัว ไม่สบายท้อง กินไม่ได้นอนไม่หลับ โทนี่รายงานเธอหมด

“บอกอะไร”

เธอถามธรรมดาแท้ๆ แต่คนมีความผิดติดตัวรู้สึกเย็นวาบไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

“เปล่าจ๊ะ” เสียงของคนไกลอ่อนลงโดยอัตโนมัติ

“คิดถึงคิดตี้งเลย”

“ตกลงว่าก่อเรื่องอีกแล้วใช่ไหม”

เธอไม่เคยตามข่าวของเขาจากสื่อต่างๆ นอกจากว่าโทนี่จะเป็นคนส่งมาให้ดู หรือว่าโทร.มาบอก ซึ่งฝ่ายนั้นก็ดูจะมีเรื่องของเขามารายงานเธอได้ทุกวันเหมือนกัน ไม่ว่าเขาจะทำอะไรอยู่ที่ไหน และตอนนี้คนในสายก็มีตัวคอนเสิร์ตที่ยุโรป ในขณะที่เธอบินกลับมาเยี่ยมครอบครัวที่เมืองไทย

“คิดตี้อย่าทำเสียงคุณกสิ”

ได้ยินเสียงอ่อยๆ อ่อนๆ ของคนโทร.มา ขวัญศิริก็พอจะคาดเดาเหตุการณ์ได้ เพราะถ้าเมื่อไหร่ที่ได้ยินน้ำเสียงประมาณนี้ เป็นอันรู้กันว่าเขาไปก่อเรื่องอะไรมาจริงๆ และเรื่องนั้นก็จะต้องมีสาวๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

“ตกลงวันนี้จะได้รู้เรื่องใหม่...ถ้าไม่พูดเคทจะวางแล้วนะ” หญิงสาวแก่งทำเสียงแข็งเมื่อรู้ว่าตัวเองกำลังเป็นต่อ

“เมื่อคืนผมไปเที่ยวผับ”

“ไหนบอกมีคอนเสิร์ต” คนรู้ตารางงานดียิ่งกว่าเจ้าตัวสวนกลับ

“ไปหลังคอนเสิร์ตเล็กจ๊ะ” มันเป็นผับในโรงแรมที่พักนั่นแหละ

“แล้ว?”

“มีป้าป้าρχซีถ่ายรูปผม”

“คนเดียว?”

“เปล่าจ๊ะ”

ถ้าคนที่ตกเป็นข่าวด้วยไม่ใช่คนดังและเป็นที่รู้จักของผู้คนที่นี่ ความเดียดเนื้อร้อนใจก็คงจะไม่เท่านี้ หลังจากผลบอลลอยตัวให้สนุกไปกับบรรยากาศและด้วยความที่ดื่มเข้าไปค่อนข้างเยอะ สติที่เคยมีก็เลยเหลือน้อย พอฝายนั้นเข้ามาตีสนิท เขาก็ปล่อยทุกอย่างเลยตามเลย... สนุกจนได้เรื่อง พอรุ่งเช้าภาพสาวสังคมชื่อดังของที่นี่ก็ปรากฏหราบนหน้าหนังสือพิมพ์คู่กับเขาแล้ว

ถ้ามันเป็นการยืมหรือนั่งทับท้ายกันธรรมดา ไม่ใช่ฝายนั้นเข้ามานั่งบนตัก กอดคอ ซบไหล่ ให้กล้องจับภาพจนตกเป็นข่าวหน้าหนึ่ง เขาก็คงจะไม่ทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูมแบบนี้

“แล้วคิดยังไงโทร. มาบอก” ขวัญศิริแสวงกตเสียดใจให้ต่าลงอีกระดับ

“โอ้! คิดตั๋ยจะทำเสียงแบบนี้สิ... ผมยิ่งกลัวแมวเหมียวเข้าใจผมผิดอยู่”

สงสัยว่าเธอจะต้องไปหาภาพที่ว่ามาดูจริงๆ ชะแล้ว ถ้าลองได้เรียกเธอว่า ‘แมวเหมียว’ เสียงอ่อนอ่อยแบบนี้

“ถ้ากลัวแล้วทำให้มันออกมาเป็นข่าวทำไม... แล้วโทนี่ไม่ได้ไปด้วยใช่ไหม” เพราะถ้าโทนี่ไปด้วยเรื่องทำนองนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นแน่นอน

“ผมไปคนเดียวจะ ตั๋ยใจว่าจะไปตีมันนิดหน่อย... พอตีมันเพลิน” เสียงในตอนท้ายเบาจนปลายสายแทบจะไม่ได้ยิน

“เหล่าพาเพลินหรือว่าสาวพาเพลิน”

“ผมผิดไปแล้ว” คนคิดสารภาพอย่างหมดทำ “แต่ผมไม่ได้ไปต่อกับเขา นะ พอรู้ว่าถูกถ่ายรูปผมก็กลับขึ้นห้องพักเลย... คิดตั๋ยเชื่อผมนะ”

เธอเชื่อ เพราะตั้งแต่รู้จักกันมา ต่อให้ไม่ว่าเรื่องที่เขาก่อ จะร้ายแรงแค่ไหน... กับเธอ เขาไม่เคยโกหก และไม่ว่าจะยังไง เขาก็แค่เธอเสมอ

นี่ละมั้งที่ทำให้เธอยังอยู่ตรงนี้

“คิดตั๋ยพูดอะไรบ้างสิ”

“ถ้าไม่ถูกถ่ายรูปก่อน ก็คงจะไปกับเขาแล้วใช่ไหม” ขวัญศิริตักคอจุดประสงค์อยู่ที่การแก้งแหย่นั้นแหละเป็นสำคัญ

“ผมไม่ได้ขานขนาดนั้นนะ”

“เหอ” หญิงสาวลากเสียงยาวประซดกหลายๆ แต่ไม่ได้จริงจังอะไร

“ถ้ากับคิดตั๋ยก็ว่าไปอย่าง”

Love each other ส่วนรัก ส่วนชีวิต

"ไม่ต้องมาเบียดเบียนประเด็น"

"ก็ผมเล่าให้ฟังแล้วไง คิดที่ต้องไม่โกรธผมสิ" น้ำเสียงแข็งๆ ปนเย็นชานิดๆ มีผลกับคนมาสารภาพผิดไม่ต่างจากทุกครั้ง

"ไม่รู้สิ" หญิงสาวยังแก้งทำน้ำเสียงหมวมเมินให้ได้ยิน

"คิดที่โกรธจริงๆ ด้วย" แล้วเขาก็ไม่ชอบเลยเวลาได้ยินได้ฟังน้ำเสียงเหมือนไม่ยินดียินร้ายของเธอ เพราะมันเหมือนว่าเขาไม่สำคัญสำหรับเธอ

"ไม่โกรธหรอก เปื่อแล้ว"

"ทำไมคิดที่พูดแบบนี้ล่ะ"

"ก็จริงๆ นี่"

"คิดที่เปื่อผมหรือเปื่อข่าว"

"ทั้งสองอย่างนั่นแหละ" ขวัญศิริแค่ล่องใจเท่านั้น แต่สำหรับฝ่ายนั้นมันคือเรื่องใหญ่หลวง

"คิดที่พูดแบบนี้ได้ยังไง ผมยังไม่เคยเปื่อคิดที่สักครั้ง วินาทีเดียวก็ไม่เคยรู้สึก คิดที่พูดกับผมแบบนี้ ไม่นึกถึงใจผมบ้างเลย ผมน้อยใจนะ"

"แล้วไง" คำต่อว่าต่อขานที่เขาพร้งพรูออกมา ทำให้ขวัญศิริอยากจะหัวเราะมากกว่าจะรู้สึกอย่างอื่น เพราะพอจะนึกถึงสีหน้าท่าทางของเขาในตอนนี้ออก

"ผมจะไปเมืองไทย"

"เกี่ยวกับไหนนะ"

"อะไร"

ได้ยินเสียงหัวเราะน้อยๆ แทรกในประโยค เสียงหัวหัววนก็ตัวตวมกลับ...งนิดๆ แต่ใจเริ่มมา เมื่อจับหางเสียงได้

"ก็ที่จะมาเมืองไทยง"

เขายังมีทัวร์คอนเสิร์ต แต่การเดินทางไปไหนมาไหนด้วยเครื่องบินส่วนตัว มันก็เอื้อให้เขาทำตามทีพูดได้ง่ายมาก และถ้าเธอยังแก้งเขาอยู่แบบนี้ รับรองว่าไม่เกินพรุ่งนี้ เธอได้เห็นเขาที่เมืองไทยแน่นอน

"พรุ่งนี้เจอกันที่เมืองไทย แล้วก็เตรียมตัวเอาไว้ด้วย ผมจะรับกลับมาด้วยกันเลย"

“พูดตลกแล้ว...เคทเพิ่งมาได้ไม่กี่วัน จะให้กลับได้ยังไง”

เธอตั้งใจว่าจะอยู่ที่นั่นสองอาทิตย์ จากนั้นถึงจะบินไปเยี่ยมมัมกับ
เด็ตของเธอที่อังกฤษ แล้วค่อยกลับอเมริกา และทั้งหมดนี้เธอก็บอกให้เขาทราบ
แล้วด้วย

“ไม่ให้อยู่ต่อแล้ว เพราะอยู่ห่างกันแบบนี้ไง คิดดีถึงได้พูดว่าเมื่อผม....
แล้วก็สงสัยว่าผมจะปล่อยยให้คิดที่อยู่คนเดียววนเวียนกันไป คิดดีก็เลยชินกับการไม่
มีผมอยู่ด้วย”

“มีแต่เขาบอกว่าอยู่ด้วยกันทุกวันแล้วเป็อกัน ไม่ใช่อยู่ห่างแล้วเป็อกัน
เพี้ยนหรือเปล่า...แล้วเมื่อที่เคทก็แค่ล้อเล่น ซี้เรียสไปได้”

“ล้อเล่น!”

โทนเสียงสูงนั้นบอกอารมณ์ของคนพูดได้เป็นอย่างดี ซึ่งเจ้าตัวเองก็รู้ตัว
ดีว่าถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับเธอแล้ว หัวเขาพร้อมจะหมุ่น ส่วนอารมณ์ก็พร้อมจะขึ้นๆ
ลงๆ ได้ตลอดเวลา แล้วถ้าอาการเหล่านี้มาเยือน 'เหตุผล' นี้ ไม่ต้องถามถึงเลย

“คิดดีเอาเรื่องแบบนี้มาล้อเล่นได้ยังไง ผมเสียใจแค่ไหนตอนได้ยินไม่รู้
หรือ”

“นี่แกกลับโมโหกลับเกลียดความผิดของตัวเองหรือเปล่าเนี่ย”

ตอนนี้เธอนึกภาพเขาออกเลยละ... ใบหน้าคมเข้มคงทั้งคว่ำทั้งงอ คิ้ว
เข้มๆ นั่นก็คงแทบจะผูกโบได้ ส่วนริมฝีปากกลางก็คงจะห้อยถึงคาง

“พຽงนี้เจอกันที่เมืองไทย แล้วก็ห้ามออกไปไหนด้วย รอผมอยู่ที่บ้าน”
หนุ่มคนดังตัดบท ยืนยันความตั้งใจ ไม่สนใจว่าสเปนกับไทยจะไกลกันแค่ไหน

“ยังมีตำรวจคอนเสิร์ตต่อไม่ใช่หรือ”

พออีกฝ่ายเอาจริง คนได้รับการไหว้วานให้ช่วยดูเรื่องจิตวิทยาของเขา
หรือพูดง่าย ๆ ก็คือคนรองรับอารมณ์ของเขานั้นเอง ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะ
เมื่อไหร่ที่เขาเครียด โมโห หงุดหงิด ไม่มีอารมณ์ทำงาน หรือไม่มีสมาธิกับงานที่
ทำ...กรรมก็จะมาตกที่เธอนี้แหละ

“ไม่มีมั้ง” น้ำเสียงห้วนๆ บอกรวนเต็มที่

อีกสามวันเขามีแสดงคอนเสิร์ตที่เซค (สาธารณรัฐเซค) และจะปิดท้าย
ทัวร์คอนเสิร์ตครั้งนี้ที่อังกฤษบ้านเกิดของเขาในอาทิตย์หน้า เธอเองก็รู้ดีพอๆ กับ

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

เขานั่นแหละ

“ถ้าเคทบอกว่าไม่ให้มาก็จะมาใช่ไหม” อารมณณ์แบบนี้เธอรู้ว่าถึงห้ามไปก็ป่วยการ

“ใช่”

“แล้วงานจะเสียไหม”

“ไม่เสีย ถ้าคิดดีกลับมากับผม” พอมีเค้ากลางว่าจะได้ตามใจ ช้อแม่ก็มา

ทันที

“แต่เราคุยกันแล้วนะ”

“แล้วคิดดีก็เป็นคนทำให้แผนถูกเปลี่ยนแปลง จะมาโทษผมไม่ได้หรอก”

ไปๆ มาๆ กลายว่าเธอเป็นคนผิดซะงั้น ทั้งที่เขาคือคนก่อเรื่อง

“ตามใจ...อยากจะมีก็มา”

“แล้วเรื่องกลับ?”

“มาถึงแล้วค่อยคุยกัน...มีอะไรอีกไหมจะวางแล้ว”

“มี...ผมคิดถึงคิดดี”

น้ำเสียงติดตะบึงตะบอนเหมือนคนพูด พูดออกมาอย่างเสียไม่ได้ นั่นทำให้คนฟังยิ้มจนได้ ก่อนรอยยิ้มนั้นจะค่อยๆ แผ่กว้างเมื่อได้ยินประโยคต่อมาของคนไกล

“ผมคิดถึงจริงๆ นะ ไม่ได้พูดเอาใจหรือว่าจะกลบเกลื่อนความผิดอย่างที่คิดดีว่า”

“ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่...เจอกันพรุ่งนี้นะ แล้วก็...พักผ่อนด้วย”

“จะวางทั้งที่ยังไม่ได้บอกคิดถึงผมนะหรือ”

แน่นอนว่าประโยคเมื่อสักครู่ของเธอมันทำให้เขาปลื้มเปรมในหัวใจ และทำให้บรรยากาศดีขึ้น กลับมาอีกครั้ง

แต่มันพอที่ไหนล่ะสำหรับเขา

“ก็ไม่ได้คิดถึงนี่...ล้อเล่น”

ริมฝีปากที่กำลังจะเริ่มยิ้มเป็นเส้นตรงถูกกลายออกทันที เมื่อได้ยินเสียงใสๆ เอ่ยสองคำสุดท้ายและประโยคถัดมา

“คิดถึงเหมือนกัน เดินทางปลอดภัยนะ”

“แกลังผมบ่่อยๆ เข้า ผมถึงเมืองไทยเมื่อไหร่ เตรียมตัวถูกทำโทษเอาไว้ให้ดีก็แล้วกัน”

“กลัวตายแหละ...แค่นี้ละ”

อารมณ์ที่ทำท่าจะคุกรุ่นก่อนหน้ากลับมาเป็นปกติอีกครั้ง... ไบหน้าคม เข้มเจ็ยยิ้มส่ายไปมา ดวงตาทอประกายเจิดจรัสจับจ้องรูปถ่ายบนหน้าจอโทรศัพท์ด้วยหัวใจอาบสุข

“อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะได้เจอกันแล้วนะแมวเหมียว”

“ไหนบอกให้รออยู่ที่บ้าน”

เสียงประท้วงอู้อี้กับโหล่กว้างทำให้คนเพิ่งลงจากเครื่องหัวเราะออกมาเบาๆ ทั้งที่ไม่ได้นอนมาหลายชั่วโมง สองแขนแกร่งอดมไปด้วยกล้ามเนื้อที่กำลังสวมกอดร่างนุ่มนวลหอมกรุ่นเอาไว้ เพิ่มแรงกอดรัดขึ้นอีกเล็กน้อยให้สมกับความคิดถึงมากมายในหัวใจ

“กลัวว่าไปถึงบ้านแล้วจะหาโอกาสทำโทษคนช่างแกลังไม่ได้”

เพราะน้องครีมีกับน้องพายติดพีเคทเหลือเกิน...แล้วไหนจะสายตาของคนเป็นอาอีก

“งั้นก็ปล่อยได้แล้ว”

“ยังไม่ได้ทำโทษเลย”

“กอดแน่นขนาดนี้ยังไม่อีกหรือ”

เสียงหัวเราะหึๆ ดังขึ้นในลำคอตั้งตรงอีกครั้ง ก่อนจะมีเสียงพึมพำตามมา

“อืม...คิดถึงจังเลย แมวเหมียวของผม”

ถ้าทำได้เขาอยากพาเธอไปไหนมาไหนด้วยในทุกๆ ที่ด้วยซ้ำ แต่ในเมื่อมันเป็นไปไม่ได้ กับครั้งนี้เขาคงต้องเปลี่ยนใจมาขอบคุณเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะมันทำให้เขาหาเรื่องมาหาเธอได้ หลังจากไม่ได้เจอกันร่วมสองเดือน เพราะคิวทัวร์คอนเสิร์ตยาวเหยียดของเขา

“ไปที่รถเถาะ อาคริตกับพี่แพรรออยู่ เดี่ยวจะไปร้านสะดวกซื้อ”

ขวัญศรัยกำรานอาหารเฟเวอ เร็สตีให้คนเป็นอาหลังจากตัดสินใจทำงาน

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

และใช้ชีวิตอยู่ที่นิวยอร์กหลังเรียนจบ ซึ่งคนมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจของหลัก
ปฏิฐานที่นั่นก็คือแฟนหนุ่มนักร้องชื่อก้องโลก

“ไปร้านก็ไม่เห็นเป็นไรเลย เดี่ยวเราไปหาที่ร้านก็ได้”

“ไม่ได้”

“หือ?”

หนุ่มหล่อต้นร่างแบบบางในอ้อมแขนออกห่างจากตัวเล็กน้อย สายตา
ของเขาบอกว่าสงสัยจริงๆ

“ไปที่บ้านแล้วต้องนอนพัก ตื่นแล้วจะได้กลับ”

พอไม่มีใครตัดทานเขาได้ โทนี่ก็โทร.มาย้ำกับเธอว่าพอเขามาถึงและ
นอนพักแล้วให้เธอพาเขากลับ เพราะเขาจะต้องขึ้นซ้อมก่อนแสดงจริง

“พรุ่งนี้กลับก็ยังไม่ทัน”

“ไม่ได้หรอก เพื่อเกิดอะไรฉุกเฉิน จะเสียงานเปล่าๆ...ไปเถอะ”

“แล้วคิดดีดีจะกลับกับผมหรือเปล่า” ชายาวก้าวตาม ท่อนแขนพาดโอบ
เอวบางไม่ยอมห่าง คำถามที่ยังไม่ได้คำตอบถูกเอ่ยออกมาอีกครั้ง

ปรากฏได้ชื่อว่าเป็นเมืองโรแมนติคติดหนึ่งในสิบของโลก และเขาก็ชอบ
ที่นี่มาก หลังจากเคยไปแสดงคอนเสิร์ตสองสามครั้ง แต่เขายังหาโอกาสพาเธอไป
ด้วยไม่ได้ และวันนี้เขาตั้งใจเอาไว้แล้ว ยังไงก็ต้องเอาตัวเธอไปด้วยให้ได้

“ที่อุตสาหะบินมานี้ก็ตั้งใจจะเอาตัวไปด้วยอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มของคนถามได้เป็นอย่างดี

“ผมอยากให้คุณคิดดีไปเที่ยวต่างหาก...ปรากฏสวยมากเลยนะ รับรองว่า
คิดดีดีจะต้องชอบ”

ตั้งแต่เรียนจบด้านแฟชั่นดีไซน์และทำงานหาประสบการณ์ที่อเมริกา
มากกว่าสามปี ชวัญศรีก็ตัดสินใจเปิดห้องเสื้อเป็นของตัวเองโดยได้แรงยุจากเขา
ไม่ถึงปี Kwankeeree Design Studio ภายใต้แบรนด์ Kwankeeree ซึ่งเป็น
เสื้อผ้าของผู้หญิง และแบรนด์ Kate สำหรับเสื้อผ้าสุภาพบุรุษ ก็เป็นที่รู้จักของ
ผู้คนอย่างกว้างขวาง โดยเปิดตัวโชว์รูมแห่งแรกที่นิวยอร์ก และขยายไปที่อังกฤษ
ฝรั่งเศส อิตาลี ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ สิงคโปร์ และตุรกีในปีต่อมา แต่กว่าจะประสบ
ความสำเร็จอย่างที่เห็น เธอก็ทุ่มเททั้งร่างกายแรงใจและเวลากับมันจนแทบจะไม่

ยอมไปไหน เพราะแบบนี้เขาจึงอยากให้เธอไปเที่ยวพักผ่อนบ้าง

“หลังเสร็จงานเรายังมีเวลาอยู่เที่ยวต่อ จากนั้นค่อยไปอังกฤษกัน”

ขวัญศิริเข้าใจประจำที่คนขับและไม่ได้ค้านคำพูดของเขา เพราะรู้ว่าเขาตั้งใจเอาไว้แล้ว เธอค้านไปก็เท่านั้น

“ตกลงนะ”

โบหน้าเรียวยาวส่ายไปมาเมื่อโบหน้าโถมๆ ยื่นเข้ามาถามยิ้มหน้าเป็น

“โดนอาคริตกับพี่แพ้นแน่ๆ เลย มาอยู่แป๊บเดียวก็ต้องกลับแล้ว”

“เดี๋ยวให้บ่นผมแทน เพราะผมเป็นคนมารับคิดดีเอง”

“ไหนจะน้องครีมน้องพายอีก มีหวังอนานแน่เลยคราวนี้”

ลูกสาววัยแปดขวบกับเจ็ดขวบของผู้เป็นอาติดเธอนัก แม่ว่านานๆ ครั้งจะได้เจอกันก็ตาม

“ไม่ต้องห่วงหรอก ผมเตรียมของขวัญมาปลอบใจสองสาวแล้ว รับรองเราสองคนไม่ถูกโป้งแน่นอน”

“ถ้าจะถูกโป้งก็เพราะหลุยส์นั่นแหละ”

“รับเอาไว้หมดครับผม...ทำไงได้ก็ผมคิดถึงคิดดีนี่”

ดวงตาคู่สวยเบนจากถนนหลุมมองโบหน้าคร้ามคมที่เพ็งโน้มลงพิงไหล่แล้วก็เหลือบมองแขนยาวที่พาดโอบอยู่บนตัวเธอชั่วคราว...คำทักท้วงที่คิดว่าจะหลุดออกมา ถูกกลืนกลับหายลงไปในลำคอ เมื่อเห็นสีหน้าผ่อนคลายและท่าทางสบายของเขา

“เดี๋ยวเสร็จจากทัวร์คอนเสิร์ต ผมจะไปเป็นลูกจ้างที่ร้าน ที่นี่ก็จะได้อยู่กับคิดดีทุกวันแล้ว”

“จะไปเป็นลูกจ้างนะ ทำอะไรเป็นบ้าง” หญิงสาวถามสัพพยอกมากกว่าจะอยากได้คำตอบจริงๆ

“อย่างน้อยผมก็เป็นแบบลองเสื่อให้คิดดีได้ล่ะ”

ข้อนี้ขวัญศิริไม่เถียง เพราะตั้งแต่เปิดร้านมา...ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าตั้งแต่เธอเรียนแพชชั่นดีไซน์มาเลยก็ว่าได้ ที่เขาไม่เคยใส่เสื่อผ้าเบรนต์ดั่งที่เคยใส่อีกเลย และด้วยความดังของเขา ด้วยความที่มีแต่คนต้องการตัว เขาก็เลยมีเพาเวอร์พอที่จะบอกยกเลิกสปอนเซอร์เสื่อผ้าทั้งหลายและหันมาเป็นนายแบบ เป็น

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

เซเลบริตีให้กับแบรนด์เสื้อของเธอแทน จากนั้นเป็นต้นมาเธอก็เลยมีหน้าที่ ออกแบบและตัดเย็บเสื้อกางเกงให้เขาใส่โดยปริยาย แล้วก็ได้เขาช่วย ไปโรมันนี่แหละ ห้องเสื้อของเธอถึงได้เป็นที่รู้จักในเวลาอันรวดเร็ว

“จะได้อยู่ช่วยสักกี่วัน เดี่ยวก็ต้องเตรียมทำอัลบั้มใหม่” เพราะถึงจะหมด จากทัวร์คอนเสิร์ตใหญ่ แต่คิวโชว์ตัว งานจ้างทั่วไปก็ยังมีไม่ว่างเว้น ไหนจะอัลบั้ม ใหม่ที่จ่อคิวรออยู่แล้วอีก

“แต่ก็ยังได้อยู่กับคิดดีล่ะ”

เขาตัดสินใจซื้อเพนต์เฮาส์ตอนที่เธอมาเรียนที่นิวยอร์ก หลังจากย้ายกัน อยู่นาน เนื่องจากเขาอยากให้เธอไปเรียนที่อังกฤษ เพราะถ้าเขาไม่ได้อยู่ด้วย ก็ ยังมีมัมกับแดดของเขาคอยดูแล แต่ขวัญศิริก็ไม่ยอม จะมาเรียนที่อเมริกาให้ได้ สุดท้ายก็เป็นเขาที่ต้องย้ายมาเรียนที่นี้ตามเธอ ซึ่งก็โชคดีที่ต้นสังกัดใหม่ของเขา อยู่ที่นี่...พอเธอเรียนจบและทำงานหาประสบการณ์อยู่พักใหญ่ เขาก็เสนอให้เธอ เปิดห้องเสื้อที่นี้ โดยมีเขาขอเข้าร่วมหุ้นด้วย หลังถูกปฏิเสธเงินลงทุนและตึกที่เขา ซื้อให้เป็นของขวัญตอนที่ผลงานการออกแบบของเธอได้เข้ารอบหนึ่งในสิบจากการคัดเลือกของ CFDA (Council of Fashion Designers of America) ให้ไป ร่วมงานด้วย และได้ร่วมจัดแสดงเป็นส่วนหนึ่งของ นิวยอร์ก แฟชั่นวีค ซึ่งเป็นจุด เริ่มของ Kwankeeree Design Studio ชื่อที่เขาเป็นคนตั้งให้เธอ และตั้งแต่นั้นมา Kwankeeree Design Studio ก็ทำแฟชั่นโชว์ของตัวเองออกมาทุกปี ซึ่งก็ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีมาโดยตลอด

แต่ตอนนี้เพนต์เฮาส์ที่เขาซื้อเอาไว้ก็แทบจะกลายเป็นห้องร้างไปแล้ว เมื่อเขาสมัครใจที่จะมาสิงสถิตอยู่บนชั้นสามของ Kwankeeree Design Studio ซึ่งถูกตกแต่งเป็นส่วนของที่พักอาศัย เนื่องจากเจ้าตัวไม่ยอมย้ายไปอยู่ที่ เพนต์เฮาส์ของเขา ทั้งที่เขาทั้งชวน ทั้งกล่อม ทั้งหลอกล่อสารพัด...แต่เธอก็ไม่ ยอมเสียเยสเสียที

“หรือว่าคิดดีไม่อยากให้ผมอยู่ด้วย”

“เคยห้ามได้ไหมล่ะ”

เพราะมันไม่เคยมีบ้านเธอบ้านเขามานานแล้ว...บ้านที่เมืองไทย เขาก็ ถือเป็นสมาชิกคนหนึ่งของบ้านไปแล้ว ส่วนบ้านของเขาที่อังกฤษ เธอก็เหมือน

เป็นลูกสาวของมัมกับแต่ดของเขาไปแล้วเหมือนกัน พอเธอไปเรียนที่อเมริกาเขาก็แทบจะย้ายตัวเองมาอยู่กับเธอเลยที่เดียว

“ตอบให้ตรงคำถามหน่อยแมวเหมียว”

“ก็มันจริงนี่...อยากหรือไม่อยากก็ต้องอยู่ด้วยกันอยู่แล้ว”

“พูดแบบนี้อีกแล้วนะ” พออาการน้อยใจชักจะกำเริบ เสียงซุ่นซิ่งก็ตามมาทันทีทันควันเลยที่เดียว

“หรือว่าคิดดีไม่รักผมแล้ว”

ขวัญศิริส่ายหน้าไปมา ปรายสายตามองคนช่างตัดพ้อ

ระหว่างเธอกับเขามันเลยคำนี้มาแล้ว จะว่าไปก็ตั้งแต่รู้จักกันนั่นแหละ...

เขาเคยจีบ เคยขอเธอเป็นแฟนเป็นเรื่องเป็นราวหรือเปล่าเธอยังสงสัย เพราะเขาอาศัยการเข้ามาในชีวิตเธอ ผูกติดเธอไว้กับเขาและเหมาเอาว่าเธอเป็นของเขา ตั้งแต่เธออายุสิบห้า และจากนั้นมาเขาก็จะคอยรอกหนุมานตลอดว่าเธอเป็นของเขา และจะต้องมีเขาคนเดียวเท่านั้น

ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของเธอก็เหมือนถูกผูกไว้กับเขามาตลอด เพราะนอกจากผู้เป็นอาแล้ว เขาก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ชายคนเดียวที่เธอสนิทด้วยและไว้ใจมากที่สุด แม้ว่าความสัมพันธ์มันจะดูเรื่อยๆ เชื้อๆ ไปสักนิดเพราะเวลายาวนานที่ได้รู้จักกัน แต่ทุกครั้งที่เธอมีเรื่องไม่สบายใจ หรือว่าไม่สบายกาย คนแรกที่เธอมองเห็นก็คือเขา

“ก็...ไม่อยากจะรักหรอก แต่มันไปไหนไม่ได้แล้ว”

คำพูดเหมือนเสียไม่ได้นั่น ถ้าเป็นคนอื่นก็คงจะคิดว่าเธอจำใจต้องรักและจำใจต้องอยู่ด้วย...แต่ไม่ใช่กับหลุยส์ อารมณ์ที่ท่าท่าจะคุกรุ่นกับความน้อยใจก่อนหน้าสลายไปจากใจทันทีที่เห็นอาการตัวคัด้อนพร้อมคำพูด....คำว่า 'รัก' ที่เธอไม่ค่อยจะชอบบอกเขาเลย ผิดกับการกระทำที่ผ่านมามีทั้งหมดของเธอ ซึ่งมันบอกว่าเธอมีเขาคนเดียวมาตลอด

“รักผมมากก็บอกมาตรงๆ เอะนะ” หลุยส์หย่อยอย่างอารมณ์ดี

“แมวเหมียว”

เสียงทุ้มนุ่มนวลเรียกขวัญศิริให้หันไปมองสบสายตาคาดคั่นอีกครั้ง

“รักหรือเปล่า”

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“อ้อ”

ถึงคราวหลุยส์ส่ายหน้าไปมาบ้างเมื่อได้รับฟังคำตอบรับอ้ออาในลำคอ ไม่ต่างจากทุกครั้งที่เขาเอ่ยถามคำถามนี้...มือเรียวยาวยกขึ้นวางบนศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมนุ่มสลวยยาวประป่าโยกเบาๆ

“ปากแข็งแบบนี้ สงสัยต้องหาอะไรมาง้างปากแล้วมั้ง”

คำขู่นั้นนำมาซึ่งความรู้สึกลึกลับมากกว่าจะทำให้หญิงสาวกลัว เพราะอะไรที่เขาหมายจะให้มันง้างปากเธอตอนนี้มันกำลังซุกใช้วนเวียนอยู่ที่ซอกคอ และกำลังทำท่าว่าจะลามเลียขึ้นมาหาใบหูของเธอ

“หลุยส์อย่าเพิ่งชน เคทซ์บรอดอยู่”

ขวัญศิริบอกลีเสียงสั้นในตอนท้ายเนื่องจากใบหูชาวสะอาดถูกพันคมขาวย ประทุษร้ายเพราะความเอ็นดู มันเขี้ยว หรือว่าเพราะสุดจะหักห้ามอารมณ์ปรารถนาเธอกี่สุดจะเดา...และนี่ก็เป็นสิ่งเดียวที่เธอไม่ชินกับมันเสียที่

สัมผัสจากเขา

“คิดถึงคิดดีใจจะขาดอยู่แล้ว” เสียงนุ่มทุ้มกระซิบบอกข้างหู ผึ้งจุมพิตลงบนผิวเนื้ออ่อนๆ ด้วยความหลงใหลอีกครั้งถึงได้ยอมเงยหน้าขึ้นมาหาสารถิคนสวยที่ทำท่าจะพารถเป่อกนอกเส้นทางในวินาทีใดวินาทีหนึ่งให้ได้ หากว่าเขาไม่หยุดปลุกปั่นไฟในตัวเธอเสียก่อน

“เวลาที่เราเจอกันก็น้อยอยู่แล้ว คิดดีอย่าห้ามผมเลยนะ”

เสียงต่ำทุ้มเว้าวอนฟังออกอ่อนไม่น้อยนั่น ทำให้ขวัญศิริใจอ่อนไม่ต่างจากทุกครั้ง...ดวงตาเจิดจรัสหลบลมมองคนพิงซบแล้วก็ปล่อยยให้เขาอยู่ ‘เท่านั้น’ จนกระทั่งรถเลี้ยวผ่านประตูรั้วบ้านหลังใหญ่ที่เคยอยู่อาศัยมาตั้งแต่เกิด และคนอาศัยพิงไหล่ของเธอมาตลอดทางก็ติดตัวขึ้นนั่งตัวตรงโดยอัตโนมัติ...พอรถจอดสนิท ร่างสูงใหญ่ก็เปิดประตูก้าวลงไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เธอยังไม่ทันได้ขยับตัวทำอะไร

"เชิญครับคุณผู้หญิง"

ขวัญศิริมองคนเปิดประตูอ ระบายยิ้มบางเบา...นี่คือสิ่งที่เขาปฏิบัติมาตั้งแต่แรกรู้จักกันและทำแบบนี้มาตลอดจนถึงทุกวันนี้...มารยาทและการเอาใจใส่เล็กๆ น้อยๆ แต่ทำให้เธอรู้สึกดีทุกครั้ง จนเธออยากจะทำเหมือนเป็นอีกหนึ่ง

เหตุผลที่ทำให้เธออยู่ตรงนี้...อยู่กับเขามาได้อย่างยาวนาน

“มาจนได้นะเรา”

เสียงทักทายคุ้นหูทำให้ร่างใหญ่โตหมุนตัวไปตามเสียงเรียกด้วยใบหน้า
รื่นรมย์...จับจุมมือชาวผ่องของคนที่ขำกาย ก้าวสองสามก้าวไปหยุดยืนตรงหน้า
เจ้าของร่างสูงใหญ่ไม่แพ้กัน

“สวัสดีครับ” สองหนุ่มต่างวัยสวมกอดทักทายหลังคนอ่อนอาวุโสยกมือ
ไหว้เหมือนทุกครั้งที่เคยเจอกัน

“มากันแล้วหรือคะ”

“สวัสดีครับพี่แพ” พรหมพรรับไหว้หนุ่มคนดังที่ไหว้ได้สวยและพูดไทยได้
ชัดไม่แพ้เจ้าของภาษา

“พี่แพกับอาคริตสบายดีนะคะ”

“สบายดีค่ะ...ไปจะ เข้าบ้านกันก่อนดีกว่า อาคริตเขาเข้าครัวทำอาหาร
เอาไว้ให้หุ่ยสิดีโดยเฉพาะเลย”

“ลาภปากของผมอีกแล้วสิครับเนี่ย...แล้วนี่น้องคริมกับน้องพายไม่อยู่
หรือครับ”

“ไปโรงเรียนแล้วจะ...น้องเคทไปส่งแล้วก็เลยไปรับหุ่ยสิดีนั่นแหละ”

“เสียดายจัง มาแล้วไม่ได้เจอ”

“เดี๋ยวก่อนกลับเราแวะไปหาที่โรงเรียนก็ได้”

“ตกลงจะกลับกันวันนี้เลยใช่ไหม” หลานสาวเล่าให้ฟังแล้วว่าฝ่ายนั้นจะ
ตามมา และอาจจะรับตัวกลับไปด้วย

“ค่ะ”

“มายังไม่ทันให้อาหายุคิดถึงเลย ก็จะถูกชะแล้ว” คนเป็นอาเริ่มจะมี
เสียงบ่นเล็กๆ

“เดี๋ยวเสร็จจากทัวร์คอนเสิร์ตแล้วผมจะพาคิดต์มาใหม่ล่ะครับ”

“คงจะมาได้หรอก อีกไม่กี่เดือนก็จะมีงานแฟชั่นวีคแล้วไม่ใช่หรือ เดี่ยว
รายนี้เขาก็ต้องยุ่งกับการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า เตรียมงานโน่นนี่อีก”

“คุณอาป่นเป็นคนแก่เลย” พรหมพรแก้มขมุขสามี...เธอเข้าใจความรู้สึก
ของเขา เพราะสำหรับศิราภรณ์แล้ว ขวัญศิริก็ไม่ต่างจากลูกสาวคนโต

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“น้องเคทพาหุยยส์ขึ้นไปล้างหน้าล้างตาก่อนนะจ๊ะ เดี่ยวจะได้ทานข้าวกัน”

“คะ”

ศรียากรมองหลานสาวคนเดียวเดินนำหนุ่มคนรักขึ้นบันไดไปจนลับตา ถึงได้หันมาทักท้วง

“ทำหน้าแบบนี้แสดงว่ากำลังคิดเรื่องเดิมอีกแล้วใช่ไหมคะ” พรหมพรเงยหน้าขึ้นถามสามมี ยกมือขึ้นเกี่ยวท่อนแขนแกร่งพากันเดินไปที่โต๊ะอาหาร

“ผมอดเป็นห่วงไม่ได้เนี่ย ยายเคทก็เหมือนลูก ถ้าได้แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาผมก็คงจะหมดห่วง”

“แน่ใจหรือคะว่าจะหมดห่วงจริงๆ ถ้าน้องเคทแต่งงาน” ภรรยาตักคอกเพราะรู้ว่าสามมีทั้งรักทั้งเป็นห่วงหลานสาวกำพรว้า ซึ่งเธอเองก็รู้สึกไม่ต่างกัน

“ก็คงห่วง แต่อาจจะห่วงน้อยลง”

“ไม่ใช่หรอกคะ ไม่ว่าน้องเคทจะแต่งงานหรือไม่แต่งงานคุณก็ยังจะเป็นห่วงแกเหมือนเดิม เพราะทุกวันนี้หุยยส์ก็ดูแลน้องเคทเป็นอย่างดี... เรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องของคนสองคนนะคะ ถ้าสองคนพอใจอยากจะใช้ชีวิตแบบนี้ อยู่ด้วยกันแบบนี้แล้วมีความสุข งานแต่งงานก็ไม่เห็นจำเป็นเลย คุณเองก็เคยบอกไม่ใช่หรือคะว่าหุยยส์เป็นคนเดียวที่คุณไว้วางใจให้ดูแลน้องเคท”

“ผมเข้าใจ แต่ว่ายังไงทางเราก็เป็นผู้หญิง ถ้าแต่งงานกันให้เรียบร้อยมันก็ดีกว่าไม่ใช่หรือ”

“เพิ่งรู้ว่าแพมีสามมีหัวโบราณขนาดนี้” พรหมพรสัพพยกสามมีอีกครั้ง

“ว่าผมหัวโบราณ... แล้วใครล่ะครับที่บอกว่าจะต้องแต่งงานกันก่อนถึงจะยอมร่วมหอลงโรงกับผมนะ” คนเป็นสามมีกระซ่ำกั๊กบั้ง

“เหมือนกันที่ไหนล่ะคะ”

“ไม่รู้แหละ ไหนๆ วันนี้ก็อยู่พร้อมหน้ากันแล้ว ผมจะต้องถามให้รู้เรื่องปล่อยให้ล่อยกันไปล่อยกันมานานแล้ว... ทางเขียนกับแอลลีเองก็เร่งมาเหมือนกัน” เขาเชื่อว่าถ้าจับลูกชายใส่พานยกให้หลานสาวเขาได้ สองคนนั้นก็คงทำแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจคะ... นั่นไงคะลงมากันแล้ว หวังว่าจะได้คำตอบ

นะ” ภรรยาประชดไม่จริงจัง แล้วก็ทรุดลงนั่งข้างๆ หลังตักข้าวต้มทะเลทรงเครื่อง แจกจ่ายทุกคนจนครบ

“นั่งเลยจ๊ะ...หุ่ยส์ทานได้นะ”

“ของโปรดเลยล่ะครับ ทานที่ไหนก็ไม่อร่อยเหมือนอาคริตทำ”

“เดี๋ยวจะบอกสูตรให้ เอาไวให้ยายเคททำให้กิน”

“อาคริตเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าครับ...อาคริตต้องบอกผมถึงจะถูก”

เพราะหลานสาวคนเดียวของเซฟใหญ่ต้มไขยังไม่สุกเลย หน้าที่หุงหาอาหารให้เธอกินจึงเป็นของเขามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เรื่องนี้คนเป็นอาคริตรู้ดี

“ก็บอกด้วยกันนั่นแหละ เพื่อแต่งงานแต่งงานกันไป เกิดอีกคนไม่สบาย อีกคนก็จะได้....”

“เดี๋ยวก่อนคะอาคริต อาคริตว่าใครจะแต่งงานคะ”

“ก็เคทกับหุ่ยส์ไง...อย่าบอกนะว่าสองคนไม่คิดจะแต่งงานกัน และจะอยู่กันแบบนี้ตลอดไป”

“ใช่ค่ะ...ไม่แต่ง”

“ว่าไงนะ!”

ไม่ใช่เจ้าของคำถามที่ตกใจและตะโกนถามออกมาเสียงดัง หากเป็นคน ที่เฝ้ารักเฝ้ารอมานานหลายปีติดๆ ขณะที่สองสามีภรรยาอมตักกันไปมาและรอดูสถานการณ์อยู่เงียบๆ หลังจุดประเด็นขึ้นมา

“เมื่อกี้คิดดีบอกว่าจะไม่แต่งงานกับผมหรือ” ข้าวเพิ่งเข้าปากได้ไม่กี่คำ ซ่อนก็ถูกปล่อยจากมืออย่างไม่ไยดี

“ใช่”

“ทำไม”

ทำไมเธอ...ไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอจะได้ยินคำถามนี้ ตัวเขาเองเคยพูดเรื่องนี้กับเธอที่ไหน

'ผมรักคิดดี คิดดีรักผมเหมือนกันใช่ไหม'

'ผมมีความสุขที่ได้อยู่กับคิดดี คิดดีมีความสุขเหมือนผมไหม'

'เราจะรักและอยู่ด้วยกันแบบนี้ตลอดไป'

'ผมนี่ก็ไม่ออกเลยว่าถ้าวันนี้ไม่มีคิดดี ผมจะอยู่ได้ยังไง'

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

'ถ้าคิดดีไม่มาอยู่กับผม ผมจะไปอยู่กับคิดดีตัวเอง'

'ทำไมจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ในเมื่อเรารักกัน'

'ทุกอย่างที่ผมทำก็เพื่อคิดดีนี่ละ'

สิบปีที่คบกันมา ไม่มีคำว่า 'แต่งงาน' ออกจากปากของเขาสักครั้ง

"ก็...อยู่แบบนี้ก็มีความสุขดีอยู่แล้ว" ประโยคนั้นออกมาจากความ
น้อยใจที่เจ้าตัวพยายามมองข้าม พยายามไม่ใส่ใจมาเป็นเวลาหลายปีเท่านั้น

"มี...แต่มันยังไม่พอ"

เขาไม่ปฏิเสธหรือบอกว่าเธอคือความสุขของเขา...แต่เขาต้องการมากกว่านี้
แล้วที่เขายอมทนทรมานนี้ ก็เพราะคำว่า 'รัก' และ 'ให้เกียรติ'

"เอาล่ะ...อย่าเพิ่งทำท่าเหมือนจะกระโจนใส่กันแบบนี้" คนจุดประเด็น
ปรามก่อนที่จะเกิดการปะทะคารม

"ที่อาถรรพ์ ก็เพราะว่าอาเป็นห่วง อยากรู้แค่นั้นเองว่าเราสองคนจะ
เอาอย่างไรต่อไป ถ้าไม่อยากแต่งก็ไม่ต้องแต่ง" เธอเหมือนเสียไม่ได้ แต่กำลังรอฟัง
คำตอบจากว่าที่หลานเขยหญิงเดียวที่เดียว

"ไม่ได้ นะครับ...ยังไงก็ต้องแต่ง"

ที่เขายังไม่เอ่ยปากก็เพราะว่าเขาเห็นเธอยังสนุกกับงานอยู่ ส่วนเขาก็มี
เวลาให้เธอไม่เต็มที่เขาที่ควร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่แต่งงานกับเธอ

แล้วยายแมวมเหิมยวพุดออกมาได้ยังไงว่าจะไม่แต่งงานกับเขา

"หุยยส์พุดแบบนี้แล้ว น้องเคทจะว่ายังไงคะ" พรหมพรถามแทนสามี

"เคทยังไม่พร้อมคะ ถึงหุยยส์เองก็เหมือนกัน เรายังต้องทำงานหนักทั้งคู่
...เคทรู้แหละคะว่าอาครีตกับพี่แพเป็นห่วง เอาไว้พร้อมเมื่อไหร่เราจะบอกอีกทีนะ
คะ" พอดูกคนข้างตัวจับจ้อง คำตอบแบ่งรับแบ่งสู้ก็เลยออกมาให้ทุกคนได้ยิน

"แต่ผมพร้อมแล้ว จะแต่งงานนี้พຽນนี้ก็ได้"

ท่าที คำพูดของแฟนสาวทำให้หุยยส์โยนความคิดที่ผ่านมามาทิ้งโดยไม่
เสียเวลาคิดด้วยซ้ำ

"อันนี้ก็เกินไปหน่อยนะอาว่า"

คิรากรดิงที่เล่นที่จริง...จะว่าไปก็นึกเห็นใจหนุ่มคนดั่งไม่น้อย หุยยส์รัก
ปักใจในตัวขวัญศิรีมาตั้งแต่เป็นวัยรุ่น...นานพอดูทีเดียว ถึงระหว่างนั้นจะมีข่าว

คราวเกี่ยวสาว ๆ มากมาย แต่คนเดียวที่หนุ่มคนดังยกให้เป็นทีหนึ่งและอยู่ในใจเสมอมา ก็คือขวัญศิริ

“แต่งงานนะ ไม่ใช่เล่นขายของ ยังไงก็ต้องใช้เวลา...เขาเป็นว่าเราสองคนไปตกลงกันก่อนก็แล้วกันว่าจะเอาอย่างไร เพราะมันกับแต่ใจของเราที่เร่งอามายอยากจะให้แต่งงานกันเสียที”

พอสองคนซักจะเห็นคล้ายไปทางเดียวกัน ขวัญศิริก็ได้แต่มองคนนั้นที่คนนั้นที่

ไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยว่าไปอังกฤษคราวนี้ เธอจะโดนคำถามนี้จากมันกับแต่ใจอีกแน่ๆ ซึ่งจะว่าไปทางนั้นก็ถามมาตลอดนั่นแหละ แต่เธอก็ผัดผ่อนเรื่อยมาเพราะพ่อลูกชายตัวดีของมันกับแต่ใจไม่ได้ให้ความมั่นใจอะไรกับเธอเลย และสองคนก็ไม่เคยพูดคุยกันเรื่องนี้มาก่อน...เธอเพิ่งรู้ว่าเขาคิดเรื่องแต่งงาน ก็ตอนที่อาของเธอกำถามนี้แหละ

"เห็นว่าจะไปอังกฤษกันอยู่ไม่ใช่หรือ"

"ค่ะ"

"งั้นก็เตรียมคำตอบเอาไว้ได้เลย...สรุปกันยังไงก็ค่อยโทร.บอกอา"

"ผมตอบตอนนี้เลยก็ได้ครับ" หลุยส์บอกให้ว่าที่เจ้าสาวหน้าตื่นตาโต ผิดกับคนเป็นอาที่หันไปลอบยิ้มกับภรรยาด้วยความสนใจ

"เร็วๆ นี้แหละ อาคริตกับพี่แพเตรียมตัดชุดไปงานได้เลย"

“ที่คิดดีบอกว่าอยู่กันแบบนี้ก็มีความสุขดีอยู่แล้ว”

ขวัญศิริชะงักมือที่กำลังพับเสื้อผ้าลงกระเป่าหันไปมองคนนอน
ล้มตาโพลงอยู่บนเตียง ไม่เข้าใจว่าเขาต้องการจะสื่ออะไรให้เธอรู้ หรือว่าต้องการ
จะถามอะไร ฐู่ ถึงได้โพลงขึ้นมาไม่มีปี่มีขลุ่ยแบบนี้

“ทำไม”

“จริงหรือ?”

“...”

“ผมทรมานแทบตายคิดดีไม่รู้หรือ”

“ทรมานที่อยู่ด้วยกัน?”

“เปล่า” ร่าเงใหญ่โตบนเตียงพลิกตัวอย่างรวดเร็ว สายตาคมจับจ้อง
ใบหน้าเรียวละมุนที่ติดตราตรึงใจมาตั้งแต่แรกได้รู้จักกันไม่วางตา

“ทรมานที่ได้แต่เฝ้ามองคิดดี ทรมานที่ได้แต่นอนกอดคิดดี...กลิ่นหอมๆ
บนตัวของคิดดี ผิวเนียนนุ่มของคิดดีทำให้ผมทรมาน คิดดีไม่รู้หรือ”

ขวัญศิริมองสบดวงตาดั่งมีมนต์สะกดของเขา มันไม่มีเค้าความขี้อ่อน
หลงเหลือให้เห็นเหมือนครั้งก่อนๆ อีกแล้ว และแววตาคุโชนไปด้วยไฟปรารถนาที่

กำลังมองจ้องเธอเหมือนจะกลืนกินให้ได้แบบนี้มันก็ไม่เคยชัดเจนเท่านี้ แม้ว่าตั้งแต่คบกันมา การถูกเนื้อต้องตัว การกอด การหอม หรือแม้กระทั่งการจูบมันจะเกิดขึ้นอยู่เรื่อยๆ แต่ทั้งหมดก็อยู่ในขอบเขต ไม่มีอะไรเกินเลย และเขาก็ให้เกียรติเธอเสมอ

แต่ทำไมวันนี้คนดีของเธอถึงจะมาตีแตกเสียล่ะ...เพราะงานแต่งที่พูดถึงหรือว่าเพราะเขาเก็บกดมานาน

“คิดดีจะไม่พูดอะไรบ้างหรือ”

“จะให้พูดอะไรล่ะ”

หลุยส์ยิ้มเมื่อเห็นสีชมพูระเรื่อบนพวงแก้มนุ่มหอมที่เขาจำกลิ่นได้จนขึ้นใจ

“คิดดีไม่รู้อะไรจริงๆ เหวอ...แล้วที่พูดว่าจะไม่แต่งงานกับผมอีก คิดดีคิดว่าจะทำแบบนั้นได้จริงๆ เหวอ คิดดีคิดว่าผมจะนั่งมองจะนอนกอดคิดดีเฉยๆ ไปตลอดชีวิตได้จริงๆ นะหรือ”

“นอนได้แล้ว ตื่นขึ้นมาจะได้ออกเดินทาง”

“ถ้าคิดดีไม่มีคำตอบให้ผม ผมก็จะไม่นอน...ผมใช้เวลาคิดดีมามากพอแล้วนะ มันถึงเวลาแล้ว”

“...ถ้าอาคริตไม่พูด หลุยส์จะพูดเรื่องนี้หรือเปล่า”

เธออยากรู้ว่าทั้งหมดที่เขาพูดออกมา เพราะอาของเธอจุดประเด็นขึ้นมาหรือว่ามันเกิดจากความต้องการ ความรู้สึกจากใจของเขาจริงๆ

“ผมตั้งใจเอาไว้แล้ว”

คนพูดยันตัวลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิ สายตาจับจ้องผู้หญิงคนเดียวที่อยู่ในหัวใจมานานปี

“แต่ที่ผมยังไม่พูดก็เพราะว่าผมเห็นคิดดียังสนุกกับงาน แล้วผมก็อยากจะมีเวลาให้คิดดีมากกว่านี้” หลุยส์บอกตามตรง มองใบหน้าสวยแฉ่ง

“แต่ตอนนี้ผมเปลี่ยนใจแล้ว เพราะถ้าต้องรอให้ผมยุ่งน้อยกว่านี้และให้คิดดีเลิกทำงานหามรุ่งหามค่ำ อีกสิบปีเราก็คงจะไม่ได้แต่งงานกัน...ต้องขอบคุณอาคริตที่ทำให้ผมได้คิด”

ท้ายประโยคทำให้ขวัญศิริส่งค้อนไปหาคนบนเตียงโดยไม่รู้ตัว

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“ใครๆ ก็พูดกันว่าปราสาทเป็นเมืองที่ได้ชื่อว่ารอแมนติกติดอันดับต้นๆ ของโลก ผมก็เลยคิดว่าจะขอคิดดีแต่งงานที่นั่น แล้วก็ถือโอกาสฮันนีมูนด้วยเลย... แล้วทีนี้ยังไง คิดดีบังคับให้ผมแบออกมากจนหมด ผมไม่มีอะไรจะเซอร์ไพรส์คิดดีแล้ว”

ขวัญศรีก็อยากจะโมโหที่เขากล่าวหาว่าเธอบังคับเขา ทั้งที่เธอนั่งของเธออยู่เฉยๆ แต่ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มที่กำลังส่อเค้ามุ่มมุ่มเป็นเด็กชายอาเธอร์ในภาคไม่ได้ตั้งใจ กำลังทำให้เธอจะหลุดเสียงหัวเราะออกมาในวินาทีใดวินาทีหนึ่งให้ได้

“อยากจะหัวเราะเยาะผมก็หัวเราะเลย จะกลั่นเอาไว้ทำไม”

ขวัญศรีไม่หัวเราะแต่ลุกจากกระเป๋าดูทาง เดินอ้อมยิ้มไปหาเขา สองแขนงอกอโอบกอดคนหน้าบึ้งเอาไว้หลวมๆ

“จึ้นเปลี่ยนสถานที่ใหม่”

“หา?”

เขาขอปให้เธอกอด ขอปให้ร่างนุ่มนิ่มบดเบียด สัมผัสแนบชิดกับตัวเขา แต่คำพูดเมื่อสักครู่ ทำให้เขาจำต้องดันร่างบางออกห่างตัวเพื่อจะได้มองเห็นหน้าเธอ...หาความหมายในคำพูดก่อนหน้า

แล้วเขาก็ได้เห็น...สายตาของเธอบอกว่า เขาไม่ได้หูผาดหรือว่าคิดไปเอง

“หมายความว่าคิดดีตกลงจะแต่งงานกับผมหรือ”

“...ถ้าขอก็จะแต่ง”

“จริงๆ นะ”

“อือฮี้”

“เฮส! ในที่สุดผมก็สมหวัง ผมดีใจที่สุดเลย คิดดียอมแต่งงานกับผมแล้ว...แต่เดี๋ยวนะ” ร่างบางถูกดันออกห่างอีกครั้งหลังจกคิดอะไรขึ้นมาได้

“ที่บอกว่าเปลี่ยนสถานที่ใหม่ หมายถึงเฉพาะเรื่องขอแต่งงานใช่ไหม ไม่เกี่ยวกับฮันนีมูนนะ”

“...ขอคิดดูก่อน”

“ไม่เห็นจะต้องคิดเลย ยังไงเราก็ต้องแต่งงานกันอยู่แล้ว...หรือว่าคิดดียัง

“ไม่มั่นใจในตัวผม”

“ใช่”

“โอ้!”

เสียงโอดแทรกขึ้นทันทีที่ได้ยินคำตอบจากปากของเธอนั้นทำให้ขวัญศิริยิ้มมากขึ้น

“แล้วจะให้ผมทำยังไงคิดดีถึงจะมั่นใจ”

เพราะคนที่เขาจะแต่งงานด้วยก็มีแค่เธอคนเดียวแหละ และเขาก็แสดงตัวชัดเจนมาตั้งแต่แรก เรียกว่าออกตัวแรงตั้งแต่เจอหน้าและรู้ใจตัวเองเลยก็ว่าได้ เขาจึงไม่คิดว่าเธอจะมีเรื่องอะไรกลางแคลงใจในตัวเขาอีก

“ไม่ต้องทำอะไร แค่ขอความประพฤติอีกนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

“แล้วอีกนิดหน่อยของคิดดีนี่มันนานแค่ไหน...แล้วคิดดีไม่คิดบ้างหรือว่าระหว่างที่คิดดีขอความประพฤติของผม ผมอาจจะเผลอล้ำคิดดีก็ได้”

“หลุยส์ไม่ทำแบบนี้หรอก”

“ผมจะทำ เพราะผมถือว่าผมบอกคิดดีแล้ว”

ขวัญศิริหลุบตาลงมองคนพูด แกวตตาของเขาบอกเธอว่าเขาจะทำตามนั้นจริงๆ

“พูดเล่นใช่...”

“จริง” ตอนที่ยังไม่มีแพลนเรื่องแต่งงานเขาก็พอเข้าใจและทนได้ แต่ในเมื่อตอนนี้มันมีความชัดเจนแล้ว วันเวลาแห่งความสุขที่เขาใฝ่รอก็ไม่ควรจะถูกยัดออกไป

“แต่รับรองว่าผมไม่บังคับคิดดีเด็ดขาด”

ถ้า ‘บังคับ’ หมายถึงในแง่ของการใช้กำลังปลุกปล้ำเพื่อให้ได้ตามที่ต้องการ เธอรู้ว่าเขาไม่ทำอยู่แล้ว และคนอย่างเขาไม่จำเป็นต้องใช้กำลังกับเธอด้วย ชื่อนี้เขาเองก็รู้ดีพอๆ กับเธอนั้นแหละ

เฮ้อ! อยู่กันมาอย่างสุขสงบได้ตั้งนาน ใครจะคิดว่าเขาจะมีลูกบ้างเอาวันนี้

“...ขอคิดดูก่อน” ขวัญศิริยืนยันคำเดิม

“อะไร”

Love each other ทุ่มรัก ทุ่มชีวิต

หลุยส์แก๊งตีหน้าชื่อถามกลับ เพราะแก้มนวลเนียนแดงระเรื่อที่ไม่ค่อย
จะให้เห็นบ่อยนักพักนี้

ทำเขาใจหายใจคว่ำมามากแล้ว ขอแก๊งสักหน่อยเถอะ

“ก็ที่พูดนั่นแหละ”

“ฮันนี่มูนใช่ไหม” เขาถามแต่ไม่ต้องการคำตอบหรอก “ไม่ต้องคิดแล้ว
เอาเป็นว่าถ้ามันจะเกิดก็ปล่อยให้มันเกิดนะ...คือชะงะให้รางวัลความอดทนของ
ผม”

“จะบ้าเหอหือ นี่มันเรื่องสำคัญนะ” ขวัญศรีเหวโศคนหน้าเป็น

“ผมก็ไม่ได้ว่าไม่สำคัญ” เสียงอ่อนๆ ออกมาอ่อนช่วยสายตาที่กำลังมอง
ว่าที่เจ้าสาวอย่างไว้วอน

“นี่ผมก็กำลังจริงจังที่สุดในชีวิตเลยนะ”

ก็เพราะว่าเป็นเธอนี่แหละ เขาถึงต้องมานั่งหว่านล้อม ยกเหตุผลร้อย
แปดพันเก้ามาสาธยาย เพราะถ้าเป็นผู้หญิงอื่น เขาไม่ต้องเอ่ยปากด้วยซ้ำ

แต่ก็อย่างว่าแหละ สำหรับเขาแล้ว ผู้หญิงอื่นก็หมิ่นแสน ไม่มีใครเลอค่า
เท่าเธอสักคน

“คิดดีลองคิดดูนะ ไม่มีใครหรอกที่จะอดทนได้อย่างผม แล้วก็แสนดี
อย่างผม”

“แสนดีมากเลย....แล้วก็ไม่ต้องมาพูดเลยว่าอดทน ใ้อที่ผ่านๆ มานะ
อย่าคิดว่าเคทไม่รู้”

ด้วยสังคม ด้วยสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขา มันยากจะห้ามในเรื่องพวกนี้ ซึ่ง
เธอก็แพ้พอ เพราะเธอกับเขายังไม่มีอะไรผูกมัดกัน แล้วที่เธอให้อิสระ ทำเป็น
เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ก็เพราะว่าเธอไม่พร้อมจะให้เขาในส่วนตัวตรงนี้

“เรื่องมันผ่านมาแล้วจะพูดทำไมละจ๊ะ” หลุยส์เองก็ไม่ปฏิเสธ

“คิดดีไม่รู้หรอกว่าผมจะต้องใช้จินตนาการมากแค่ไหน...นะจ๊ะ ไหนๆ เรา
ก็จะแต่งงานกันอยู่แล้วนี่ จะตอนนี้นี้หรือว่าตอนนั้น คนเดียวที่มีความหมายกับ
ชีวิตผมก็คือแมวเหมียวของผมเท่านั้น”

หนุ่มหล่อรวบรัดตัดความก่อนที่ปากอ้อมหวานซึ่งเป็นเหมือนแหล่งอาหาร
ทิพย์ของเขาจะได้ส่งคำพูดออกมาถาม

“สัญญาเลยว่าจะไม่ไปยุ่งกับใครอีก”

“ให้มันจริงเถอะ”

“พูดแบบนี้หมายถึงโอเคใช่ไหม” ชายหนุ่มรื้อคำถามตาวาว น้ำเสียงเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“นอนได้แล้ว เดี่ยวโทนี่ก็โทร.มาตามอีกหรอก”

มันไม่ใช่คำตอบรับ แต่สำหรับหลุยส์ที่รู้จักเธอดีพอๆ กับรู้จักตัวเอง รู้ว่านั่นคือ...โอเค

เธอเปิดไฟเขียวให้เขาแล้ว

ขาที่กำลังก้าวขึ้นบันไดเครื่องบินส่วนตัวชะงักชั่วขณะ ใบหน้าคม

คายนางนงยกดอกตาขึ้นฟ้าทำท่าเอือมระอาให้เห็น ขณะที่มือล้วงหยิบโทรศัพท์ที่เพิ่งส่งเสียงดังส่งให้คนข้างตัวหน้าตาเฉย คนมีหน้าที่รับหน้าที่ก็เลยสายหน้าน้อยๆ แต่ก็ยอมรับโทรศัพท์จากมือใหญ่มาคุย โดยเปิดลำโพงให้เขาร่วมฟังด้วย

“ว่ายังไงคะโทนี่”

“ลูกชายคุณเขายอมลุกจากที่นอนหรือยังเคท”

ขวัญศิริหัวเราะคิก ขณะที่คนข้างตัวแยกเขียวใส่โทรศัพท์ราวกับคนในสายจะสามารถมองเห็นได้

“กำลังขึ้นเครื่องคะ ไม่ต้องห่วงนะคะไปพักผ่อนนอน”

“คุณมาด้วยละสิ”

โทนี่เอ่ยอย่างรู้ดี เพราะถ้าเมื่อไหร่ที่เขาจับมือกับหนุ่มคนดังไม่ไหว ขวัญศิริคนเดียวเท่านั้นที่ช่วยเขาได้ และเขาสามารถวางมือได้ถ้าหากว่าหลุยส์อยู่ในมือของสาวน้อย

“คะ...เดี๋ยวพอส่งเขาขึ้นเวทีแล้ว เราหนีไปเที่ยวกันนะคะ”

“ผมคงยอมหรอกนะ” เสียงหัวทิ่มแทรกขึ้นให้ผู้จัดการส่วนตัวหัวเราะ แต่ยังไม่ยอมพูดกับคนของตัวเอง

“ผมว่าถ้าเราจะทำแบบนั้นได้ มีทางเดียวคือเราต้องเอาค้อนทุบหัวเขาให้สลบก่อน” โทนี่ร่วมด้วยช่วยแกล้งต่อ

“สนุกมากไหมโทนี่วางแผนจะพาแฟนผมหนีเที่ยวต่อหน้าผมเนี่ย”

Love each other ส่วนรัก ส่วนชีวิต

“ทีอย่างนี้ยอมพูดกับผมนะหลุยส์” โทนี่ว่าไม่จริงจัง

“ก็มีคนจะดอดดีทำยคร้วผม จะให้ผมอยู่เฉยได้ยังไง”

“น้องชายของคุณเริ่มพาลแล้วคะโทนี่...แค่นี้คะ แล้วเจอกันที่เซคคะ”

ขวัญศิริตัดสินใจยุติบทสนทนาเมื่อเห็นคนข้างตัวเริ่มใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล

“รวมหัวกันแก๊งผมมากๆ เข้า เดี่ยวผมก็คิดขึ้นมาจริงๆ หรือก”

ขวัญศิริมองหน้าคนพาลที่คว่ำตัวเธอลงนั่งบนตักของเขาหลังเดินเข้ามาในห้องผู้โดยสารส่วนตัวที่ตกแต่งเอาไว้อย่างพร้อมสรรพ มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครันราวกับบ้านหลังหนึ่งเลยทีเดียว

“กลัวไม่คิดมากกว่า”

เขาเองก็รู้ดีพอๆ กับเธอนั่นแหละว่าระหว่างเธอกับโทนี่มันไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะเธอกับโทนี่ไม่มีทางคิดอะไรแบบนั้น และโทนี่ก็มีครอบครัวแล้ว แล้วเธอกับหลุยส์ก็สนิทกับภรรยาและลูกๆ ของโทนี่เป็นอย่างดี โทนี่เห็นเธอนั่งน้องสาวคนหนึ่งเหมือนที่เขาดูแลและเห็นหลุยส์เป็นน้องชายมาตลอดตั้งแต่มีโอกาสได้ร่วมงานกัน

“ไม่ต้องมาปั่นหัวผมเลย”

“เพิ่งรู้ว่าเขาเรียกปั่นหัว”

หญิงสาวลอยหน้าลอยต้าย้อน มือที่เกี่ยวเอวคอดเล็กเอาไว้ก็เลยเลื่อนขึ้นไปวางทาบท้ายทอยขาวผ่อง จัดการโน้มใบหน้าหวานละมุนลงมาทำโทษเสียสมัคร ไม่ได้สนใจเลยว่าเครื่องกำลังจะพาเหินฟ้าไปยังจุดหมายปลายทางที่มีหน้าที่และแผนๆ รออยู่

“ยั่วผมมากๆ เข้า ใครก็ได้ถูกจับขาดใจไปข้างแน่ๆ” ปากหยักเรือพิมพ์กับปากอุนนุ่มของคนหน้าแดงก่ำจากบทลงโทษแสนหวานเมื่อสักครู่

“จ้ะโทนี่ก็สมควรจะได้รับโทษเหมือนกัน” ขวัญศิริยังสนุกกับการแหยเขา

“ถ้ามันเกิดขึ้นจริงๆ แล้วผมเกิดตืดใจขึ้นมา คิดตื้นนั้นแหละจะร้องไห้โฮๆ”

พร้อมคำขู่ ปลายจมูกโด่งก็ถูกนิ้วเรียวยาวของเขารังแกอย่างมันเขี้ยว

“รับรองจะไม่ได้ยินเสียงร้องสักแอะ แถมจะใส่พานถวายให้อีกด้วย”

“ไม่เสียตายผม?”

“ไม่”

“ให้ตอบอีกครั้ง”

“ยืนยันคำตอบเดิม”

“ทำไมล่ะ เมื่อกี้ผมจับไม่ได้เรื่องเลยหรือ”

“งั้นๆ แหละ”

“โห! พูดยุคแบบนี้ใช่ใหม...พูดยุคแบบนี้มันต้องพิสูจน์อีกสักสิบรอบ”

“ไม่เอา”

มือเรียวกเล็กทั้งผลึกทั้งตันไบหน้าคมที่ก้มลงมาระดมจับเป็นพายุบุแคม...จากไบหน้า ลามไปหาไบหู แล้วก็ลากต่ำลงมาหาชอกคอ โดยที่เธอไม่สามารถหยุดเขาได้เลย

“หลุยส์...เลิกเล่นได้แล้ว...หยุดเดี๋ยวนี้เลย เคทจี้จี้”

“อะไรนะ” สำหรับหลุยส์ในตอนนี้ ความอยากแก้งมีมากพอๆ กับความอยากแสวงหาความหอมหวาน

“ไม่ต้องมายิ้ม แล้วก็ห้ามหัวเราะด้วย”

“ผมจะช่วยต่างหาก...ไหน เมื่อกี้ว่าอะไรนะจ๊ะ”

เสียงนุ่มทุ้มอ่อนหวานมีเสียงหัวเราะเบาๆ แทรกในประโยคนั้นทำให้หญิงสาวตัวดีค่อนข้างขยับโดยไม่ตั้งใจอีกครั้ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงอุตส่าห์ตอบเขา

“จี้จี้”

“ตรงไหน”

“...หู”

ปากคนตอบเริ่มเม้มแน่น และก็แทบจะกลายเป็นเส้นตรงเมื่อมีคำถามตามมา

“แล้วที่ไหนอีก”

“...คอ”

“งั้นต้องจับบ่อยๆ คิดดีจะได้ชิน” เขาพูดแล้วก็ทำท่าจะก้มหน้าลงมาซุกชอกคอจริงๆ แต่ติดมือของเจ้าของความหอมหวานที่เขาปรารถนาเสียก่อน

“ไม่เอา”

“จะได้ชินไงจ๊ะ” คิ้วเข้มได้รูปเล็กสูงล่อเลียนเรียกความหมั่นไส้จากคน

มอง

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“ไม่”

“งั้นก็ปาก เพราะผมจูบปากคิดดี คิดดีไม่จี้จี้”

ชายหนุ่มเปลี่ยนเป้าหมายไม่เดือดร้อน เพราะไม่ว่าตรงไหนในตัวแฟนสาวก็ล้วนเป็นที่ปรารถนาของเขาทั้งนั้น

“พอแล้วจะจูบอะไรนักหนาละ” พอเธอเปิดทางเขาก็รุกไม่ยั้งเลย รู้แบบนี้แกลังใจหรืออีกสักปีสองปีก็ดีหรือ

“เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้นจะมากบอกให้พอได้ยังไง คิดดีไม่รู้หรือกว่าผมรอวันนี้มานานแค่ไหน...ผมไม่यरอรอกอีกแล้วนะ”

หมายความว่ายังไง ‘ไม่यरอรอก’ นี้เขาคงไม่ได้หมายความว่า เขารอให้ถึงเซคไม่ไหวหรือกะ เพราะเขาบอกเองว่าชวนเธอฮันนีมูนที่นั่น

“อย่ามองผมแบบนี้ได้ไหมแมวมะเมียว”

ดวงตากลมโตใสซื่อบ้องแบ้ว ท่าทางปราศจากการปรุงแต่ง เป็นตัวยั่วกิเลสชั้นดียิ่งกว่ามีผู้หญิงอื่นหมื่นแสนมาแก้ผ้าอยู่ตรงหน้าเลยทีเดียวน

“ผมจะแยเอารู้หรือเปล่า”

เธอไม่รู้...จนกระทั่งถูกเขาจับตัวโยกเบาๆ เหมือนต้องการจะเห่กล่อมปลอบประโลม และสิ่งที่แฝงมากับท่าที่อ่อนโยนก็ทำให้ดวงตาสุกสกาเวิกโพล่งปากอิมเผลอค้าง เมื่อเขาจงใจให้สัมผัสกับความปรารถนาของเขาที่ไม่มีอะไรหลุดอยู่แล้วตอนนี้

ก๊ิบปากหยักเรื่อสีชมพูที่เผลอค้างถูกปากเขาปิดเอาไว้ทันที หลังจากถูกสายตาของเขาเล้าโลม จับจ้องด้วยความโหยหาอยู่เป็นครู่...สองแขนกดรัดร่างเล็กกะทัดรัดหากนุ่มน้อมอบอิมเต็มตึง เต็มไปด้วยส่วนเว้าส่วนโค้งเอาไว้ด้วยความรักและห่วงแหน...กลิ่นหอมจางจางจางจางยังคงติดจมูก ความหวานในยามได้ลิ้มลอง ถึงแม้จะไม่บอ่ยอย่างที่อยากได้และต้องการ เพราะเขาต้องอาศัยที่เผลอหรือว่าตอนที่เธอเผลอคล้อยตาม แต่เขาก็ยังจำความหอมหวานนั้นได้จนขึ้นใจราวกับสลักไว้

เธอเป็นแม่หมด...เขาทนมาได้อย่างไรตั้งหลายปีเขายังสงสัย

“หลุยส์...เดี๋ยวก่อน...หยุดก่อน”

ขวัญคีรีอาศัยช่วงจังหวะเพียงเล็กน้อยที่เขาปล่อยให้สูดเอาอากาศ

หายใจเรียกเขาเสียงสั้น ตัวสั้นไปกับสัมผัสของมือหนาที่กำลังขู่ยามอยู่บนเนื้อ
ตัวจนต้องอาศัยปากกว้างของเขาเป็นหลักยึด

“คิดดีอย่าห้ามผมเลยนะ”

“แต่นี้มันบนเครื่องบิน” ขวัญศิริแย้งเสียงอ่อน อ่อนใจไม่น้อยเพราะ
สยดสยองของเขาไม่ให้ความหวังเธอเลย

“ไม่มีกฎข้อไหนบอกไว้ว่าห้ามรักแฟนบนเครื่องบิน”

หนุ่มร้อนรักทักท้วงจึงงำ เพราะปากยังคงหลงวนอยู่กับความฉ่ำหวาน
ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองสบสายตาดายแววลิ่งเลฆของแฟนสาว เมื่อรับรู้ถึงปฏิกิริยา
บางอย่างจากคนตัวบาง

“หรือว่าคิดดียังมีอะไรต้องกังวล... คิดดีไม่ได้กลัวผมใช่ไหม ผมสัญญา
ว่าจะถนอมคิดดีให้มาก ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ”

เธอไว้ใจเขา เพราะถ้า ‘ไม่’ เธอก็คงจะไม่ตัดสินใจแบบนี้

“แต่ว่า...”

โอ! ก็นี่มันบนเครื่องบิน แล้วตอนนี้มันก็สว่างโร่... ไหนจะนักบินกับผู้ช่วย
อีก

“แต่อะไรครับ”

ขอรับรองละ...อย่าเปลี่ยนใจเชียวนะแมวเหมียว

เพราะที่ตามมาเกือบสิบปีนี่มันก็มากเกินพอแล้ว แล้วจินตนาการที่เขา
สร้างขึ้นตอนอาศัยเรือนร่างของผู้หญิงคนอื่นปลดปล่อยความต้องการ ก็ถึงเวลา
ต้องยุติลงแล้ว เพราะตัวจริง เสียงจริงของคนที่เขาเอาไปสวมหัวผู้หญิงที่เขาเคย
ผ่านมา ต่างต่างว่าเป็นเธอ อยู่ในอ้อมกอดเขาแล้วตอนนี้

ขึ้นเธอบอกให้เขารอต่อไป เขาคงได้ลงแดงตายจริงๆ และที่สำคัญเนื้อ
ตัวนุ่มนิ่มหอมกรุ่นที่กำลังเบียดชิดเนื้อตัวเขาอยู่ในตอนนี้มันก็ดับจินตนาการของ
เขาไปจนหมดสิ้นแล้ว...จากนี้ไป ต่อให้เขาไปมีอะไรกับผู้หญิงอื่น เขาก็คงไม่
สามารถคิดว่าเป็นเธอได้อีกแล้ว

“เดี๋ยวมีคนเข้ามาเห็น”

หลุยส์เปาลมหายใจร้อนๆ ออกมาด้วยความโล่งใจเมื่อได้ยินคำตอบ

“ไม่มีใครเข้ามาหรอก ถ้าเราไม่เรียก แล้วอีกอย่างผมก็ล็อกประตูแล้ว

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

คิดดีสบายใจได้”

ลือกประตู! ตอนไหน...ทำไมเธอไม่สังเกตเห็นเลยละ

“แต่เขาก็ต้องรู้” คนช้ำอายุยังไม่วายหาเหตุผลมาแย้ง

“รู้ก็ปล่อยให้เขาไปสิครับแมวมเหิมว เราไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย คนเป็นแฟนกันจะรักกันไม่เห็นเป็นไรเลย”

เขาเข้าใจความรู้สึกของเธอ เข้าใจว่าเธออาย โดยเฉพาะนี่เป็นครั้งแรกของเธอด้วย

“ผมจะบอกอะไรให้ฟังนะจ๊ะ ถึงเราไม่มีอะไรกัน เขาก็คิดไปแล้วว่าเรามีอะไรกัน เพราะรักในแบบของเรานี้ ร้อยคู่จะหาเจอสักคู่หรือเปล่าผมยังสงสัย...ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ ถึงเราจะห้ามความคิดเขาไม่ได้ แต่เรื่องเอาไปพูดนี้ไว้ใจได้ เขาจะไม่เอาเรื่องของเราไปพูดเด็ดขาด”

หลุยส์บอกให้คนช้ำสบายใจ เลิกคิ้วแทนคำถาม ล้อเลียนกลายๆ พอเห็นแก้มนวลซบสีระเรื่ออีกรอบก็จัดการโน้มใบหน้าหวานลงมาหาใหม่ โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ริมฝีปากอิมเต็ม

“ขอให้เชื่อใจผม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราจะมีกันและกันตลอดไป คิดดีไว้ใจผมนะ”

เขาให้ความมั่นใจขีดรีวปากนุ่ม ละเลียดชิมความหอมหวานฉ่ำขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปราวกับกำลังลิ้มลองขนมหวานถ้วยโปรด ขณะที่สายตามองสวดดวงดาววาวหวนของคนตัวเล็กเป็นระยะๆ พอไม่เห็นอาการประท้วงหรือขัดขึ้นใดๆ ปากหยักหนากะด้างนิดๆ ก็เริ่มบดเบียดแนบแน่น ขบเม้ม คูดดิงกลีบปากสีสวยเป็นระยะ ก่อนจะเพิ่มแรงบดจวบคูดดิมหนักหน่วงขึ้นตามแรงอารมณ์ ไม่ต่างจากมือทั้งสองที่กำลังเปล็ดเปลึงกับผิวเนื้อเนียนนุ่มภายใต้เสื้อตัวสวยที่ถูกรังขึ้นสูงตามทิศทางของมือที่อยู่ไม่เป็นสุข เผยความมดงามเต่งตึงปรากฏแก่สายตาเขา

หนุ่มหล่อส่ายหน้าไปมาซ้าๆ สายตาดื้อดิ่งจับจ้องใบหน้าแดงก่ำของคนช้ำอายุ ห้ามปรามการปกปิดความมดงามตรงหน้าด้วยสายตา เมื่อเจ้าของทำท่าจะรังเส้นปิดดอกบัวตูมคุ่มงามที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้บราเซียร์ลูกไม้สีดำซบผิวขาวผ่องเป็นยองใย

“ถ้าคิดดีอายุเดี่ยวมถอดเป็นเพื่อน”

หลุยส์ช่วยเสนอทางเลือกให้....เหมือนแฟร์มาก แต่คนได้ยื่นหน้าแดงแล้วแดงอีก โดยเฉพาะเมื่อเห็นเขาชูแขนทั้งสองขึ้นจนสุดแขนบอกใบ้ความต้องการ

“หรือจะไม่ถอด” ชายหนุ่มยังมีแก้มใจเข้า ทั้งที่ข้างในกำลังเดือดด้วยความต้องการ

ขวัญศิริเลื่อนมือไปจับชายเสื้อยึดพอดีตัวของเขา จัดการถอดมันออกให้เขาทางศีรษะอย่างไม่อิดออด...เรือนร่างงดงามอย่างคนที่ผ่านการออกกำลังกายเป็นประจำ แม้จะเคยได้เห็น ได้สัมผัสอยู่บ่อยครั้งจากการยึดเยียดของเขา ก็ไม่เคยมีครั้งไหน จะทำให้เธอใจสั่นได้เท่ากับครั้งนี้

“หัวใจของผมก็เต้นแรงไม่ต่างจากคิตตี้หรอก”

เขาเอามือเธอไปวางทาบตรงตำแหน่งของหัวใจที่ซุกซ่อนอยู่ใต้แผงอกกว้าง แต่ใบหน้าเขากลับแนบลงตรงหน้าอกข้างซ้ายของเธอ แล้วก็ไม่ว่าเขาทำอิท่าไหน ผลอแป็บเดียว ทั้งเสื้อตัวนอกและตัวในถึงได้ปลิวออกไปจากตัวด้วยมือชัดเจนของเขา

“หลุยส์”

ขวัญศิริเรียกคนรักเสียงสั่น บอกตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมต้องเรียกหรือจะเป็นเพราะความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน...สิ่งที่เขากำลังทำและสอนให้เธอเรียนรู้กับมันอยู่ในขณะนี้

“คนดี...ผมรักคิตตี้มากเหลือเกิน”

ทั้งรัก...ทั้งภักดี และมันก็มากจนบางที่เขานึกเกลียดตัวเอง เพราะไม่ว่าจะหายใจเข้าหายใจออกก็เป็นห่วง เวลายุ่งห่างไกลกันก็ทรมานเพราะความคิดถึง ยิ่งมีความหึงหวงความหวงมาบวกเข้าด้วยกันก็ยิ่งไปกันใหญ่...ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เป็นเหมือนไซ้ตรวนผูกโยงเขาไว้กับเธอ ทั้งที่เธอไม่ได้ทำอะไรเลย แต่เขาก็เหมือนตกเป็นทาสเธอเรียบร้อยแล้ว

“หัวใจผมถูกสาปให้มารักคิตตี้”

เสียงต่ำทุ้มพึมพำไม่ห่างปากหอมหวาน ใบหน้าคมเข้มเต็มไปด้วยไรเคราสากแข็ง ที่เพิ่งสร้างความชานสยิวให้กับคนอ่อนประสบการณ์ เงยหน้าขึ้นมาบอกความรู้สึก ส่งสายตาแว่วอน ในขณะที่มือไม่ยอมละจากการบีบคลั้น

Love each other ส่วนรัก ส่วนชีวิต

ทำความสัมพันธ์สนมคุ้นเคยกับก้อนเนื้อนุ่มที่ใฝ่มาองพัฒนาการของมันมาตั้งแต่เจ้าของอายุสิบห้า ในขณะที่ขวัญศิรียกแขนเร็วเสลาขึ้นคล้องรอบต้นคอแข็งแรง ไบหน้าเนียนใสแดงระเรื่อแขนงเงเปิดเปลือยลำคอขาวผ่องตามสัญชาตญาณ เมื่อไบหน้าคมก้มลงมาหา ยอมให้เขาจับองรอยจูบลึกซึ่งตามที่เขารปรารถนา และตอบสนองอย่างกล้าๆ กลัวๆ แต่ก็เต็มไปด้วยความเต็มอกเต็มใจ...คนได้รับการสนองก็เลยครางฮือตอบด้วยความพอใจ

“แมวเหมียว...คนเก่งของผม ผมคิดอยู่แล้วว่าต้องหวาน แต่ไม่คิดว่าจะหวานมากขนาดนี้”

เขาชิม เขาชื่นชมไม่ขาด ดูดเม้มกลีบปากอ่อนนุ่ม สอดลิ้นเข้าไปควานหาความหอมหวานในโพรงปากชุ่มชื้นอย่างตะกละตะกลาม หมดลิ้นแล้วซึ่งความอดทนที่กักเก็บมานานปี....ส่งต่อไฟพิศวาสไปยังร่างเล็กที่กำลังสั่นระริกอยู่ในอ้อมกอดของเขา พอมือทั้งสองของเขาเข้าโอบอุ้มทรงงามอวบอิมเอาไว้เต็มมือ ร่างอรรหริ์สะดุ้งเฮือก เผลอแอนตัวบดเบียดเนื้อตัวเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ

“หลุยส์..ยะ หยุดก่อน”

“หือ?”

ปากผ่าวร้อนที่กำลังแสวงหาความสุขกับผิวเนียนเนื้อเนียนทรงเงหน้าขึ้นมาหาคนเรียกด้วยความสงสัย

“ว่าไงจ๊ะ”

“เออ..หลุยส์เอามือออกไปก่อนสิ”

คนถูกสั่งหลุบตาลงมองมือที่ยังกอบกุมหน้าอกเต็มตึงนุ่มหยุ่นมือแบบไม่ยอมถอยห่าง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมายิ้มกับคนออกคำสั่ง

“ทำไมจ๊ะ ออย่าบอกนะว่าคิดตีเปลี่ยนใจ”

ถ้าเธอเปลี่ยนใจจริงๆ เขาคงได้ลงไปนอนแต่ดินอยู่ที่พื้นแน่ๆ

“แล้ว...ถ้าหยุด ได้ใหม่...หลุยส์จะเป็นอะไรหรือเปล่า”

คำถามนั้นทำให้หลุยส์จำต้องหยุดการทำความรู้จักกับคนรักชั่วคราว เพราะตั้งแต่วัยจักคบหากันมา คำว่า 'ตามใจ' มีมากกว่าคำว่า 'ขัดใจ'

“บอกเหตุผลผมได้ไหม” คำถามออกมาหลังลมหายใจร้อนๆ ถูกเป่าออกจากปาก พยายามระงับอารมณ์ที่กำลังพลุกพล่านอยู่ภายในเอาไว้สุดกำลัง

“...เคที่ยังไม่ยอมท้อ”

หลังจากอึ้งและมองใบหน้าสวยหวานอยู่กว่าอึดใจ สมอของชายหนุ่มถึงสามารถเรียบเรียงคำพูดได้...แน่นอนว่าเขาเองก็ยังไม่อยากให้เธอท้อตอนนี้ เพราะนอกจากเขาจะไม่มีเวลาดูแลเธอได้เต็มที่แล้ว เธอเองก็โหมทำงานหนักเป็นบ้าเป็นหลังเหมือนกัน

แล้วเขาก็ไม่อยากให้ลูกคลอตออกมากับกองเสื้อผ้า หรือว่าโต๊ะตัดแพทเทิร์น หรือไม่กี่ตอนที่เขายืนอยู่บนเวที เล่นคอนเสิร์ตอยู่ที่ไหนสักแห่ง

“ถ้าคิดตั้ยังไม่ยอมท้อ เดี่ยวเราป้องกันก็ได้”

“ป้องกันยังไง”

ตอนนี้เธอกับเขาอยู่บนเครื่องบิน แล้วเขาจะไปหาซื้อถุงยางอนามัยมาจากที่ไหน

หรือว่า!

“อย่าบอกนะว่าหลุยส์พกคอนดอมมาด้วย...นี่เคยพาผู้หญิงขึ้นมาทำอะไรบนนี้แล้วไซ้ไหมเนี่ย...ไซ้ไหมตาบ้า!”

“เดี๋ยวก่อนคิดตี...มันไม่ใช่แบบนั้น”

คนงานเข้าโดยไม่มีเค้กลางบอกให้รู้ล่วงหน้า รวบมือน้อยเอาไว้ หลังถูกประทุษร้ายสองสามตบ

“ถ้าไม่ใช่แล้วยังไง” ตาวาวหวามเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้าจ้องคนตรงหน้าตาวาววับ

“คือผม เอ่อ..”

มันเป็นคำถามง่าย ๆ ที่หลายคนอาจจะตอบได้ในทันทีทันใด แต่ไม่ใช่กับหลุยส์ที่ห่วงความรู้สึกของคนตรงหน้ายิ่งกว่าใดๆ ในโลก

“มีจริงๆ ไซ้ไหม”

“จ๊ะ”

“ก็ครั้งแล้ว”

เสียงหัวนจัดนั้นทำให้หลุยส์หลุดคำพูดออกมาแก้ต่างให้ตัวเป็นพัลวัน

“ไม่ใช่แบบนั้นจ๊ะ ไม่ใช่อย่างที่คิดตีกำลังคิดแน่นอน...ผมหมายถึงมีคอนดอมจริง แต่ผมไม่เคยพาใครขึ้นมาทำอะไรบนนี้”

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

จะให้เขาไปมีอะไรกับใครที่ไหนได้ เพราะผู้หญิงสองคนที่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นมาบนนี้ก็แค่มารดากับเธอเท่านั้น

“แล้วที่อื่น?”

“โอ้! แมวเหมียว”

เขาไม่ใช่พระอิฐพระปูนนี่นา ถึงใจจะเป็นของเธอ แต่ร่างกายเขามันฝืนธรรมชาติได้ที่ไหน

“บอกมา...ถ้าไม่บอกก็หยุดแค่นี้”

เขาไม่ได้รักษาความบริสุทธิ์ ผุดผ่องเอาไว้รอเธอคนเดียว เรื่องนี้ต่างรู้กันดี...แต่ไหนๆ ก็ตัดสินใจจะใช้ชีวิตร่วมกันแล้ว ขอแชร์ประสบการณ์จากคนเนื้อหอมหน่อยเถอะ เพราะนี่ดูจะเป็นเรื่องเดียวที่เขาไม่กล้าเปิดอกพูดกับเธอ

“ถ้าผมไม่เคยเลย คิดที่นั่นแหละที่จะต้องเสียใจ”

“เอาตรงๆ ไม่ต้องอ้อม”

“...ก็รู้อยู่แล้ว”

สีหน้ากับเสียงอ่อยๆ ทำให้ขวัญศิรีต้องกลั้นยิ้มสุดฤทธิ์ ก่อนจะตั้งใจฟังคนร้อนตัวสารภาพต่อ

“คิดที่ต้องเข้าใจนะว่านี่มันเป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ชาย...มันก็แค่การปลดปล่อย ใช่ว่าผมจะมีความสุขได้เต็มที่ ทั้งหมดนี้ก็เพราะคิดที่นั่นแหละ”

“เคทเกี่ยวอะไรด้วย” เธอพอรู้ที่นั่นแหละ แต่ท่าทาง อากาบบนนี้มันธรรมดาที่ไหน

“สัญญามาก่อนว่าถ้าผมบอกแล้วจะไม่โกรธ”

“ตัวเองเป็นคนนอกใจ ยังจะกล้ามาต่อรองอีกนะ”

“ผมไม่ได้นอกใจ ตั้งแต่เรารู้จักกันผมก็มีคิดที่คนเดียว ที่ผมทำทั้งหมดก็เพราะว่ารักคิดที่ ไม่ว่าจะผมจะเดิน จะนั่ง จะนอนหรือว่าทำอะไร คิดที่ก็ยังติดอยู่ในหัว ไม่เคยห่างจากหัวใจของผม”

“รวมถึงตอนที่นอนกับผู้หญิงคนอื่นด้วยนั่นสิ”

“ใช่”

เธอแค่แกล้งประชดเขาเท่านั้น แต่คำตอบที่ได้รับกลับแบบทันทีทันควันนั้น ทำให้คนส่งคำถามไปประชดอึ้งอยู่กว่าอึดใจ แล้วก็อ้าปากหวิวเมื่อได้

ฟังประโยคต่อมาจากของเขา

"อย่างที่ผมบอกว่ามันเป็นเรื่องของการปลดปล่อยอย่างแท้จริง แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่สามารถไปตลอดรอดฝั่ง ถ้าผมไม่คิดว่าคนที่อยู่กับผมในขณะนั้น คืออดีต"

ที่เขาบอกว่าจะต้องใช้จินตนาการเป็นอย่างมากก็เรื่องนี้หรือ...นี่เธอถูกเขาขู่ข่มขู่ในจินตนาการมานานเท่าไรแล้วเนี่ย

"คิดดีเข้าใจผมนะ"

ถึงตอนนี้ถ้าบอกว่าไม่เข้าใจ ก็กลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แล้วละ

"คิดดีคงไม่คิดว่าผมเป็นโรคจิตหรอกนะ"

โรคจิตหรือ...ไม่หรอก เรื่องแบบนี้เธอพอจะเคยได้ยินมาเหมือนกัน แต่ไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับคนใกล้ตัว แถมตัวเองยังมีเกี่ยวกับเขาด้วยอีกต่างหาก

"อย่าเจียบบแบบนี้สิแมวเหมียว พุดอะไรหน่อย"

หุยยส์เป็นฝ่ายทนไม่ได้อีกตามเคยเมื่อคนบนตึกเอาแต่จ้องแล้วก็จ้องจนเขากลัวว่าดวงตาคู่สวยที่กำลังเบิกโตจะค้างเอา

"ก็มันตกใจนี่"

ขวัญศิริบอกตามที่รู้สึก...ตกใจแล้วก็ไม่รู้ว่าจะดีใจหรือว่าเสียใจดีที่ได้ยินเขาเปิดปากสารภาพเรื่องแบบนี้

"แล้วที่ผมถาม" หุยยส์ยังไม่คลายใจ

"เอ่อ..ก็คงไม่หรอกมั้ง" เพราะสิ่งที่เขาเป็นมันก็ไม่ได้ทำให้เธอหรือว่าใครเดือดร้อนนี่

"ว่าแต่ จะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีกหรือเปล่า"

"หมายถึงหลังจากที่เราทำอะไรกันซะใหม่"

ขวัญศิริพยักหน้าอย่างคนยอมรับความจริง

"ไม่มีแน่นอน ก็ผมมีคิดดีแล้วนี่"

"...แล้วตอนที่หุยยส์มีอะไรกับผู้หญิงคนอื่นนะ" พอเข้าใจ ความสงสัยก็แปรเปลี่ยนมาเป็นความอยากรู้แทน

"จะถามอะไรผม" คนสารภาพหมดเปลือกมองด้วยสายตาระวัง

"เขาไม่โกรธเธอที่หุยยส์..."

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

"จินตนาการว่าเป็นคิตตี้" ชายหนุ่มต่อให้ สีหน้าบอกว่าอยากรู้มากกว่า ต้องการจะจับผิดทำให้เงิกโล่งใจจนบอกไม่ถูก

"อือ"

"ก็ไม่ใช่..หรืออาจจะโกรธ ไม่พอใจ แต่ผมไม่รู้ก็ได้...ผมจะบอกอะไรให้ฟัง ถึงตอนนั้นนะเขาไม่สนใจหรือกว่าผมจะเรียกหาคิตตี้หรือว่าดังแค่ไหน เพราะพอทุกอย่างผ่านไปแล้วมันก็จบ"

"บ้า!"

แก้มवलแดงกำบอกความรู้สึกของเจ้าของที่มาพร้อมกับคำบริภาษเขานั้น ทำให้ใบหน้าคมเป็อนยิ้มได้เป็นอย่างดี

"ก็มันจริงนี่...พอไฟสว่าง ต่างคนก็ต่างแยกย้าย"

"ไฟสว่าง?"

"ก็ตอนนั้นผมปิดไฟ...ผมไม่สามารถจินตนาการว่าเป็นคิตตี้ได้ทั้งที่ไฟเปิดสว่างโรหรือ" พอคความมืดเข้าปกคลุม อะไรที่คิดมันก็งายขึ้นเยอะ

"รู้แบบนี้แล้ว ภูมิใจใหม่ที่ทำให้ผมเป็นได้มากขนาดนี้"

"ไม่ต้องมาประชด"

"ไม่ได้ประชดครับที่รัก...รู้ใหม่ว่าผมคิดมากแค่ไหน กว่าจะกล้าสารภาพกับคิตตี้" ที่สำคัญเลยก็คือเขากลัวว่าเธอจะไม่เข้าใจและคิดว่าเขาเป็นโรคจิตนี้แหละ

"ช่วยไม่ได้..หลุยส์ไม่ยอมบอกเคทเอง"

"ไม่ต้องมาพูดเลย ทำอย่างกับผมบอกแล้วจะยอมตามใจผมอย่างนั้นแหละ" ชายหนุ่มว่าไม่จริงจ้ง

"แต่ผมดีใจนะที่มันจบแล้ว แล้วที่ดีใจที่สุดก็คือ คิตตี้เข้าใจผม ต่อไปผมก็ไม่ต้องปิดไฟอีกแล้ว"

"หือ?"

คิวเร็วสวยเล็กสูงกับสายตาที่มองมาที่เขาด้วยความระแวงนั้น หลุยส์เปิดยิ้มรับด้วยความรื่นรมย์ แล้วก็ยกคิวให้อย่างขี้เล่นอีกต่างหาก

"ผมไ่รรอเวลานี้ของเรามาตลอด ผมจะไม่ยอมพลาดเก็บเกี่ยวความทรงจำสวยงามที่เรามีร่วมกันเด็ดขาด"

นี่เธอคิดผิดหรือคิดถูกเนี่ยที่ถามเรื่องนี้กับเขา

"เดี๋ยวกิตตี้นับด้วยนะ" หลุยส์แห่ต้อ

"นับอะไร"

"ชื่อของกิตตี้นี้ ถึงตอนนั้นเรามาดูกันว่าผมจะเรียกชื่อกิตตี้น้อยแค่ไหน"

"บ้า!"

"ฟังด้วยว่าดังแค่ไหน สมกับที่ผมรักกิตตี้นมากหรือเปล่า"

ชายหนุ่มกระเช้าเข้าแห่หน้าวาระสิ้นสุดฤทธิ์ ก่อนจะมีเสียงบริภาษตามมาพร้อมมือเรียวพาดลงบนไหล่บักปืนเสียงดังเฉียะ

"เลิกพูดเรื่องนี้เลย"

"เป็นคนถามผมเองนะ"

"ก็ไม่อยากรู้แล้วไง" หญิงสาวตัดบท หน้าแดงระเรื่อไม่หาย ก่อนจะบั่นเสียงเข้มถาม

"แล้วแน่ใจนะว่าปลอดภัยจริงๆ"

มันไม่ใช่เรื่องไว้ใจหรือไม่ไว้ใจ แต่เธอไม่อยากรู้อภัยกับโรคภัยใดๆ ทั้งนั้น เพราะเขาก็บอกแล้วว่าเคยนอนกับผู้หญิงคนอื่นมาก่อน...ไม่รู้ผ่านมากี่คืน กี่ชาติ กี่ภษาแล้วด้วย

"ผมรักกิตตี้นี้ยิ่งกว่าชีวิตของผมซะอีก ไม่ต้องห่วงหรอกว่าผมจะปล่อยยให้ตัวเองเป็นอะไร...ที่ผ่านมามีผมป้องกันทุกครั้ง"

ที่จะไม่ป้องกันก็กับเธอนี้แหละ

"แล้วที่ผ่านมามีผมก็ตรวจสุขภาพทุกปี คิดดีก็เห็น" เพราะเขาก็ไปกับเธอนั้นแหละ

"ทีนี้มีอะไรอยากถามอีกไหม"

"มี"

คือเข้มยกสูงบอกความสงสัย เพราะไม่คิดว่าจะมีเรื่องอะไรอีก

"ถ้าไม่เคยพาผู้หญิงขึ้นมา แล้วทำไมถึงมีคอนดอมบนนี้"

ขวัญศิริวกกลับมาเรื่องเดิมที่ยังไม่ได้คำตอบ และมันก็ทำให้คนพูดได้เป็นฉากๆ ก่อนหน้าอึ้งบ้างเมื่อถึงคราวจบนม

"ผม...เอ่อ คือผมเตรียมเอาไว้เผื่อฉุกเฉิน...กับกิตตี้นั้นแหละ"

Love each other ส่วนรัก ส่วนชีวิต

เป็นขวัญศิรีบ้างที่พูดไม่ออก ก่อนจะมีเสียงแหวมตามออกมา ขณะที่เป็นหน้าร้อนผะผาวจากการจับจ้องของดวงตาวาววับบอกความปรารถนาไม่ปิดบัง

“คนบ้า! นี่วางแผนจะรวบหัวรวบหางเขาอยู่แล้วใช่ไหม”

“ไม่ใช่...โอ้! คิดดีก็รู้ว่าผมไม่มีทางบังคับขึ้นใจคิดดีเด็ดขาด ผมก็แค่เอาติดตาม...เผื่อไว้...เอ่อ เผื่อคิดดีจะใจอ่อนกับผมเท่านั้นเอง”

“นั่นแหละเขาเรียกว่าวางแผน”

“เขาเรียกว่าเตรียมพร้อมต่างหาก คิดดีเป็นคนบอกผมเองเมื่อกี้ว่ายังไม่อยากท้อง...คิดดีลองคิดดูสิว่าถ้าผมไม่เตรียมมาด้วย แล้วคิดดีที่ตั้งท้องขึ้นมา คิดดีก็จะว่าผมอีกแหละ”

วิธีป้องกันนะพอมิ แต่โทษฐานที่ปล่อยให้เขาอารมณ์าน ขอขุ่หน่อยเถอะ

“ไม่มีทาง”

“อะไรจ๊ะ”

“เคทไม่มีทางท้อง เพราะเคทจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้น”

ดวงตาทอประกายเต็มไปด้วยความหวังและไฟปรารถนาที่ก่อนหน้าหรีมองคนบนตักอย่างไม่ไว้ใจ

“คิดดีไม่ได้หมายถึงตอนนี้ใช่ไหม เพราะผมเอามาหลายกล่องเลยนะ”

ตากลมโตเบิกกว้างให้แฟนหนุ่มเห็นอีกครั้ง เมื่อได้ฟังประโยคบอกเล่าจากคนหน้าด่านหน้าทน

“แล้วที่คิดดีถามว่าถ้าเราหยุด ผมจะเป็นอะไรไหม” หนุ่มมากประสบการณ์เว้นจังหวะเล็กน้อย ก่อนจะตีหน้าเศร้าเรียกความสงสารต่อ “ผมก็จะทรมานมาก...ไม่ถึงตายหรอก แต่ก็เจ็บปวดพอดู”

“...นี่พูดจริงหรือ”

คำถามดังกล่าวทำให้ใจของคนเจ้าเล่ห์มาเป็นกอง รู้แล้วว่าตัวเองมาถูกทางเพราะสำหรับขวัญศิรีแล้ว อะไรที่เป็นความทุกข์ เป็นความเจ็บปวดของเขา เธอไม่เคยวางเฉย ชัอนี้เขารู้ดี

“ผมจะโกหกคิดดีทำไม คิดดีก็รู้ว่าตั้งแต่เรารู้จักกัน ผมไม่เคยโกหกอะไรคิดดีเลย”

“เพราะโหมนี่จะคอยบอกเคตตลอดไง เลยโกหกไม่ได้”

จริงๆ แล้วไม่ใช่หรอก โดยพื้นฐานหรือนิสัยของเขาที่เธอรู้จัก เขาไม่ใช่คนแบบนั้น เพราะเมื่อไหร่ที่ทำผิดไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ไม่ว่าจะกับเธอหรือกับใครเขาจะยี้ดอกกับเสมอ...นี่คือหลุยส์ อาเธอร์ สมิธ ที่เธอรู้จัก

“คิดดีก็รู้ว่ามันไม่จริง”

หลุยส์เองก็ไม่ต่างจากขวัญศิริ ต่อให้ปากเธอจะพูดออกมาว่ายังไง แต่แววตาของเธอไม่เคยโกหกหรือว่าปิดบังเขาได้

“...ไม่เอาดีกว่า ไม่พูดแล้ว ขึ้นเตียงกันอยู่แบบนี้ถึงปรากก็ไม่ได้รัก”

“จะไปไหน”

หญิงสาวถามเร็วปรือ เพราะลำพังเขาตัดบท เปลี่ยนเรื่องเปลี่ยนอารมณ์ ปุบปับ ก็ทำให้เธอตามไม่ทันแล้ว แล้วนี่เขาจะพาเธอไปไหน ทั้งที่เธอยังเกาะติดอยู่บนตัวเขาแบบนี้

“ไปที่เตียงสิครับที่รัก....คิดดีจะได้ไม่มีข้ออ้างอะไรกับผมอีก”

คนหมดแล้วซึ่งเรื่องที่จะมาตัดทอนเขายืนปากน้อยๆ คนรอจังหวะอยู่ แล้วก็เลยยืนปากมาประกบด้วยแบบทันทีทันใด...ดีมด้าเอาความหวานล้ำทั้งที่ขาข้างก้าวเดินอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งวางร่างน้อยในอ้อมแขนลงบนเตียงที่อยู่บริเวณเดียวกัน

“ตัวสั้นเขียวแมวเหมียวของผม” เขาไม่คิดว่าเธอจะกลัวเขาหรอก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเธอจะตัวสั้นขนาดนี้

“ผมจะไม่ทำให้คิดดีเจ็บ...คิดดีไว้ใจผมนะ”

น้ำเสียงนุ่มทุ้มบวกกับสีหน้าและแววตาแววอนที่ได้มองสบ...ขวัญศิริพยักหน้าตอบรับในที่สุดเมื่อสายตาก็กำลังทอดมองมาด้วยความอ่อนโยนระคนปลอบขวัญบอกกับเธอว่ามันถึงเวลาของเธอกับเขาแล้ว และเธอไม่ควรจะกลัวเขา เพราะเขาคือคนที่เธอไว้ใจมาแต่ไหนแต่ไร

แต่ทำไมพอถึงนาทีนี้ เธอกลับทำอะไรไม่ถูกเอาเลย

“ตอนนี้ผมเป็นของคิดดีแล้ว คิดดีอยากจะทำอะไรกับผมก็ได้ ตามสบายเลย”

“ทำอะไรล่ะ” คนกำลังเขินอายแหวกลบความรู้สึกข้างใน

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“ก็...”

เขาหลุดออกมาแค่คำเดียว แล้วก็ก้มลงจูบหน้าผากเนียนแผ่วเบา ก่อนจะปล่อยเสียงนุ่มนวลฟังแซกซี้กว่าปกติออกมาหยอหยั่วเชิญชวนว่าที่เจ้าสาวของตัวเอง

“ทำความเข้าใจกับตัวตนของผม เนื้อตัวของผม ทุกอย่างที่เป็นผม... คิดดี ไม่อยาการู้หรือว่าคิดดีมีอิทธิพลกับผมมากขนาดไหน”

“ไม่เห็นอยาการู้เลย”

หญิงสาวอุบิบบอกหน้าร้อนผ่าว เพราะปากของคนเชิญชวนซิงซุกซนกับผิวเนื้ออ่อนๆ จนคนในอ้อมแขนชนลุกซู่ขึ้นมาอีกครั้ง

“แต่ผมอยากให้คุณรู้จักทุกอย่างที่รวมเป็นผม... อยากให้ทำความเข้าใจกับผม จับต้องตัวตนของผม เหมือนที่ผมอยากทำ อยากจะรู้จักกับคิดดี... เพราะฉะนั้น ห้ามโยกโย้ทวนหัว”

ปากเขาบอก มือเขาชิงจับมือเธอลูบไล้ไปตามลำตัวของเขา ทั้งที่อีกฝ่ายยังอ้าปากหวอ... เปิดทางให้เขาตีมด้ากับความหวานล้ำอย่างที่เขาปรารถนา หลังจากเฝ้ารอคอยมานานปี

“เห็นไหมว่าไม่มีอะไรน่ากลัวเลย”

คนตัวโตโน้มใบหน้าลงมากกระซิบ หลังให้ปากกกลมเธอ และให้เธอลูบคลำทำความเข้าใจกับเนื้อตัวของเขาอยู่เป็นครู่ ก่อนจะสอนบทเรียนรักอีกชั้นให้ว่าที่เจ้าสาว... จุดประสงค์ครั้งนี้คือ ปลุกไฟพิศวาสปรารถนาในตัวแฟนสาวให้ลุกโชนด้วยกัน หลังจากทำความเข้าใจกันด้วยจูบอ่อนหวานในเบื้องต้น

“อืมม”

เสียงครางหวานแผ่วราวกว่าปกติที่หลุดรอดออกมาให้ได้ยินนั้น สำหรับหลุยส์แล้ว ความรู้สึกตอนนี้มันยิ่งกว่าคำว่าพอใจ โดยเฉพาะเมื่อร่างแนบน้อยนุ่มนวลเริ่มสั่นระริกในอ้อมแขนที่โอบอุ้มเธอเอาไว้ด้วยความรักทั้งหมดจากหัวใจ ในขณะที่ปากชานาญงานก็ยังครับผิดชอบต่อหน้าที่อย่างดีเยี่ยม... จวบลงมาตามลำคอชาวลอช แวะทักทายแอ่งซีพจร แล้วบรรจงจูบพิตอ่อนโยนยิ่งยวดก่อนจะจำใจผละห่างไปหาผิวเนื้อเนียนเหนียวเนียนทรงขาวอวบเพื่อให้มันได้รับการชื่นชมจากปากของเขาไม่ต่างจากที่อื่นๆ บนเนื้อตัวงดงามชวนหลงใหล... แล้วเขา

ก็แสดงความชื่นชมหลงใหลในตัวเธอให้เธอได้ประจักษ์ด้วยการเปิดปากอู๋ขึ้น
รวบกลิ่นความขาวอบแสนยั่วตาอู๋ใจด้วยความหิวกระหาย ด้วยความรักท่วม
ทันใจ...ให้ปลายลิ้นหยอกลิ้น ตวัดวนเล่นกับยอดดสีหวานไม่ต่างจากมืออีกข้าง
จนร่างเล็กแค้นหยัดขึ้นหาเชิญชวนเขาโดยไม่รู้ตัว

ชายหนุ่มเหลือบตาขึ้นมองใบแดงระเรื่อพอๆ กับเนื้อตัวที่กำลัง
กลายเป็นสีชมพูด้วยความพอใจ เมื่อได้ยินเสียงครางแผ่วหลุดลอดออกมา
เป็นระยะ...แค่เสียงครวญครางแผ่วหวิวของเธอเท่านั้น ทำไมทำให้เขารู้สึกได้
มากมายขนาดนี้

"หลุยส์"

คำถามที่เพิ่งเกิดขึ้นในใจ หลุยส์แทบไม่ต้องเสียเวลาคิดหาคำตอบ เมื่อ
ได้ยินชื่อตัวเองหลุดรอดผ่านริมฝีปากอวบอิมที่เริ่มบวมเจ๋อนิดๆ เพราะฝีมือของ
เขา

เขาชอบเสียงของเธอ แล้วก็อยากเป็นที่ต้องการของเธอแบบนี้ตลอดไป
หลุยส์ให้รางวัลเจ้าของเสียงด้วยการไล่วนนิ้วหัวแม่มือกับริมฝีปากนุ่ม
เต็มตึงไปมา ขณะที่มีมืออีกข้างคว้ามือเรียวเล็กมาวางบนหัวเข็มขัด

"ผมอยากให้คุณติดใจ"

เสียงสั้นพรักระซิบบอกข้างใบหูบอบบาง ถือเป็นโอกาสงับเบาๆ ทีหนึ่ง
และมันก็ทำให้คนนอนอยู่ถึงกับขมลุกชู มือไม้พานไม่มีแรงขึ้นมาเอาดื้อๆ

"ผมเป็นของคิดดี ไม่ต้องอายนะจ๊ะ"

เขาย้ำประโยคเดิม จมพิตมุ่มปากเรียวทีหนึ่ง ในขณะที่นิ้วยาวแข็งแรง
เริ่มชอกชอนเข้าไปในโพรงปากชุ่มชื้นสร้างความคุ่นเคยในเบื้องต้น ในขณะที่
ขวัญศิริเองก็นึกแปลกใจอยู่คราครัน เพราะไม่คิดว่า เพียงแค่นี้ จะทำให้เธอ
รู้สึกได้มากมายขนาดนี้

หญิงสาวลงมือจัดการตามคำขอของเขาอย่างไม่เกียจทน ส่วนชาย
หนุ่มก็ไม่ยอมน้อยหน้า แม้มืออีกข้างจะไม่ว่าง แต่เขาก็สามารถจัดการกับกางเกง
ตัวสวยของเธอจนได้

สายตาคมเปล่งประกายกวาดมองเรือนร่างงดงามตรงหน้าที่มีเพียง
ซบในลูกไม้ชิ้นน้อยปิดเอาไว้ด้วยความพึงพอใจ พอเข็มขัดหลุดออกไปจากเอว-

Love each other ส่วนรัก ส่วนชีวิต

สอบ คนใจร้อนก็หันมาจัดการกับตัวเองบ้าง ก่อนจะล้มตัวลงนอนทาบทับหมอน
กอดร่างน้อยเอาไว้ด้วยความรู้สึกมากมายที่กำลังถาโถมเล่นงาน

“ผมรักคิดดี...อยากรักแบบนี้มานานแล้ว” เขาพูดแล้วก็ระดมจูบไปทั่ว
หน้าเหมือนว่าเท่าไรก็ไม่พอ

“รักผมไหม”

ใบหน้าเนียนใสซึบสีชมพูพยับกับ หากพอเขาเริ่มขยับกายที่อ่อนล้าอย่าง
จงใจให้เกิดการเสียดสี เสียงสั้นๆ ก็หลุดรอดออกมาจากลำคออีกครั้ง

“หลุยส์”

“หืม”

“ไหนบอกจะป้องกัน”

คนทักท้วงหน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุกเลยทีเดียว เมื่อเขาส่งสายตาล้อเลียน
ก่อนจะหยัดร่างใหญ่โตขึ้นเหนือร่างเล็ก เข็มมือไปหยิบเครื่องป้องกัน
การตั้งครรภ์ในลิ้นชักหัวเตียงออกมา แล้วก็รั้งคนหน้าแดงตัวแดงเป็นกุ่มตัมสุก
ลุกขึ้นจากที่นอน

“จะทำอะไร”

ฉายแสงฉาย หากความสงสัยก็ไม่อาจเก็บเอาไว้ได้ ในขณะที่คนหน้า
ด้านหน้าทนมไม่ได้รู้สึกสะทสะท้านอะไรเลยที่ยื่นคุกเข่าเปลือยกายต่อหน้าเธอใน
สภาพตื่นตัวเต็มที่แบบนี้

“คิดดีไม่ยอมทำองไซ้ไหม” ขวัญศรีพยับกับทั้งที่ยังงง “ในเมื่อคิดดีเป็น
คนไม่ยอมทำอง คิดดีก็ตั้งองใส่ให้ผม”

“จะบ้าหรือ”

เสียงใสแหวกออกมาไม่เบาเลย แต่เขาหรือจะสลด

“ถ้าลูกจะมาเกิดคืนนี้ฟุ้งนี้ผมก็ไม่เดือดร้อน เพราะผมพร้อมต้อนรับเขา
ตลอดเวลา”

หลุยส์เอาความจริงมาชู่ เพราะถ้าพูดถึงความพร้อม เขาพร้อมอยู่แล้วใน
ทุกด้าน ถึงตอนนี้จะยังไม่อยากมี แต่ถ้าลูกจะมาเกิดเขาก็ยินดี ไม่มีปัญหาอยู่
แล้ว

“ตัวเองไม่ได้เป็นคนอุ่มท้อง ก็พูดได้สิ”

ความเสีียงของเธอมันมาจากความต้องการของเธอ...ถ้าเขาไม่ขอ ไม่อยากรัก แล้วทำตัวดีๆ อยู่อย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัวเหมือนที่ผ่านมา เธอจะต้องมาทำอะไรแบบนี้ใหม่ล่ะ

"ใช่ครับ"

"แล้วไง"

หน้าระรื่นของอีกฝ่ายทำให้ใบหน้าสวยเริ่มงอแงบ้าง ในขณะที่ความรู้สึกข้างในกำลังตีกันให้วุ่นวายไปหมด เพราะที่ได้กันไปได้กันมาอยู่เนี่ย มีอะไรมั่นใจว่าจะอยู่เนี่ย

"ไม่แล้วไงครับ...โอ...ไม่ล้อแล้วจ๊ะ ผมไม่แก๊งแล้ว ยิ้มหน่อยนะ"

พอสายตาทู๋นๆ มองจ้องเอาจริง ร่างแกร่งหนาก็โน้มลงไปโอบกอดร่างน้อยเอาไว้แนบตัว แต่ความตั้งใจนั้นยังมีอยู่

"ถือว่าทำความรู้จักผมไม่ได้หรือจ๊ะ...คิดดีจะได้ไม่ขยับอายุผมแบบนี้ไง"

"ไม่...งั้นก็หยุดแค่นี้"

"โอ๊ะ! อันนี้ไม่ได้แน่นอนเลยครับ" คนกำลังค้ำประທံงไม่เสียเวลาคิด แต่ก็ไม่บ่่มบ่ามเอาแต่ใจ

"ถ้าคิดดีทั้งผมให้ค้ำอยู่ตรงเนี่ยผมตายแน่ แล้วผมก็เชื่อว่าคิดดีไม่อยากเห็นผมทรมาณหรอก ใช่ไหมจ๊ะ...นะครับคนดี มันไม่มีอะไรน่ากลัวเลย เห็นไหม"

ไม่รู้ว่เพราะกำลังตื่นตระหนกตกใจกับการเปิดเผยเนื้อตัวและความต้องการของเขา หรือว่เพราะกำลังล่งเลใจเมื่อได้ยินเสียงนุ่มทุ้มเว้าวอน....แต่ผลอนิดเดียว มือขาวเรียวก็ถูกเขานำไปทำความรู้จักกับตัวตนแกร่งกำยำของเขาแล้ว

"เห็นไหมว่ามันไม่ได้น่ากลัวเลย"

เสียงนุ่มดังมีมนต์สะกดนั้น ทำให้ขวัญศรีจ้บจ้องมือของตัวเองสลบกับมองหน้าเขาด้วยความประหม่าปนไม่แน่ใจ หากพอเขาพยักหน้าให้น้อยๆ พร้อมประทับจุมพิตบนกระหม่อมมบาง ความกล้า ความมั่นใจก็ไม่ว่รู้ว่ามาจากไหน หรืออาจจะเพราะความแข็งแกร่งนุ่มยุ่นมือที่ให้ความรู้สึกเหมือนเธอมีอำนาจควบคุมมันได้ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ที่แน่ๆ มันทำให้เธอรู้สึกเพลินบอกไม่ถูก....

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

จนกระทั่งได้ยินเสียงฉีกถุงพอยล์นั่นแหละ เธอถึงได้รู้ว่าตอนนี้ไม่มีมือของเขา คอยนำทางให้แล้ว ในขณะที่มือน้อยยังคงกอบกวมขยับขึ้นลงเป็นจังหวะจนเกิดเสียงครวญต่ำลึกหลุดรอดออกมาจากลำคอของเขา

“เคททำไม่เป็น” เสียงประทุ้งงไม่มีน้ำหนักเลย เมื่อเขายัดมันไ้่มือน้อย
อย่าว่าแต่จะให้ใส่ให้เขาเลย...ของจริง เธอก็เพิ่งเคยเห็น เคยสัมผัสวันนี่

“ไม่มีอะไรยากเลยคนดี ก็แค่สวมมันให้ผม...คิตตี้ของผมเก่งจะตาย แค่นี้ทำได้อยู่แล้วสบายมาก” หลุยส์ปลอบแล้วก็ชมหวังให้คำพูดไปละลายความ
กระดากอายในตัวคนไม่เคย

“เดี๋ยวผมช่วยด้วย...นะจ๊ะ”

คำพูดปลุกปลอบให้กำลังใจมีมาต่อเนื่อง....จมูกโด่งสวยบรรจงจรดลง
กลางหน้าผากเนียนเกลี้ยงเกลาอ่อนโยน ขณะที่มือใหญ่คอยทำหน้าที่ชี้แนะ
ประคับประคองมือน้อยจนกระทั่งจัดการสวมเครื่องป้องกันให้เขาได้สำเร็จ แล้ว
ร่างเล็กก็แทบจะลอยติดมือเขาหลังจากนั้น เมื่อร่างสูงใหญ่ล้มตัวลงนอนบนเตียง
โดยมีร่างนุ่มนิ่มหอมกรุ่นทาบทับสนิทแนบ....พร้อมเรียนรู้ และพร้อมรับบทเรียน
รักลึกซึ้งที่เขาสอนให้ด้วยความยินยอมพร้อมใจ

3
เตรียมพร้อมก่อนนิเวศน์

“มองอะไร”

คำถามและน้ำเสียงห้วนนิดๆ ติดงอนปนเขินอายนั้นไม่ได้มีผลอะไรกับหลุยส์แม้แต่น้อย เพราะสำหรับเขาแล้ว ตอนนี้อยู่ให้คนหน้าใสจะเหวี่ยงอะไรหรือตัดพ้อต่อว่า ประชดประชันด้วยเสียงห้วนจัด สะบัดหน้าใส เขาก็ยังคงยิ้มได้ เพราะเขามีความสุขเหลือเกิน

“ผมมีความสุข”

พอเขาตอบไปคนละทางขวัญศิริก็พูดไม่ออกบอกไม่ถูกเอาเลย โดยเฉพาะสีหน้ายิ้มกริ่มลามไปถึงดวงตาที่กำลังจับจ้องสบประพวน

“ตกลงนับได้กี่ครั้ง”

มันเป็นคำถามที่คนถามไม่อยากจะคำตอบเท่ากับอยากเห็นปฏิกิริยาอาการของคนในอ้อมกอด

“นับไม่ถ้วนเลยใช่ไหม...เพราะคิดดี”

ดวงตาใสแป๋วบอกว่างไม่แน่นอน...หลุยส์มอบจุมพิตบนหางตาอย่างบรรจง

“เพราะคิดดีทำให้ผมมีความสุข แล้วผมก็อยากให้คิดดีรู้ว่าคิดดีมีความหมายกับผมแค่ไหน...เหมือนตอนที่คิดดีเรียกผมไง ผมมีความสุขที่สุดใน

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

โลกเลย"

แรงกดดันที่ร่างน้อยดูจะเพิ่มระดับตามความสุขของเขาไปด้วย... เธอไม่ใช่สาวร้อนแรง ไม่ได้เซ็กซี่ร้ายกาจ ไม่ได้มีภาพเป็นสาวยั่วสวาบทเหมือนผู้หญิงที่เขาเคยผ่านๆ มา แต่ท่าทางไม่ประสีประสาที่แสดงออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ นั้น มันทำให้เขาสลักความสุขตายได้เลยทีเดียว

"เจ็บจะตาย"

"ถึงว่า... ร้องเสียงดังเลย"

"บ้า! นิสัยไม่ดี! ใครเขาให้เอามาฉี"

เห็นใบหน้าหวานเริ่มอเป็นม้ามมากกรุก หลังกำปั้นน้อยทุบลงบนแผงอกกว้างไม่เบาหนัก คนเพิ่งได้รับการปรนเปรอความสุขที่โหยหามานานวัน ก็ส่งคำปลุกปลอบเอาใจในทันทีทันควัน

"โอ... เพราะผมรักของผมหรอก แล้วแมวเหมียวเจ็บมากไหม" เขาพยายามใจเย็นและทะนุถนอมเธออย่างที่สุดแล้ว แต่ครั้งแรกยังงั้นมันก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

"เจ็บลิกตามได้"

"แล้วตอนนี้ยังเจ็บอยู่ไหม"

น้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยนเต็มไปด้วยความใส่ใจและห่วงใยนั้น คงจะไม่ทำให้หญิงสาวหน้าร้อนผ่าวราวกับจับไข้ได้หากว่ามือของเขาจะไม่ร่วมด้วยช่วยปลอบประโลมลูบราวกับต้องการจะปิดเป้าความเจ็บปวดออกไปให้

"หยุดสิ"

มือบางที่วางทาบอยู่บนหน้าอกของเขาเคลื่อนลงต่ำไปหยุดยั้งมือของเขาเอาไว้ก่อนที่มันจะเลยเถิดเกินคำว่า 'ปลอบ'

"เจ็บหรือจ๊ะ"

"อ้อ..เจ็บ" ขวัญศิริแก้มตั้งหน้าเศร้า หวังเอาคืนคนหน้าระรื่น "เจ็บมากด้วย คงอีกเป็นเดือนเลยมั้งถึงจะหาย"

"เกินไปล่ะพูนหัว" คนถูกแก้มตั้งหัวเราะชอบใจ ชะโงกหน้าขึ้นหอมแก้มนุ่มฟอดีใหญ่ พร้อมกับกอดรัดร่างแน่นน้อยเอาไว้แนบแน่น

"ผมไม่อยากจะให้คิดตีเจ็บหรือ แต่ครั้งแรกมันก็ต้องมีรู้สึกบ้าง แต่ผมก็

ไม่เคยได้ยินว่าจะมีใครเจ็บเป็นเดือนสักคน ยกเว้นคนเจ้าเล่ห์จะหาทางหลบเลี่ยง
ไม่ให้สามีตัวเองเข้าใกล้นี้แหละ”

“นี่อย่าไปพูดแบบนี้ให้ใครได้ยินนะ อายเขาตายเลย”

คนนอนแนบหน้ากับแผงออกกว้างเงยหน้าขึ้นมาปราม เขาก็เลยได้
เก็บเกี่ยวความสุขจากเรียวกปากอวบอิมเต็มตึงอีกครั้ง

“ถ้าพูดว่าอายุที่มีผมเป็นสามีอีก ผมจะจูบให้ขาดใจตายไปด้วยกันเลย”

“กลัวตายแหละ”

ปากอิมห่อเข้าหากัน จมูกโด่งเล็กเซิดขึ้นกลางอากาศเพิ่มความรักความ
เอ็นดูในหัวใจคนมองอีกหลายเท่าตัว ก่อนเจ้าตัวจะเผยยิ้มกว้างเมื่อได้ยินเสียง
อ่อนๆ เปลี่ยนมาออกดื้อ

“เคทขอร้องนะ หลุยส์อย่าไปพูดแบบนี้ให้ใครได้ยินนะ”

“ทำไมจ๊ะ ไม่เห็นมีอะไรต้องอายเลย ทุกวันนี้คนเขาก็เข้าใจว่าเรามีอะไร
ลึกซึ้งกันอยู่แล้วนี่”

สำหรับคนนอกและสื่อจะเข้าใจว่าเขามีคู่มั่นแล้ว บางสื่อถึงกับเขียนว่า
เขามีภรรยาแอบซุกเอาไว้ เพราะแหวนที่เขาสวมติดนิ้วมานานปี แต่คนที่เขาสวม
แหวนแต่งงานให้ และร่วมอยู่ในพิธีกรรมแต่งงานที่เขาเป็นคนประกอบพิธีเอง
ไม่ได้รับได้รู้อะไรเลย นอกจากคิดว่าเขาทำไปเพราะความคึกคะนองและอยากจะ
แก๊งเธอเล่น

“งั้นสิ่งที่เกิดขึ้นก็เพราะความเข้าใจที่ว่างั้นสิ”

พอคนคิดว่าเธอกับเขามีอะไรกันแล้ว เขาก็เลยทำให้มันเป็นจริงเสียเลย
อย่างนั้นแหละ

“คิดดีที่รู้ว่ามันไม่ใช่”

เสียงขุ่นๆ ของคนในอ้อมกอดไม่ได้ทำให้คนสุขสมในรสรักมาทั้งคืน
เดือดร้อนเลย เพราะตอนนี้ไม่ว่าเธอจะพูดจะว่าอะไร เขามีหน้าที่ยิ้มรับอย่าง
เดียว ไม่ว่าอารมณ์อีกฝ่ายจะเปลี่ยนไปอยู่ในโหมดไหนก็ตาม

“ฟังผมนะจ๊ะ...ทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างเรามันคือความรัก...เรารักกัน ไม่
เกี่ยวกับคนอื่นเลย ผมไม่อยากจะคิดดีแคร์คำพูดหรือว่าสายตาของคนอื่น
มากกว่าความรู้สึกของเราสองคน เพราะไม่อย่างนั้นเราจะหาความสุขไม่ได้เลย”

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

ที่ผ่านมารเธอก็ทำได้ดีแล้ว ขวัญศิริไม่เคยฟังสื่อมากกว่าฟังเขา และเธอไม่เคยสนใจข่าวคราวของเขาตามสื่อต่างๆ หากว่าเขาไม่บอกหรือโหมไม่รายงาน แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังอยากจะให้เธอหนักแน่นกว่านี้ เพราะเขารู้ว่าการยืนอยู่ข้างๆ เขา มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย อย่างน้อยที่เธอต้องเจอแน่ๆ ไม่ว่าจะทางตรงหรือว่าทางอ้อม...ก็คือ 'สื่อ'

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมไม่เงียบไป...หรือว่าโกรธผม”

“เปล่า”

เธอกำลังคิดตามคำพูดของเขานั้นแหละ

จะว่าไปเธอก็ไม่ควรจะคิดมากหรือว่าระแวงอะไรเขามากหรือ เพราะสิบปีที่ได้รู้จักมา ก็น่าจะพอพิสูจน์ตัวเขาได้แล้ว

“แน่ใจนะ..มีอะไรห้ามปิดบังผมเลยนะ”

“อือ”

“นั่นผมถามคิดที่บ้าง”

“อะไร”

“ผมสงสัย” ดวงตาสีน้ำตาลทอประกายมองสบตาใสแป๋วที่กำลังมองมาที่เธอในระหว่างเว้นช่วงของคำพูด

“ผมสวมแหวนแต่งงานให้คิดที่ตั้งแต่เราอายุสิบแปดสิบเก้า แต่ทำไมคิดตั้ยังบอกว่าไม่มั่นใจในตัวผม”

ตั้งแต่นั้นสวมแหวนให้เธอ และจัดการทำพิธีเองเสร็จสรรพ เขาก็ไม่เคยคิดเลยว่านั่นเป็นการหมั้นหมายจับจองกรรมดา เพราะในแง่ของคนสองคน เท่ากับเขากับเธอแต่งงานกันแล้ว รอเพียงเวลาที่เหมาะสมสำหรับใช้ชีวิตคู่ร่วมกันเท่านั้น

“นั่นเขาเรียกมัดมือชก” คนถูกจับจองตั้งแต่วัยรุ่นแย่งไม่จริงจัง

“แต่คิดตั้ก็ไม่ได้ถอดแหวนผมออก” มันถอดไม่ออกเขารู้ และนั่นทำให้เขาตีใจมาก เพราะเขาก็ไม่เคยถอดมันจากนิ้วเหมือนกัน

“จริงๆ คิดตั้ก็รู้ว่าผมจะแต่งงานกับคิดตั้คนเดียว...คิดตั้ น่าจะยอมผมตั้งแต่ตอนนั้นว่าไหม”

“พูดเอาแต่ได้”

ถ้าไม่เห็นแววตากักรู้มกริมล้อเลียน เธอคงจะชัตเขาอีกสักตุบสองตุบ

“ก็จริงๆ นี่นา” หลุยส์ยังแก้งต่อ

“ถ้าคิดดีส่งสัญญาณสักนิดนะ ผมก็ไม่ปล่อยให้เวลามาเนิ่นนานขนาดนี้หรอก ป่านนี้เราก็มีความสุขกันถึงไหนต่อไหนแล้ว...รู้ไหมว่าเมื่อกี้ผมแทบสลักความสุขตายแน่ะ”

“เสียตายที่ไม่ตาย”

“แข่งสามีตัวเองนะ บาปนะที่รัก”

“บอกว่าอย่าพูดแบบนี้”

“ทำไมจะพูดไม่ได้ ในทางพฤตินัยเราก็เป็นสามีภรรยากันจริงๆ นี่นา หรือว่าคิดดีคิดจะมีคนอื่นอีก ผมไม่ยอมหรอกนะจะบอกให้”

“บอกไม่ให้คนอื่นคิดมาก แต่ตัวเองนั่นแหละที่คิดมาก มาถึงขนาดนี้แล้วจะให้ไปมีใครได้ล่ะ”

หญิงสาวตัดพ้อค้อนขวับตามอีกที แต่ก็อยู่ในโหมดนั้นได้ไม่นาน เพราะปาก จมูก มือ ที่ให้ความร่วมมือกับเจ้าของ ช่วยกันปลดอบประโลมเธออย่างอ่อนโยนในเวลาต่อมา

“ผมรักคิดดีมากนะ ผมทนไม่ได้แน่ๆ หากวันใดวันหนึ่งเราจะไม่ได้อยู่ด้วยกัน”

ขวัญศิริมองใบหน้าหล่อเหลาที่เพ็งชะโงกมาจุมพิตกลางกระหม่อมด้วยความรักไม่แพ้กัน

“ไม่ไปไหนหรอก จะอยู่ตรงนี้แหละ” นิ้วเรียวยาวฉวัดเฉวญเบาเป็นวงกลมตรงตำแหน่งที่บ่งบอกถึงกรรมชีวิตของเขา

หัวใจของเขาบอกว่ามันเต็มเพื่อเธอมานานแล้ว...แล้วเธอจะไปไหนได้

“ชื่นใจจริง แมวเหมียวของผม” หลุยส์ให้รางวัลคำพูดน่ารักด้วยการจุมพิตแผ่วเบาที่ดวงตาทั้งสองข้าง

“ไปบ้านคราวนี้ เราบอกมั้กับแต่ดเรื่องแต่งงานนะ”

“แล้วงานของหลุยส์ล่ะ”

“ก็เดี๋ยวดูอีกที น่าจะพอเคลียร์คิวได้”

“แล้วทางต้นสังกัดจะไม่มีปัญหาหรือ แล้วไหนจะแฟนเพลงอีก”

Love each other ทุ่มรัก ทุ่มชีวิต

“ทุกวันนี้โลกเขาไปถึงไหนแล้วทูนหัว เขาไม่มัวมาสนใจเรื่องนี้หรอก มีแต่คิดตี้นั้นแหละที่คิดมาก”

ถึงจะมีภาพข่าวคู่เขาปรากฏตามสื่อ จากฝีมือของเขาเองบ้างเพราะต้องการประกาศความเป็นเจ้าของตอนที่เขาได้ข่าวว่ามีไอ้หนุ่มเชอซ่าเข้ามาจีบเธอ หรือว่าจากฝีมือของปาปารัสซีที่คอยตามจิกตามถ่ายแบบไม่สนใจใดๆ นอกจากอยากได้ภาพไปขาย....น้อยครั้งมากที่ขบวนการจะยอมออกงานกับเขา เรียกว่าเลี้ยงได้เป็นเลี้ยง จำเป็นจริงๆ ถึงไป

“ก็คนเป็นห่วง”

“จ๊ะ” คราวนี้ปลายจุมกเซ็ดรันได้รับจุมพิตจากเขา

“เรื่องงาน เดี่ยวผมเคลียร์เอง... ส่วนเรื่องงานแต่งงาน ผมแล้วแต่คิดตี้นะ อยากจะจัดแบบไหน ที่ไหนได้หมด”

“นั่นจัดเล็กๆ ก็พอ ขอแบบเป็นส่วนตัว เชิญแต่ญาติและเพื่อนที่สนิทจริงๆ”

“ได้ครับที่รัก... ไม่มีปัญหาเลย” ว่าที่เจ้าบ่าวตอบรับง่ายตาย ตามใจเต็มที

“แล้วอยากจัดที่ไหน”

“อังกฤษ”

เพราะญาติพี่น้องของเขาอยู่ที่นั่นเสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนเพื่อนๆ ของเธอกับเขาที่นิวยอร์ก ที่สนิทจริงๆ ก็ไม่มีกี่คน

“ผมนึกว่าคิดตี้อายากจะจัดที่เมืองไทยซะอีก”

“ที่เมืองไทยมีแค่อาคริตกับพีแพนี่ มันสะดวกกว่าถ้าให้อาคริตกับพีแพบินมาร่วมงาน... ประหยัดงบประมาณด้วยไง”

เพราะขึ้นจัดที่เมืองไทยแล้วขนญาติของเขา และเพื่อนๆ ของเขากับเธอ ขึ้นเครื่องบินไปร่วมงานที่นั่น เหมาะเครื่องบินสองลำก็ไม่รู้จะหมดหรือเปล่า เพราะตระกูลของเขาใหญ่ใช้ได้ทีเดียว แล้วไหนจะญาติๆ ทางรัสเซียอีก

“จะจัดงานแต่งงานทั้งที่ ยังจะงกอีกนะแมวเหมียว” มันเป็นคำต่อว่าที่ไม่ มีน้ำหนักเอาซะเลยเพราะมีจุมพิตตามติดมาด้วย

“ไม่ได้งก แต่เอาความสะดวกเป็นหลักต่างหาก”

“จ๊ะ” คนไม่มีปากมีเสียงเอออตามอีกเช่นเคย

“เดี๋ยวถึงปรากฏแล้วเราบอกโทษกัน เขาจะได้เคลียร์คิวให้แต่เนิ่นๆ พร้อมเมื่อไหร่ก็แต่งเลย ถ้าภายในเดือนสองเดือนนี้ คิดดีเตรียมตัวทันไหม”

“ไม่น่าจะทัน” เพราะชุดแต่งงานก็ยังไม่ได้ออกแบบ ไหนจะตัดอีก “ให้งานแฟชั่นวีคผ่านไปก่อนได้ไหม”

“งานแฟชั่นวีคหรือ...ก็ได้ น่าจะพอมีเวลา เพราะตอนนั้นผมคงยังไม่ได้เข้าห้องอัด...คิดตัดชุดแต่งงานให้ผมด้วยนะ”

“จ่ายค่าชุดมาด้วย” หญิงสาวแบมือไปตรงหน้า ก็เลยถูกเขายกขึ้นแนบจมูก

“ไม่มีจะให้แล้ว เพราะให้ไปหมดทั้งตัวและหัวใจแล้ว”

ขวัญศิริไม่ทวงต่อ แต่สวมกอดเขาเอาไว้แทน ซึมซับเอาคำพูดที่ทำให้อุ่นวาบไปทั้งหัวใจ

เขาเป็นหุ้นส่วนที่ไม่เคยเรียกดูบัญชี ไม่สนใจรายได้ ไม่สนใจกำไรขาดทุน และไม่สนใจจะเอาส่วนแบ่ง พอถึงเวลาปิดบัญชีสรุปผลการดำเนินงานและกำไรขาดทุนประจำปีเขาก็จะบอกว่า

‘เอาไว้ที่คิดดีนั่นแหละ ผมไม่มีใช้เมื่อไหร่จะมาขอ’

มันคงไม่มีวันนั้นหรอก เพราะถ้าพึ่งเงินที่เขาหามาได้จากอาชีพนักร้องของเขา รวมถึงงานโชว์ตัวและเป็นพรีเซนเตอร์สินค้า ปีปีหนึ่งสร้างรายได้ให้เขามากมายมหาศาล...กว่าสิบปีที่ผ่านมา เธอไม่เห็นว่าจะมีส่วนไหนในตัวเขาที่ขายไม่ได้ ตั้งแต่ผมยันเล็บเท้าถูกนำมาโฆษณาสินค้าแล้วทั้งนั้น และเรตติ้งเขาก็ไม่เคยตกเลย เรียกว่าดังได้ดังดีนั่นแหละ

“น้องครีมกับน้องพายนี่ยิ่งโตก็ยิ่งน่ารักนะ คิดดีเห็นด้วยกับผมไหม”

หลุยส์เอ่ยขึ้นมาทำลายความเงียบ...ก่อนจะมากขึ้นเครื่อง เขากับเธอแวะไปหาทั้งสองคนที่โรงเรียน และก็เดินทางไปตามคาด หนูน้อยองอนยกใหญ่เมื่อรู้ว่าเขาจะเอาตัวที่เคทไป ซึ่งก็ต้องปลอบกันอยู่นานถึงได้หายงอน

“อารมณ์ไหนอีกเนี่ย”

“หรือว่าเราจะคิดเรื่องมีลูกกันใหม่”

“หึ..ไม่เอาหรอก”

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

ไม่เพียงแคंपฏิเสธเท่านั้นแต่ยังส่ายหน้าจนผมกระจาย แต่แทนที่คนชนวนมีลูกจะโกรธ เจ้าตัวกลับยิ้ม แถมยังยกมือขึ้นวางบนศีรษะเล็กน้อยโยกเบาๆ ด้วยความเอ็นดูอีกต่างหาก

“ไม่ต้องทำท่าขยาดขนาดนี้ก็ได้”

“ก็ยังไม่อยากมีนี่”

เธอเพิ่งจะอายุยี่สิบห้าเอง ส่วนเขากี่ยี่สิบหก ยังมีเวลาอีกเยอะ ตอนนี้เธออยากเต็มทีกับงานก่อน อีกสักปีสองปีค่อยวางแผนเรื่องมีลูกก็ยังไม่สาย

“ทำไมล่ะ ผมก็เห็นคิดดีชอบเด็กออก”

“ก็ชอบ แต่ยังไม่พร้อมจะรับภาระหนักขนาดนั้น...แล้วก็ห้ามเจ้าเล่ห์กับเคทเลยนะ”

หญิงสาวดักเอาไว้ก่อน แต่สีหน้าหลอหลอนนั้น เธอไม่แน่ใจเลยว่าที่สื่อออกไป เขาจะรับไว้และเข้าใจตรงกับเธอหรือเปล่า

“เรื่อง?”

นั่นไง...ตาเป็นประกายระยิบระยับนั้น ถ้าไม่คิดว่าเขายังมีทิวร์คอนเสิร์ตต่อเธอคงได้เอานิ้วจิ้มแล้ว

“ถ้าหลุยส์แกล้งลืม หรือว่าทำให้เคทท้อง เคทเอาตายแน่”

“เอาถึงตายเลยหรือ ถ้าผมไม่อยู่แล้วต้องเลี้ยงลูกคนเดียวจะบอกให้”
หนุ่มหน้าเป็นถามกลับยิ้มระรื่น

“เคทไม่ได้พูดเล่นนะ สัญญามาเลยว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นเด็ดขาด ถ้าไม่ได้คุยกันก่อน”

“ไม่อยากสัญญาเลย”

“หลุยส์!”

แค่นั้นแหละ...คำเดียวสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปสู่อิหมัดแข็งและหัวนคนอุทิศตัวรองรับร่างอรชรต่างที่นอนก้เสียงอ่อนทันทีทันใด

“โอเคจ้ะ...ไม่ท้องก็ไม่ท้อง”

คำสัญญามาพร้อมกับฝ่ามืออุ้งหนาโถมลูบบนแผ่นท้องแบนราบ ขณะที่เจ้าตัวนึกอยากรู้ความครั้นว่าถ้าหากมีอีกหนึ่งชีวิตที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขากับเธอฝังตัวอยู่ในโนให้เขาเฝ้าดูพัฒนาการในทุกๆ วัน เขาจะรู้สึกยังไง

...จะหลงลูก รักลูกหัวปักหัวปำจนไม่กล้าแตะต้องแม่ของลูกหรือเปล่า

คงไม่..หนูมห่อหุ้มคิดอย่างคร่ำใจ...ถ้ามีลูก เขาเชื่อว่าเขาก็จะเป็นพ่อที่รักลูกมากคนหนึ่ง แต่ก็คงไม่มีทางรักมากไปกว่าแม่ของลูก

“ยิ้มอะไร”

“เปล่าจะ...ผมตามใจคิดดีแล้ว ที่นี้ก็ถึงคราวคิดดีตามใจผมบ้างละนะ ขอเติมพลังอีกรอบนะจ๊ะ ไม่อย่างนั้นผมไม่มีแรงขึ้นคอนเสิร์ตแน่ๆ”

ไม่รู้ว่าเพราะคิดตามคำพูดเขาไม่ทัน หรือว่าห่วงแต่คิดจะหาคำพูดมาแย้ง หรืออีกทีก็เพราะมัวแต่ตกใจ...กว่าจะรู้ตัวอีกที ใจที่คิดจะแย้ง จะห้ามเขาก็กลับกลายเป็นว่าเธอยอมตามคำขอของเขาด้วยความเต็มอกเต็มใจไปเรียบร้อยแล้ว

เสียงประตูห้องถูกเคาะในเวลาหลังเที่ยงคืน เรียกคนที่กำลังลากดินสอลงบนกระดาษให้วางมือจากงานตรงหน้า หลังนั่งร่างแบบมาหลายชั่วโมง ร่างสูงใหญ่โถมเข้าหาทันทีที่ประตูเปิดกว้างทำเอาคนไม่ได้ตั้งตัวถึงกับเซ และคงจะล้มลงไปกองกับพื้นจริงๆ หากว่าเจ้าของร่างใหญ่โตจะไม่ประคองกอดเอาไว้

“ทำอะไรอยู่” คนถามกอดจุมกแนบพวงแก้มนุ่มก่อนจะเลื้อนปากมาจ่อปากของคนในอ้อมแขน

“ร่างแบบเสื้อ...กลืนเหล้าหึ่งเลย เหมือนเหงื่ออีกต่างหาก”

พอประโยคดังกล่าวหลุดจากปาก ขวัญศิริก็ได้รับโทษเป็นแรงกอดรัดแนบแน่นด้วยความตั้งใจของเจ้าของอ้อมแขนแถมด้วยจุมพิตอีกทีหนึ่ง

“ฉลองกันนิดหน่อยหลังเลิกคอนเสิร์ต” เขาตอบแล้วก็จุมซ้ำอีกครั้ง ไม่สนใจว่าหญิงสาวจะว่ายังไงก่อนหน้า

“คิดดีน่าจะไปดูผมเล่นคอนเสิร์ต” ชายหนุ่มมีมำต่อ ไม่เชิงต่อว่าแต่อยากจะให้เธอไปเห็นความสำเร็จของเขา อยากให้เธอร่วมชื่นชมมันไปกับเขา

“เดี๋ยวไปดูที่อังกฤษทีเดียว”

เมื่อก่อนเธอเคยไปดูคอนเสิร์ตของเขาบ่อยครั้ง แต่พอมาระยะหลังเริ่มมีสายตาของผู้คนและสื่อจับตามอง เธอจึงไม่ค่อยอยากจะไปเท่าไรนัก

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“แล้วโหมนี่ละ”

“เข้าห้องไปแล้ว”

“งั้นก็ไปอาบน้ำไป ดึกแล้วจะได้นอน”

คนออกคำสั่งเปิดปากหาว ยังไม่ทันได้ยกมือขึ้นปิดปาก ปากของเขาก็ กุ๊กกุกจอกทำหน้าที่แทนเสียก่อน คนถูกจับไม่ขาดระยะก็เลยตวัดค้อนขวับๆ

“ง่วง...ไม่อาบได้ไหม”

หลุยส์ตามแต่ไม่ยอมถอยห่าง ังบริมฝีปากสีหวานเป็นจิ้งหหวะ ก่อนจะ สอดลิ้นอุ่นนุ่มเข้าไปในโพรงปากฉ่ำชื่น กวาดเอาความหอมหวานสลัดกับตัววัดวัด พันเกี่ยวกับเรียวลิ้นเล็กอย่างหยอกยั่วไม่ต่างจากอวัยวะส่วนอื่นๆ ที่กำลังช่วยกัน แสวงหาความสุขให้กับคนเป็นเจ้าของอย่างเต็มที่

ทุกการกระทำห่างไกลจากคำว่า ‘ง่วง’ มาก

“คิดดีว่าผมทำตัวน่ารังเกียจไหม”

ขวัญศิริได้มีโอกาสมองหน้าคนถามก็ตอนไม่มีแรงจะทรงตัวแล้วนั่นแหละ

“ที่ตัวเหม็นนะเธอ”

สายตาคมตวัดค้อนมาหาทันที ตามติดด้วยจูปลงโทษ ก่อนจะมีเสียง อูทานออกมาเบาๆ เมื่อร่างเล็กมือนัดต้องลอยละลิวขึ้นเกี่ยวติดบนตัวเขา ถึงตอนนี้ แม้จะยังไม่มีคำตอบจากปากเขา แต่ขวัญศิริก็พอจะรู้แล้วว่าเขາหมายความว่าอย่างไร เมื่อคนตัวใหญ่ตั้งใจให้เกิดการเสียดสีอย่างโจ่งแจ้ง ไม่มีเขิน ไม่มีอายกัน เลยทีเดียว

“ที่ผมอยากรักคิดดีที่เห็น้อยและง่วงขนาดนี้ต่างหาก”

ถ้าก่อนเดินทางไปเล่นคอนเสิร์ตเขายังไม่ได้รักเธอ คำพูดนี้จะไม่ออกมาเลย...แต่นี่มันเต็มอ้อมมากฯ ในทุกๆ ครั้งที่ได้รัก แต่เขาก็ยังต้องการเธอ...ระหว่างเดินทางจากเมืองไทยมาที่เซคค์สองครั้ง และมันก็ทำให้เขาสุขสันจนแทบจุกอกตาย แต่พอลงจากเครื่องได้พักก่อน เขาก็ยังไม่วายเรียกร่องเอาจากเธอ หลังจากไปซ้อมมาเมื่อวานเขาก็แทบไม่ยอมมิให้เธอออกจากห้อง วันนี้ก็สองครั้งเข้าไปแล้ว ที่เขารักเธอ แต่ทำไมคำว่า ‘อิม’ ว่า ‘พอ’ มันไม่มีในตัวเขาเลย ทั้งที่เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

อิม..แต่จะว่าไป หกครั้งกับสามวันมันยังน้อยไปด้วยซ้ำ ถ้าเทียบกับกว่าสิบปีที่เขาไฝ่รอมา แถมแมวเหมียวของเขาก็น่ารักเหลือเกิน นอกจากจะหิวไฉแล้วยังตามใจเขาทุกอย่างอีกด้วย

“งั้นก็เช็ดตัวซะหน่อย จะได้นอนสบาย”

“ผมไม่ได้บอกว่าจะนอนเสียหน่อย” ปากบอกว่าไม่ แต่ขายาวก้าวเดินคุ่มๆ ตรงเข้าห้องนอนแล้ว

“ปล่อยเคทลงก่อน เดี่ยวไปเอาผ้ามาเช็ดตัวให้”

“เช็ดแล้วจะให้รักไหม”

คนถูกถามส่ายหน้า อยากจะระอาแต่ว่าใจกลับไม่รักดี เห็นว่าท่าทางออกด้อนนั่นน่าเอ็นดูซะงั้น

“ไหนบอกว่าเหนื่อย”

“พลังของผมอยู่ที่คิดดี”

“ตาจะปิดอยู่แล้ว” จมูกโด่งสวดยตามสัญชาติถูกนิ้วเรียบบีบไม่แรงนัก

“เดี๋ยวให้คิดดีช่วยเปิด”

พอเขาว่าอย่างนั้นขวัญศิริก็เลิกแหยง...ร่างระหงเดินตรงไปที่ห้องน้ำในห้องนอนหลังจากเขาขอมปล่อยตัว แต่พอกลับออกมา หญิงสาวก็แทบจะปล่อยขามใส่หน้าในมือตกลงพื้น เมื่อเห็นคนหน้าไม่อายกึ่งนั่งกึ่งนอนทำท่ายอเอิ้นของเครื่องปรับอากาศอยู่กลางเตียงกว้าง โดยที่ไม่มีผ้าผอนติดตัวสักชิ้น ในขณะที่มีอมีแก้วแชมเปญถือเอาไว้...พอเห็นเธอ แขนอีกข้างก็ยื่นออกมาหาพยักหน้าน้อยๆ

“ยังเมาไม่พอหรือไง”

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่ยกแก้วใบสวดยจ้อริมฝีปากแล้วเทน้ำสีใสลงคออีกครั้ง ก่อนแขนแกร่งยาวจะเกี่ยวเอาคนตัวเล็กเข้าแนบตัว ประคบปากแนบแน่น แต่ก็ไม่ลืมแบ่งปันแชมเปญให้เธอได้ลิ้มชิมรสชาติไปพร้อมๆ กัน...กลิ่นแชมเปญคละคลุ้งอบอวลอยู่ทั่วโพรงปาก กับจูบตี๋มด้าลึกล้ำแบบจุดกระชากลากวิญญาน ทำเอาขวัญศิริถึงกับมีนเมา แยกไม่ออกเลยว่าเมาแอลกอฮอล์ที่เขาเพิ่งให้ลิ้มชิมรสชาติหรือว่าเมาจูบของเขา

“รักเหลือเกินแมวเหมียวของผม”

หนุ่มหล่อจึงมำกับปากนุ่ม เปิดปากจับริมฝีปากบนและล่าง หยอกเข้า

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

ดูคุณแม่มืออย่างที่ย่อยากทำให้สมกับความหิวกระหายของเขา

เธอคือขนมหวานชิ้นเล็กของเขาที่กินเท่าไรก็ไม่มันวันเดียวกันวันเมื่อ

“วันนี้ผมเหนื่อยอย่างที่คุณบอก แต่ผมก็อยากรักคิดดีที่สุดในที่สุด”

“เซ็ดตัวก่อน”

เขาจัดเต็มชะชานาตินี้ มีทางเดียวแหละสำหรับเธอ...ตามใจเขา

“คืนนี้ผมยกหน้าที่ให้คิดดีนะ”

มือเรียวที่กำลังพรมผ้าไปตามแฉกออกกว้างชะงักเล็กน้อยเมื่อคนอยากกรัก
ยังมุ่มมันอยู่แต่เรื่องเดียว...แก้มเนียนนุ่มซบสีแดงระเรื่อทั้งที่ไม่ควรจะมีอาการนี้
เกิดขึ้นแล้ว...เพราะที่อยู่ตรงหน้า ต่อหน้าเธอในขณะนี้ ก็เรียกว่าไม่มีอะไรต้องให้อาย
ไปกว่านี้แล้วละ

แต่หน้าเธอก็ยังร้อนผ่าวๆ ได้ทุกครั้ง

“ถ้าลูกไม่ขึ้นอย่ามาโทษกันทีหลังก็แล้วกัน”

ตึกมากแล้วแต่เสียงหัวเราะระรื่นรมย์ดังก้องห้องที่เดียวเมื่อประโยค
ดังกล่าวจบลง พอเนื้อตัวแกร่งหนาเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อสมบูรณ์แบบดงามถูก
เซ็ดได้จนทั่วร่าง คนบอกว่าเหนื่อยว่าเปลี้ยก็ยกกว้างเล็กน้อยนั่งบนตัว รังแผ่นหลัง
เนียนลงแบบแฉกกว้าง พาดลำคอระหงกับไหล่กว้างบึกบึน ก่อนเขาจะเบี่ยง
หน้ามาหา นานปากร้อนๆ ลงแบบปากของเธอ ไม่เปิดโอกาสให้หญิงสาวทักท้วง
ใดๆ นอกจากรับเอาความสุขที่เขาป้อนให้ ขณะที่มือใหญ่พอนพั้น โลมลูบผิวเนื้อ
เนียนนุ่มไม่มีว่างเว้นสักตารางนิ้วเมื่อเสื่อนอนความยาวเสมอเข้าถูหรือสูง
จนกระทั่งมากองรวมกันอยู่เหนือเนินทรวง เปิดโอกาสให้มือของเขาได้สัมผัสกับ
ก้อนเนื้อนุ่มหยุ่นมืออย่างที่เขาโหยหาอยากจับต้องลูบคลึงจนพอใจ มือชนแดน
ร้ายกาจถึงได้เคลื่อนลงต่ำ ลากะไปตามผิวเนื้อนุ่มเนียนดุจแพรเนื้อดี ก่อนจะ
ค่อยๆ สอดล้ำเข้าไปในบิกินีตัวน้อย ส่งนิ้วเรียวยาวเข้าไปทักทายสำรวจความ
พร้อมปรักของบ่อน้ำผึ้งที่เคยชิมอยู่บ่อยครั้ง และก็มีเพียงเขาเท่านั้นรู้ว่ามันหวาน
เพียงใด

“หลุยส์”

เสียงสั้นๆ หลุดออกมาจากปากได้เพียงเล็กน้อย เมื่อเขายังบดจูบอย่าง
เอาเป็นเอาตาย ผิดกับตัวตนที่ราวแกร่งกำยำและมือของเขาที่กำลังเคลื่อนไหว

ทะนุถนอมอ่อนโยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป

“ขออยู่แบบนี้สักครู่หนึ่งจะ เดี่ยวผมให้คิดที่จัดการต่อ”

หนุ่มไม่รู้จักพอเพิ่มพำบอกเสียงสั้นพรวดไม่แพ้กัน แล้วก็จับดูตุ้มหนักหน่วง ไม่เพียงแค่ว่าปากจิ้มลิ้มอ้มเต็มเท่านั้น แต่ทั่วทั้งใบหน้า ใบหูเล็กบอบบางตลอดจนลำคอระหงลั่นถูกรุกรานจากจุมูกและปากเจนนัดของคนมากประสบการณ์ทั้งนั้น

“หลุยส์..เคท..ไม่ไหวแล้ว”

เสียงแผ่วพลีบอกกับเขาสะอึกเล็กน้อย เมื่อถูกความหวามไม่ไหวเล่นงานหนักขึ้นทุกขณะ ศีรษะปกคลุมด้วยผมนุ่มสลวยพาดเลยไหล่กว้างส่ายชุกกับซอกคอของเขา ลำตัวอวบอ้อมเต็มไปด้วยส่วนโค้งส่วนเว้าแอ่นหยัดโดยไม่ได้ตั้งใจเมื่อปากและมือตลอดจนตัวตนของเขาพร้อมกันทำงานอย่างสอดคล้องประสาน...ปากร้อนระอุของเขาเลียไล่เลาะเต็มอยู่ที่ลำคอและใบหูไม่ยอมห่าง ยั่วแหย่เธอด้วยการแยงลิ้นเข้าไปในหูเป็นระยะ ซึ่งก็ทำเอาหญิงสาวถึงกับขมลุกชู...เท่านั้นยังไม่พอ เขายังสร้างความกระสันรัญจวนด้วยการขยิบนิ้วเข้าออกเป็นจังหวะ หลังจากสำรวจเรือนกายภายนอกอยู่ครู่ใหญ่ ในขณะที่ความแข็งแกร่งฝ่าวีร้อนที่ตุนตันสะโพกของเธออยู่ตลอดเวลาก็ไม่ยอมน้อยหน้าอวัยวะส่วนอื่นๆ ของเขา เพราะมันก็ไม่ยอมสงบเหมือนกัน และมันก็ทำให้เธอแทบขาดใจให้ได้ทุกครั้งที่เขาสอนบทเรียนรักบทใหม่ให้ในแต่ละครั้ง ซึ่งดูเหมือนว่าจะไม่เคยซ้ำกันเลย และไม่ใช่ว่าเธอหรือที่มีอิทธิพลต่อเขา เขาเองก็ทำให้เธอละลายได้ทุกครั้งที่เนื้อตัวสัมผัสกันเหมือนกัน

“พร้อมยัง”

คนถูกถามค้อนจนตาคว่ำเมื่อถูกแก้งทั้งที่เขารู้ดีเสียยิ่งกว่ารู้ดี

“ไม่ตอบผมจับต่อนะ”

ประโยคดังกล่าวทำให้ใบหน้าสวยงามง้ำขึ้นทันตาและก็เหือดร้อนคนช่างแก้งต้องปลอบกันยกใหญ่

“โอ้..ผมลั่นคิดเดียวเอง”

พร้อมคำปลอบ สองแขนก็รวบกอดร่างน้อยเอาไว้แน่น จุมพิตปากอวบตึงยื่นน้อยๆ ของคนกำลังงอน ก่อนจะยกตัวคนรักลงจากร่างแล้วพยักหน้าให้

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

อย่างรู้กัน และขวัญศิริก็ไม่คิดเล่นตัวหรือว่าย้อเวลาออกไป เมื่อความรู้สึกที่คั่งค้างอยู่ข้างในอันเป็นผลพวงมาจากการปลุกเร้าของเขา กำลังก่อความทรมานในตัวและรอการปลดปล่อย

เขาอวบเรียวยกขึ้นก่ายเกยพาดโอบบนเรือนร่างงดงามสมชาย ก่อนเจ้าของจะป็นปายขึ้นไปนั่งบนพรมเนื้อแกร่งหนาหลังเขาช่วยปลดเปลื้องบิกินีขึ้นน้อยออกไปจากร่าง...มือเรียวยาวผ่องยื่นออกไปกอบกุ่มความแข็งแกร่งกำยำและน้ำมันมามอบให้กับตัวเองท่ามกลางสายตาของผู้ชมคนเดียวที่จับจ้องแทบไม่กะพริบตา ก่อนจะยื่นแขนออกมาคว้าตัวคนบนร่างลงไปกอดรัดด้วยความรัก...มอบจูมพิตอ่อนหวานช่านทรวงด้วยความโหยหาไม่รู้เบื่อ

“ไม่เสียแรงที่ผมสอน” น้ำเสียงเปี่ยมรักกระซิบบอก บรรจงพรมจูบไปทั่วหน้า ก่อนจะมาหยุดที่ปากแสนหวานที่เขาหลงไหล

“ผมเชื่อแล้วละว่าผมวางมือได้จริงๆ”

เลื่อนอนตัวสยดถูกเขากำจัดไปพันทางในที่สุด ก่อนจะปล่อยให้ว่าที่เจ้าสาวแสดงฝีมือ...เสียงครางฮือด้วยความพอใจดังขึ้นทันทีที่ร่างน้อยเริ่มขยับช้าๆ เป็นจังหวะ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีปรนเปรอเธอกลับด้วยการจูบได้มือไปตามเนื้อตัวอวรชร สร้างสัมผัสสวาทหิวบนเนื้อตัวสาว โดยเฉพาะกับทรวงอวบอิมงดงามที่กำลังชูขึ้นทำทวยสยดตา และทุกครั้งที่มีนปรากฎแก่สยดตา เขาก็ไม่เคยอดใจได้เลย...โบหน้าหล่อเหลาคมเข้มชะงอกหน้าขึ้นมาจากจูมพิตปากอิมเผยอเล็กน้อยที่ก้มลงมาหาเขาอย่างรู้งาน ก่อนจะปล่อยให้เขาคืบคืบกับทรวงงามทั้งสองข้างตามที่เขาปรารถนาท่ามกลางเสียงฮึมฮัมต่ำทุ้มจากลำคอแกร่ง และเสียงครวญณะแผ่วเป็นระยะของคนที่กำลังเคลื่อนไหวเป็นจังหวะอยู่บนลำตัวแข็งแกร่งงดงามสมบุรณ์แบบ

“ทูนหัว เร็วกว่านี้ก็ได้มั้งครับ” เขาจะขาดใจให้ได้แล้วตอนนี้ บอกไม่ถูกเลยว่ารู้สึกดีและมีความสุขแค่ไหน

“จะรีบไปไหน”

ขวัญศิริได้ที่แกลังกลับบ้าง และพร้อมกับคำถามนั้น เรือนร่างเข็ช้เข้ายวนก็หยุดเคลื่อนไหวดื้อๆ และมันก็ทำให้คนรอรับการปรนเปรอเหมือนถูกกระชากลมหายใจออกไปจากร่างด้วย

“มีอะไรจะ...ไม่ใช่จะแก้งปล่อยผมไว้แบบนี้หรือคะ”

“เราต้องป้องกัน”

ไต้ยีนคนรักบอกแบบนี้ ศีระจะได้รูปบนหมอนใบใหญ่ก็ได้แต่สายไปมา

“ผมไม่มีแรงลูกแล้ว คิดตื้นั้นแหละต้องเอามาใส่ให้ผม”

“ตลอดเลย”

คนถูกใช้งานต่อว่าปากยื่น แต่ก็ยอมลงจากตัวเขาไปหยิบเครื่องป้องกัน
ในลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงแต่โดยดีก่อนจะกลับมาทำหน้าที่ของตัวเอง โดยมีมือของ
คนบอกว่าหมดแรงคอยปลุกคอยกระตุ้นไม่ว่างเว้น ซึ่งขัดแย้งกับคำบอกเล่าของ
เจ้าตัวเป็นอย่างมาก

“หลุยส์..มือ อย่าชน”

เธอก็ไม่ได้ใจแข็งไปมากกว่าเขาหรือคะ แล้วการที่มือของเขาอยู่ไม่เป็น
สุขแบบนี้มันก็ทำให้เธอจัดการกับเขาไม่ถนัด

“จะได้ไม่เสียเวลาปลุกอารมณ์ใหม่ไงจะ”

คนมีความสุขกับการจับต้อง สัมผัสผิวเนื้อเนียนเรียบจึงมักบอกรู้ และเริ่ม
รุกรหนักขึ้นเมื่อเห็นว่ามีมือน้อยทำงานใกล้สำเร็จ

“ถ้าไม่อยากเสียเวลา ทำไมไม่จัดการให้เรียบร้อยตั้งแต่แรก” คนถูกใช้
งานแหวกใส่ก่อนจะวางมือเมื่อทำภารกิจสำเร็จ

“ของแบบนี้ใครเขาใส่กันก่อนละครับ ขึ้นใส่ไว้ก็ป้องกันไม่ได้หรือ
เกิดคิดตีท้องขึ้นมาผมก็ถูกคิดตีเอาตายเท่านั้นเอง...ถ้าเรียบร้อยแล้ว ก็ประจำที่
ได้แล้วคนเก่ง”

คำสั่งในตอนท้ายทำให้หญิงสาวหวัดค้อนใส่เขาโดยไม่ได้ตั้งใจ ก่อนจะ
ป็นปายขึ้นไปนั่งยังตำแหน่งเดิมโอบล้อมเขาเอาไว้อย่างที่เขาสอบ และสอนให้
เธอเรียนรู้...เริ่มปรนเปรอเขากี่ครั้งโดยมีมือของเขาคอยโอบอุ้มเนื้อตัวและช่วย
ควบคุมจังหวะให้เป็นระยะ จนเธอสามารถควบคุมเขาได้ด้วยตัวเอง มือใหญ่ทั้ง
สองถึงได้เลื่อนขึ้นหาทรวงขาวอวบทำทนายสายตา...บีบเค้น นวดคลึงด้วยความ
หลงใหล ก่อนจะคว่ำร่างนุ่มนิ่มหอมกรุ่นลงมากอด บดเคี้ยวปากกับปากชุ่มชื้น
แสนหวานเหมือนต้องการจะถ่ายทอดความรู้สึกที่กำลังไหลพล่านไปทั่วร่างให้เธอ
รับรู้ ในขณะที่กายส่วนล่างยังคงรุกและรับกันอย่างสอดประสาน โดยมีมือที่เคย

Love each other ส่วนรัก ส่วนชีวิต

นวดฟันไปตามเนื้อตัวนุ่มนิ่มคอยช่วยควบคุมจังหวะอย่างใส่ใจ

สองหนุ่มสาววนเวียนแลกจูบกันอย่างดื่มด่ำเร่าร้อน ผลัดกันรุกผลัดกันรับอย่างรู้ทาง หลังเรียนรู้ความชอบและต้องการในกันและกันมาหลายครั้งหลายหน

ขวัญศิริยืนตัวเองขึ้นจากเรือนร่างแข็งแกร่งเล็กน้อย เพื่อให้ปากผ้าวร้อนได้ดูดดื่มยอสดสีหวานได้ถนัด เมื่อปากเขาเคลื่อนขยับมาหา ก่อนจะจัดการกับตุ่มไตแข็งๆ บนแก้มออกกว้าง เอาคืนเขาอย่างเท่าเทียม จนเกิดเสียงครวญและเสียงหอบหายใจจากคนตัวใหญ่

“โอ..คิดดี...แมวเหมียวของผม แบบนั้นเลยคนเก่ง อย่าหยุดนะจ๊ะ”

เสียงต่ำทุ้มสั้นสะท้านร้องบอกความต้องการ และมันก็ส่งผลให้หัวใจดวงน้อยฮึกเหิมได้ไม่ยาก...สิ่งที่เขาเคยสอน ประสบการณ์ที่ผ่านมา ถูกนำมาใช้จนหมดเพื่อมอบความสุขให้กับคนรัก ขณะที่หลุยส์เองก็ให้กลับไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

“แต่ต้องผมจ๊ะ มืออย่าหยุดครับ” เสียงของคนหายใจขาดหวังกำกับเป็นระยะ แล้วก็จับมือของคนอ่อนแรงลูบไล้ไปตามเนื้อตัวของเขาเสียเอง

“นั่นแหละ ดีมากๆ เลย รักที่สุดเลยแมวเหมียวของผม...คิดดีมองผมนะจ๊ะ อย่าหลับตา”

นัยน์ตาวาววาบกรุ่นไฟพิศواسมองสบดวงตากลมโตที่ยังอุตุสำหรับวัดค้อนเขา ชะโงกหน้าขึ้นไปจุมพิตหนวยตาโค้งงามของคนว่างายอย่างอ่อนโยน ก่อนจะพลิกร่างน้อยลงนอนแนบที่นอน

“ผมไม่อยากเอาเปรียบคิดดี”

หลุยส์ตอบสายตาสงสัยของคนได้ร่าง ไม่ใช่ไม่ชอบสิ่งที่เธอให้มาทั้งหมด แต่ความสุขของเธอคือสิ่งที่เขาจะต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรก

สายตาคมกล้ำกว่าดมองใบหน้าหวานละมุน จุมพิตแผ่วเบาบนปากอุ่นนุ่มเจ่อน้อยๆ เพราะฤทธิ์จูบของเขาที่หนึ่งก่อนจะมองไล่ไปตามมือทั้งสองที่ขึงสำรวจนำทางจนกระทั่งสิ้นสุดที่ปลายเท้าเร็ว

เท้าเรียวบอบบางถูกจูบเป็นที่แรกหลังมือและสายตาคูโชนของเขาได้สำรวจ และความเสียช่วนแปลกๆ ที่ไม่เคยบังเกิดก็ทำให้หญิงสาวชักทำหนี

Love each other ร่วมรัก ร่วมชีวิต

“มีความสุขไหม”

ไบหน้าเรียวละมุนพยักอีกครึ่ง หัวหมุนตัวไปหมดกับสิ่งที่เขาทำอยู่ เพราะขณะที่ถามนิ้วของเขาก็ใช้ว่าจะหยุดรุกราน

“งั้นเอาใหม่...รักผมไหม”

“ละ..รัก”

การเคลื่อนไหวเข้าออกในจังหวะถี่กระชั้นของนิ้วเรียวยาวส่งผลให้ได้คำตอบทันทีแม้จะขาดหวังไปบ้างก็ตาม

“แล้วอยากให้ผมรักไหม”

“อยากให้รัก...แค่รักหลุยส์”

แค่สี่แหละที่เขาอยากได้ยิน...แค่ได้รู้ว่าเขาเป็นที่ต้องการของเธอ

“ผมก็รักคิดดี...รักมากที่สุด รักสุดหัวใจ”

เขาโน้มตัวลงมาหา บอกรักกับปากอิม บดเคี้ยวดูดีมีหน้าหน้าง ในขณะที่ยกท่อนล่างค่อยๆ สอดแทรกความแกร่งกำยำเข้าไปในความอ่อนนุ่ม ฉ่ำขึ้นอย่างระมัดระวังไม่ต่างจากทุกครั้ง

“เจ็บหรือเปล่าจ๊ะ”

ขวัญคีเรียกมือขึ้นลูบไบหน้าหล่อเหลาคมคายของคนรักเมื่อได้ยินคำถาม...ไม่ว่าจะยังไง สุดท้ายเขาก็เป็นห่วงความรู้สึกของเธอเสมอ นี่คือการนํารักของเขา

“แค่ไม่เป็นไร”

หญิงสาวโน้มลำคอแกร่งลงมาหา จุมพิตอ่อนโยนแผ่วเบาบนปากหยัก แล้วก็พยักหน้าน้อยๆ ร่างใหญ่โตที่ชะงักงั้นอมอยู่เหนือร่างถึงได้ยอมขยับตัว โดยมีมือค่อยคอยลูบไล้ไปตามเนื้อตัวของเขาด้วยความรักและหลงใหลไม่ต่างกัน.... ปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงเพริดอยู่ในเปลื้องพิศواسสุดเร้าร้อนที่เขาและเธอช่วยกัน จุดขึ้นจวบจนกระทั่งถึงวินาทีที่ความสุขสุดขยอสดซัด ความเร้าร้อนถูกผ่อนคลาย ความเผ็ดร้อนเริ่มสงบ พร้อมกับร่างใหญ่โตพุบชบลงบนร่างนุ่มนวลขึ้นหนึ่งข้อ ...รอยยิ้มอ้อมเอมจุดขึ้นที่มุมปาก ท่อนแขนแกร่งทั้งสองสวมกอดร่างน้อยเอาไว้ แน่นด้วยความรักทั้งหมดจากหัวใจ

